

HA NO. 52
LIBRARY

273 07.

PALESTINE
MUSEUM
EISEN
52

ספר אבות
הדרגה

ספר

ארחות חיים

לה אהרן הכהן וזלנע
נחלק לשש ספרים

הסדר האשון נקרא בפירוש בשם ישר

וכן זה הוא הסדר השם אשר עדין
לא ראיה אור

הר"ב בשנת צ"ה וקטו וז"ל
יומנו יזכרם המוצאים כאן
וכן בשנה צ"ח דף י"ג ע"ב
יומנו וישנו שם המוצא כאן
וכן בהוצא דף קטו מי קכ"ב חצי
בשם דבר המוצא כאן דף קס"א

הערה בעפר ונתקן בחול יורה מעפר אחד
היה מספר בן ישראל בחול הים וכו' המספר
יוח וזהו דרך בעפר הארץ וכו' הב
ועוד על פהם וכו' ארץ ישר

1712 23007 1000 1000
1712 23007 1000 1000
1712 23007 1000 1000
1712 23007 1000 1000
1712 23007 1000 1000

1712 23007
0.0100
0.1200

שאינם חמורים כל כך מקרבין על הכוס ומשעמין לזנוק שלא היצע לחשוך
 ולא נדניין דילמא אתי למיכר **ב**א בוס הכפרים ובט באב: וכן נמי
 כת הב האשכול בשם הרי"ף ול שכתב מן המנהג שזה שבוס הכפרים
 אין מביסין על הכוס אצל מל כאב לא דבר כלום לכך נראה שבוס הכפרים
 חיישינן משום שיש בו אסור דת אצל בל כאב דלכאורה כרת לא חיישינן
 ומכרין על היין ונותנין לתנוקות שאין מתעניין
 בפרק ד' נחלה מילה שבא מתן רשות למטה
 אפי' שעה אחת ועד שבכל המצוות שעשה אברהם אבינו לא נקרא שם עד
 שמל שט התכלך לפניו והיה תמים ועד שהיה שקולה טעם כל המצוות
 של הנברר דם הברית אשר כרת יי' עמכם על כל הדברים האלה (ברית שנה
 קי"א תר"ב וע"י מילה תר"ן נמצא שהיא שקולה טעם כל המצוות)
אמר חול כל המצוות בטן למילה כאלו כהן מקריב את מנחתו ואת
 נסכו על נבי המזבח סבאן אמר: חסדים חיים אדם לשאול
 שמחה ומשתה ביום שזוכה לימול בנ' בא וראה כמה כחה של מילה
 עד שלא נמול אברהם אבינו עפל על פניו כשזכר ע"י המקום שזמור
 ויפול אברהם על פניו (אח"כ כשנמול הוא יושב כשמדבר עמו שט והו'
 יושב פתח האהל כחם היום נאמר כל האובד עם ערל: כאלו אובד עם שקין
 והדומין עם ערל כאלו רוחץ עם נבילה וכל הטוב בערל כאלו טונע במה
 והפוד מן הערל כפוד מן הקבר במהות קיומן מתים ובמותם קריון
 נבילה ואין תפלתו נכנסת לפני ה' לדיח שט (אנחנו נברך יי')
מדרש וכל העם הילודים במדבר בדרך ביצתם ממצרים לא
 מלו: ר' יסמעאל אומר יכ' ערלים שמעו קול של הקבר
 לא נמולו היו ולא פרעו מילתם: ומהל ולא פרע כאלו מל' (היו מכסים
 הדם והעדרות בעפר המדבר ויהו שאם) כלעם מי מנה עפר יתקב כלום
 מי יוכל לעמוד טעם וכות דם שסכו מן ישראל במדבר בעפר לכך נקרא
 התקין שסכו הערלה בעפר ונקב בחול יתד מעפר אחר לזמן אברהם
 על דרך הפסק (והיה מספר בני ישראל כחול הים: (א) המכסים בעפר
 דם ערלים על דרך הפסק (והיה רועך בעפר הארץ: ומה ה' האשכול
 ול אנשי מלחמה מולתין על המים ונותנין על פניהם) ובע ארץ ישראל מזהבן
 על העפר מן האי פלוקא גם את בדם בדיתר שלחתי אסירך ממדבר אין
 מים בו: **ובתשובה** אע נהנין במים שוקין ובהם הדם ומים
 שריחן טעם יפה יפה (ומזהבן את המזנוק
 במים)

במים דוחקין בהם ירידה כל הגעדים שם בכלל זה הברית שבין המקום
לאברהם אבינו **ושאלו** מקמי דב יהודאי ול מהו לימול על
נבי עקר ואמר ספיר דמיין נבלד שלא יעשה כן

בשבת נעידה שמה יביא עקר מבחור **נדלה** כח המילה לפי
הקב"ה שנקטת אברהם אבינו שנמוס בעשרה בתשרי

נתן ה'ה לבניו ככל שנה ושנה יום הספורים בעשור לחדש לספר עב
עלמיהם דמתי על נבי מילה בעצם היום הזה ונאמר ביום הספורי בעצם
היום הזה מה להלן יום הספורים אף כאן יום הספורים

בכל מקומותינו שמי שמל את בנו או מיכנס בג או בת לחן
ועה לחופה שמשתים עם כל שונאין וקורא אותם לאכול ולשמח

עמו כדי שיברסוהו ולא יקללוהו וכן מנהג בתיים כל הקהל וקניס ונשים
וטף בבלי השבת ובכל שמיני עשרה ומחמשים פירות ויש מקום

שאומדים שם פיוטים בכל שמיני ואחרי כן חסי נדקנס ונתן מעור
ליולדת ואחרי כל אחד לפי מעלתו ומנהג זה נהגו כדי לתת לעשים שלא

תבטנה בלוקחם מעות מיד אנשים ונשים וכן יש מקומות שאין יושב
כל ז' היולדת בבית היולדת זכר או נקבה לשמירה כדאמרינן שלשה

ידיכין שימור וכן וכל שמיני בכל מקום ומקום ומש חקין שם והיו
שאמרו ול שבעת הבן ושבעת שבע הבן קודם וכן נהגו לעשות

סעודות גדולות ביום המילה וכן גדול ויעש אברהם משמה גדול ביום
הפסל את יצחק מנדיקין ביום ה' שהן ח' חל את יצחק וקורין בה שני

הער כי בהם המצוה יתיר מן העשרים ונער שבהם השמחה הנולד
והשלמה כדמל ושמחת בחגך אתה ובני ובתך ועבדך ואמרת והג

והיתום וכן נהגו לשלוח מנות לוקטם העצבים שאין אוכלין בגן עד
של מצוה ושל שמחה **טעם מילה ער הקב"ה** וזה החבור נקרא ספר

פרישה לפי שכל העסק בו יפוש מן העבודה שרוב בני אדם נסמכים
בה בצבור שהם נמסכים אחד ירדס בנה הדבר יתיר מן העבודות

בתיב וביום השמיני ימול בשר ערלתו ובמקום אחר כתוב
ובן שמינת ימים ימול ללס כל זכר ודלשו דול בזכר

ואפילו בשבת ולמה נצטוו למילה לשמחת ימים לא פחות ולא יתיר
אלא אם נלך חולה שימחת לו עד שיבריא לפי שיעברו עליו קודם

בדית מילה בדית שני והיתה בדית בבשרם ונמו שכל המחלה שבת

אבל נדר בחלום אין ערך הפרה מדי דהוה אמהטב בבין נערה סגל אינו נדר
 עד שיפירט את נדרו סמ' **ונשאל** הרשב"א על דבריה ויבטיח
 בדבר זה חשתי את אעפ' שלא נאמן כן בן לא בני **ונשאל**
 בחלום אבל נדר לא נדר פרט בנדר' ואעפ' חשתי את לו עפ' בתוספתא' **ונשאל**
 שהוא על עשה מעשה שלא להניח נדר של חלום לא בשעריה

ושמעת

כדין נדון וכן נמי מצינו בתוספתא' תנא ואל' וזה לשון' מי נדר
 בחלום מביאין עשה בע אדם ידע למחדי' ומחמי' ליה ויתירו לו נדרו' (בחרטה
 נמי שנשבע נדר בחוק' ומביא דאיה מזהיר דאמרי' החוטא לבידו ומתביא עשה
 בע אדם ומסתעף על קצו' וס' ונא' להתיר לכל אדם כך עב' **כו** שגרוהו
 בפסו אין מתירין לא בפסו נדרוהו שלא בפסו מתירין לו בן **כפסו** בין
 שלא בפסו' ואין בין נדיו למפרה כלום' לא מתירין ומתירין לו ברע' אחר שזינור
 המנוה למוטב' ואם הוא כד' להטעם זה כנדריו כגור טעם מכתין כדי וישע' וכן
 אם הוא בד' להחריס לזה לכתחלה ובהחריס' מי טאוב עמו או מי טיעמד' עמו
 כל אמות מחרמין אותו כדי לייסרו וכדי לעשות סיון לעתיד עב' שלא יפרע החוטאים

אעפ'

שיש רשות לחכם לגדות לבבדו אין לו שום חסד' חכם לעוון' עצמו
 בדבר זה לא מעלים אנטן מדברי עמי הארץ' ולא יסית להם' כעשן
 טאם שלמה וס' לכל הרבדים אשר ידברו לו נתן לבך' וכן היו החסידים הדאונים
 שומעין חרפתם ואין משיבין' ולא עוד לא שמהלן למחוק' וסולחין לו' (והחכמים
 קדושים היו משתבחין במעשיהם הנאים ואומרי' שמעם לא נדר ולא החרימו
 לבבדו' והיו רכס' של תלמי' חכמי' שדאין ללך כה' כדא' שבוהו או מרפוקו' בסתר
 אבל תל' שבו' (חרץ' אומר בפרהסיא' אסור לו למחול על כבודו' ואם מחל' ענש
 מפי' שזה בזיון של תורה' אלא טקס' ונער' הדבר כחש' עב' שיקט' ממנו מחילה
 ויסלח לו' **ונשאל** שמחל על כבודו' כבודו' מחול' אבל לא קללתו'
 ומלך' שמחל על כבודו' אין כבודו' מוחל' לו

ופה' שלמו דין' אהבת' השם' (ד"ה המערה' :

דין' כבוד' אב' ואם' והדור' פל' זקנים' ואהבת' דחכמים'

חויב'

אדם לכבוד פט' אביו ואמו' ט"ל כבוד את אבך ואת אמך' (ומתב' הד'
 מקובל' אמרי' פה' דרד' ושי' אי' זהו כבוד' מאכיל' ומשקהו' שלבישו'
 ומעבדו' מכסו' ומזונו' פ' לעבדו' של נק' ואם' יש ממון' לאביו אינו חייב'
 להוציא' משלו' דק' להתבטל' ממלכותו' שבי' כבודו' **ואם'** אין לאביו טוס'

ה

דבר חייב ללמד משלו ואם אין לו משל חייב להשכיר עצמו כסבור דאמרין **בבב**
כבוד שואבן בביבן ואמרין תב סכנה שואבן סכנה דאכלן בתיב סכנה כבוד את
מיהויר ישלן חייב און פחד ואון בביב און כבוד את חייב ואת חייב ודמיון
בין יס לך בין מין לך ומהנה תדע לך עליון מדין ברושטלן ואין לחור על הפתחים
ופי רבות לא שחורד על הפתחים פתח אבן אלא חייב לפרטו משל ופיל יהיה
בדיר לחור על הפתחים חייב כן על **ואם** אבן הפתח מים ומנה לפתח **ואם**
אפשר למנה לפרטו על אחרים ישאבן בבבד אבן ואם ואם לאו ישאבן בבבד
ואם אמר לו אבן לעבור על דברי תורה א ישמע לו ואם אבן רשע אבן חייב
בבבד ואם אבן עבר על דברי תורה א ישמע לו בפי דוש אבן עבד על
דברי תורה א יאמלן סקרא סלל בתורה כך הוא ואבדן המין ובמותו ואם נאמר
לפחד ממי שהוא עמוס בחבורה בשביל עצמו ובשביל אבן א יאמלן שלחן בשביל
שעמי לא שלחן בשביל אבן **ואם** אמר שמועז מאבן לאמר מותו אבן
הוא יב חרש יאמר כך אבן אבן **ואם** אמר חרש יאמר כך אבן אבן
לא יב במקומו ולא יבד **וחייב** אמר ודון לברכה
לישכ בצדו בלא אמינע כערה שכן מצדן **ואם** יהונתן שלא רצה לישכ בצד
אבן דלת וקס יהונתן פרש עבר מחזקומו לפי שאין דרך הבן לביות מיס
על אבן ומה דור הנל לישכ בין שאלו ויהונתן עבדו שלא היה שם דור
היסב יהונתן עד שסיב אבדן מצד שאלו ואחל יסב יהונתן בצד אבדן וזה
לא יסב יהונתן פרי הוא אמן וקס יהונתן משל השלחן עד היכן כבוד אבן ואם
עד שחורד חרש ליש ואין מסלחן ואם אבן השקע ואין כמו כן משל כבוד
אבן כבוד אבן ואם נחנכה ממי שטחן שיש דלת אול אבן לבנות חשת אבן
ואין אמר לבנות בעל אמן ומידי בחי אבן ובחי אמן ולאחר מיתה מרדכט כד
כדמוס בשבדא דרבי בסתובות פרח הנשאר ונפ דלשו אול אבן לבנות אמן
כתב **בבב** ונפ אמר חייב ארס בבבד חמיו כדמל אבי דאה נפ דאה
דב אחא חסור לך לאינט לעצדי לאבון ואימיה ומין דליט
אבן ואימיה מייב קטל שט ומקל אבן ואמן מות יומת פ אבן או אמן אור
אור דין בסריסל ומין די מחא אבן ואמיה דין בחסן ומה דעבד בור
חבורה דמפיק למנה דס וא לא לא מייב קטל ונשאר למעבר ליה חבורה
אין על די דקואה כדי לבין ממט דס דאן לב פסא לא שיק לרבי לברי
למישקל ליה טלויה דימא את לדי חבורה וקא חש בשוין אעפ דמדיחוריא
שדי מיישקל למעבר חבורה ובי אמרי האב שמחל על כבודו בבבד מחול הנמל

לשכ

ויהי דבר הנראה כי עין שנאת חשך נרדף מאד כי אותן שהיו בהן
 עבדות נא מיד לאחר שנכנס שנה ואותן שלא היה בהן דרך שנאת חשך
 לא יכלו קצת **ודע** כי מאד נרדף כח השליש שהיה הקב"ה שנה בו
 נאפיל ישראל על ושלם שנהס אין מרת דרין יכולה להיות
 שאלה בהן כדכתיב חבור עצבים אפרים הנח לו אבל חלק לבט עתה יאשמו
 עא ולמד מדבר המבול נרדף והפסוק אי זה חטאתם מן חבור ויהי אולי זה דור
 הפלג שפסעו ובקשו לשלם בעקרי ולא נשפטו ולא לא נשפטו אלא לפי שהיה
 המבול היו נולדו ושונאים את הבריות נשפטו ובדור הפלגה כגון ויהי כל האין
 שפה אחת ודברים אחרים ונפיקר לא נשפטו ונרדף כח השלש שהיה בהן
 הקב"ה כל לבדך את ישרא ולא מצא כל להחיות כל הבריות אלא שלום שם
 יל עז לעמו יתן יל יבדך את עמו בשלום ונרדף כהמש מותם בשלום ויהי
 ברשות נמי חולדות בשלום **וכמה** קשה כח המחלוקת שהיה בין
 של מעשה אין עשין עד כ **מנה** נכד שלמה עשין בין
 שנה ובמחלוקת קדח נאבדו חן יתן שדים ונפ אול מחד למ לען חנע ונפ
 בשל מחלוקת יש נאט אבא אחרד ומלאתי את דגדך ונפ אמרו ספס מה נהג
 ידועה בן חנה עשה מרא להדון בע מחלוקת **ואם** אדם ירע שחטא
 לבריו ל ידביש ממנו לשלום כל מחילה נאפי **הוא נחש פרו**
 וחבור לקטן כי כולט בע איסאחר נחט וכן מצא רב שהיה נרדף הדור שהיה
 לבית ההאטבא בעבר יוס הספורים לפי כי ונפ שיש לו לאדם לבקש מחילה
 מחבור ראה ליה מילתא בפרד דאפי נחט לו כל ממון שבעולם אינ נחש לו
 עד שדקש ממנו מחילה טל נערה השב אלמנ מאים כי נביא הנז (מנחן שלא
 יהיה המוחל אפרו טל ויהפכל בעדך נחיה) וידוע יהיה לבט אדם שאם לא
 ימחול אין הפה מוחל לו של טשא עין נעבר על פשע וכן מצאנו בל אינר טיד
 לפט הדברה ואמל בל נגלות ולא נענה בא ר עקבה ואמ אבימ מלכט ונענה
 יתירה בק נאמרה לא ספס שנה ורול מנה לא מפע שחוא מעביד על מדותיו
 והוא אימ מעביד על מדותיו ואם לא מכל בתנע ראשונה יבקש ממנו מחילה
 עד לפשעים ויהי ל יבקש ואם מה ביא נענה בן אדם יל קברו נאמרו
 חטאתי לך אתי ישרא ולפלו זה ששזיה לו כך וקר ויסדעו על קברו ואם
 כן הוא שאמר להסדעו עקבדו יטעו דחוק ד אמור וי אמר חטאתי
 לך אתי ישרא ולפלו זה שדברתי עליו כך וקר **ירושלמי** אמר
 יוסי הרא דניס בשאר עבדות אבל במוציא טס דע **מחילה עלמית**
 נכרה לי אלי לטובתי

שֵׁלֶם רִין כְּבוֹד אֲבִי נָאֵם וְהָיָה כֵּן הַקֹּדֶשׁ
וְאֵהָבָה הַחֲבֵדִים תִּהְיֶה לְמִשְׁפָּחָם וְלְמִדָּתָם

ואכתוב

אחריהן הלכות גוים לפי שאמר שו"ע הכן ללמוד
אביו תורה חיים לבסוף אי אשה בן ין שנה שתי שנים
סמך לפי דין כדאמרו בן ין לחופה ובהה"ה כד"י שלא יטעמו טעם
חטא ויערף לחור אחר בת ת"י וטוב לו שיחם בת ת"י במעט ממון ולא
אחרת בממון דב שפך ארז' לעולם ימכור אדם את כל אשר לו לישא בת
תלמיד חכם שאם מל או נוסח מובטח לו שבעו תלמיד חכמים נאם אי"ל
מזא בת ת"י ישא בת נעדרים אנשי מעשה שארז' נעדר הקפה לעשוורת
חופה לבעל מעשים אצל בט תורה שאם כי בעל החכמה בעל הכסף
בתורה הלכות קדושין ואחריהן הלכות כתובות כי
בתחלה יקדש אותה ואחר כך כותב לה כתובה

ואכתוב

הלכות קדושין

משנתה

תורה נצטוו ישראל שאם היה רוצה האיש להיות נשוא
אשה שיקנה אותה לו תחלה בפני עדים ואח"כ תהיה
לו לאשה ומצות עשה של תורה שיקח איש אשה שתהיה מיוחדת לו לאשה
לפרות ולרבות ומהיה כוונתו לזה לקיים המין לא להנאת עצמו ונאמר
רבים לו נקראת מקדשת כלם שאסורה לכל ונולדו מהקדש ואם ירצה
לכנסה צריכה נשואי היא אשה איש נשואה יולד מקדשת מומנת
האשה מקדשת בכסף בפחות משנה פרוטה וכמה היא פרוטה
אחד משנה באי"ס ואי"ס ומה שקלה חצי שעה מסקן נקי
כי צד ארץ מקובלים בכל כסף האמור בתורה הוא שקל ומשקלו 1 מאות נשי
שעה נכד הוסיפו חכמים נשאו משקלו כמחלק המטבע הנקרא סלע נומן
בת שט ומשקלו שפ"ד שעה ביטנת הסלע 1 ר"ט ומדיד 1 מעין ומה ש
היא נדה ומעלה היא 1 איסרין ופרוטה אחד משמונה באי"ס נמצא משקל
המעלה הוא 1 שיערים ואי"ס 1 שיערים והפרוטה חצי שעה ומה שקדש
אותה אומלה הדי את מקדשתה כי בכסף זה או בדבר זה או בדבר פלג זה
דבר משה וישראל ואם קדש בשטר כותב על השטר או על החס אע"פ שאין בו
שווה פרוטה יא על העלה או על כל דבר שירצה הדי את מקדשתה לי נכ"י ונתת

לה פתח עדים וצריך שיכתוב לשם האשה במה קדשת. ואינן סותרו שם
 מדעתה ואם קדשה בביתא אומללה הדי את מקדשתה לי בביתא זו או הדי
 את מי עדת או כיוצא בזה הלשון בבגללה ונמניתה עמה בפני עדים ובעלה
 הדי מקדש בל שדין קדושה ביה אין טהרה עתה פדאמלך מן
וכתב אמרן דמקדש בביתא משום פדאמלך ויש לאיש לקדש האשה
 בכל לשון שמכרת בו ויהיה מסמך דבריו שקרא : **קדש** מדבר עמה
 עב עבדי הקדושין עמוד וקדש ולא אמר לה כלום האל ויהיו
 שווקין באותו ענין הדין מקדשה וכן צריך לקדש : וכן אין צריך לקדש אתה
 עדי : אלא כיון שקדש בפניה הדין מקדשה : **ואין** האשה מתקדשת
 אלא בדעתה והמקדש אשה בעל כרחיה אינה מקודשת אבל ה
 האיש שקדש בעל כרחיה הדין מקדשה : **כתב** הרשב"א ז"ל במצוה
 לעולם ילמד אדם בעת כותב ויכתוב
 עצמן על דעת המקדש ועל דעת הכותב כגון שום פתח היתר וקדשה בעל
 כל ממונן שינתן לה במתנת קדושין ואפי' תקבלם מדעתה לא אכילה במעמד
 פלו ופלו וכן הנהיגו אפי' פגמים רבות לבט עדין : והרצתה לתתן הקהל
 או כל הקהל והקבלה בפני הקהלות אלו יעשו תורה במעמד כולן ויפקיעו
 מעתה ועד עולם או לזמן שירצו כל ממונן שינתן לשום אשה מקהלה הפקיעה
 וימורה לא אפי' תקבלם האשה מדעתה ומדעת אביה או בפני פלוס ופלוס כמו
 שדיצו ע"ל : **עדי** ביאר במקצת אחרת דמקדמות שיש חרס וקדש
 שלא לקדש בתי שדיש לא בעצמה ויש עמושה אפי' עבד וקדש
 קדושין קדושין וצריכה וצ' ואסורה לכהן והביא ראיות לדבריו :
וראיש מקדש ביהוה עדי שותיה בן דת שלא מדעתה והוא מקדש
 קדושה עדי שתבנו או מוציא ידה מחיוב וכן ראיה
 לכהן : כיון שכתב אין רשות לאביה בה ופדי היא ברשות עצמה ומהכלל
 קדושה : וכן אם נקדשה מן הנשואין או נתקדשה אין לאביה רשות בה
 ואפילו היא קטנה : נתקדשה שלא לדעת אביה קודם שהבנוך אינה מ
 מקדשתה : ואפי' נתינתה האב ואפי' נתקדשה בפניו וכן היא נכין אביה
 יכולין לעבד : **האשה** עשה שליח לקבל קידושה כשהיא
 נשואה וכן האב עשה שליח לקבל קדושה ביהו קדש
 שתבנו שביא בראיהו : ואומה האב לבתו צאי וקבל קדושיך : ושלחי קבלת
 קידושין וצוין לעשות בפני עדים : והאיש עשה שליח לקדש לו אשה ואינו
 צריך לעשותו בפני עדים שאין מקום לעדים בשליחות האיש אלא להרדיע

היהנה מדבר שאם חודו השליח והמטבח וזו עריכין עדים וכן נמי סת הדמיון
 והשליח נעשה עד לפיכך שליח איש שקדש אומ' לאשה הרי את מקודשתה לפיכך
 בסוף זה אין בעטרוה וכן ושלח אשה המקבל המקבל הקדושין אומ' לו המקדש
 הרי את ששולחך מקודשתה לו בדבר זה והוא משיב לו קדשתה לך ארסתה לך
 וכיצא בלשונות לו וכן המקדש עב ירי באב אומ' הרי בתך מקודשתה לי והוא משיב
 קדשתה לך אין ארסתה לך וכן ואם לא השיב לו כלום אלא טאמרו הן אין שטת
 ששתתן וכן עמדן בענין די והכל כשרין לשליחות חזן מחרש שטת וקטן וכן עב
 וכן נמי סת ה' העשר ול בחלכות וישין וכל איש ואשה נעשין שליח להבדלה ובהנחה
 ובה טעמיהן שלח להרדשין לטענה ולהבדלה

האומר לשלחו צא וקדש
 לי אשה במקום פלוט והכך וקדשה במקום
 אבל אם אס' הדי היא במקום פלוט והכך וקדשה במקום אחר מקודשתה וכן בגיטין
 והוא לשלחו צא וקדש לי אשה ומה אסור בכל הדשים בעולם כי כלל אחת יש מזה
 שמה קדש שלחו קדומו שלשן אבל איש בשעה שצוה לשלחו לא היה לגאון
 שיצוה להרדש שום קדושה האסורה פאיה מותר בה והדף כול אעפ' שביד לה
 לאחר מכאן פי לאחר שצוה לשלחו

האומר על הנגאי
 הנגאי מקודשת בן שדיה הנגאי
 האשה ובבבד שיהיה טפול והנגאי קודש למעשה והן קודש ללא ודבר שאיפשר
 לקיימו פי הנגאי לאשה הדי את מקודשתה לי על מנת
 שאתן לך מאתים וזו מכאן ועד שכלשים יום מקודשתה

האומר על הנגאי
 והוא יתן לה דרך תמנ שפירש והדף כול ואם קבלה קדושין מאחד אינם כלום
 פי קודש קיום הנגאי אינם כלום דח שיתקיים הנגאי מן תמנ שפירש
 דהאנו עב מנת כאומר מעבשין דאמי

האומר במלוח שהאשה
 מחוייבת לו אינה מקודשת ואפי' במלוח
 בשטר חוב דאמריס וכן במחשבות דידה שבידו והתיר לה המטבחן שבידו
 מקודשת ואפי' במלוח שהיא מחוייבת המקדש במלוח ופרטוה דעתה אפרטוה
 ומקודשת לאשה הדי את מקודשתה לי במנה (הנחה שבידו
 משכן מנה אין כאן משכון אין כאן ואינה מקודשת

האומר וכל הדף וכן במקח לא קנה ובמקדש דאי במטלטלין פשיטא דהא אין
 נקטן בסוף אפי' שזהו בשן לא במטיבה

האשה שנתנה כסף
 ואמרה הדין מקודשת לך אינה מקודשת
 ואמר הוא והדף כול אם לא באדם חשוב אבל אם נתן הוא ואמרה היא מקודשתה
 מספק שטר קדושין שמתכו שאל לשמה או לשמה ושלא מדענה אינה מקודשת

[illegible]

منزل

מקודשת: אמרה תגבו לאנא תגבו לאביך על מנת שיקבלם לי מקודשת:

המקדש

בגד אחד אין חוששין לקדושתו ואפילו שנהרס מידים
(זה בגד המטהל מקדושתו בשמירתו רב סנהא אמר
חוששין לדיושיו ורב פפא אמר אין חוששין ולא נפקא לן חללה כמי ואומ' הד
לעשר שדאוי להחמיר אבל בלא בלא גמלי נשלא משמדייא: כהן הקדוש משנה
היה באשכנז באחד מקדושתו אחת טרע שהיו העדים קרובים זה לזה והיה
הלמנה מתירה בלא נט' ואעפ' שלמחלה ירא נה הקול על ידי הקדושתין ממ
מבטלין קלא דכן הלמנא: והיה מביא דאיה מההיא דאפילו עלה בסורא מב
מבטלין קלא ונבהרדשא לא מבטלי קלא וסורא אמריה דרב ונהרדשא אמריה
דשמואל ורב ושמואל הלכא כרב באיסורי כך השיב הלמנה אך דעב אוספדיא
הצדיכונ' ולא מטעמא דקלא נמיה יט להביא דאיה דלא מבטלין קלא מההיא
שבדא דהנהו שבעתתא דאפי' למאן דאמ' לא מבטלין קלא נט' ויש לרוס
לדברי האומ' דלא מבטלין אעפ' דיש לדרחות דלרוחא דמילתא קאמ' הני מנ'
יש לבבא דאיה מההיא דנפק' עלה קלא דאקדישא לקטן גראס סבדון וקא
מסיק הוה שבדא דהיתירא מוסוס דעדיין לא הויע לפלוגת דאובן כלומר לא
הויע נחמדות נדון ומילכך אפי' קלא נמי לא הוי מעקדא מוסוס דאי לאו האי טעמ'
מיתקדא מוסוס קלא לאמ' לא מבטלין קלא: והנה לא קאמ' אפי' למד וכן כי ההי'
לעל' וע' מדקאמ' הוה שבדא דהיתירא מוסוס דעדיין לא הויע נכ' משא' דאין
להיתירא כי אם מוטעם זה וכן כתבתו במשנות שזה וכן שקד ויע' כרב אלפא
אעפ' דהוא לא הויער בפי עשין בטול קלא עלה דהך נט':

המקדש

את האשה עמי שאין עליה נדדים נמצאו עליה נדדים
כתב הימנ' א' אם אחד מאל השלושה שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ולא
תקטט בבגדי צבעונין אינה מקודשת: נמצא עליה נדר חוץ מאלו אעפ' שאמ'
מקפיד את עליה הדין מקודשת: ואם אמ' לה עמי שאין עליה כל נדר אפילו
נמצא שנדרה שלא תאכל מרובן אינה מקודשת: **הרי** את מקודשת
על מנת שאין כך מומין ונמצא בה אחד מן המומין הפוסלין בו
בגשים אינה מקודשת: נמצא בה מוס אחד חוץ מאותן המומין אעפ' שאמ'
מקפיד את אפילו על זה הדין מקודשת: **ומה** ה' המומין הפוסלין
בגשים כל המומין הפוסלין בבהמה פוסלין ויחידה ויוערה וקול עבה וטפח
השישי רוח הפה וריח רע: ויורה וקול עבה וטפח ויורה וקול עבה וטפח
בן דר לוד ונשיכת סבל ונשיכת המקום צילקת' ונשיכת שעל הפרח ונשיכת
אפילו היתה קטנה ביותר ואפי' קרובה משער האשה אעפ' שאין בה שיער

וזהו השומא שיתנה על הכהנים אבל אם יש בה שומא שיש בה שינוי

בשאר הפנים או שומא ודולה כאיסר אשכ שאין בה שיער הרי זה

מוס בין הכהנים בין בנשים **המקדש** אשה סתם נמצא

בה אחד מן המומין הפוסלין בנשים או נמצא

בה אחד משלושה נדדים הרי זה מקודשת מספק קדשה על שאין עליה

נדדים והיו בה נדדים והלכה אצל חכם והתירו לה הרי זה מקודשת קדשה

על שאין עליה מומין והלכה אצל דופא וניפלא אותה אינה

מקודשת **אבל** אם המגד האיש על שאין עביו לא מומין ולא נדדים

והיו עביו מומין ונדדים והלך אצל חכם והתירו נמצא דופא

וקדשה הרי זה מקודשת שאין נפלא איש במומין שכבר נמדתא ואין האשה

מקודשת עליהם **הכונה** וזה האשה סתם נמצאו עליה נדדים

ותרא בלא כתובה בלא עיך ובלא דוספת באי זה נדדים

אמרו שלא ראובן בשר ולא רשעה יין ולא להקטט במיט טבעותן והלכה לשאר

המיתן שדרך כל אשה המקנה להקטט בהם אבל אם נמצאו בה נדדים חוץ

מאל לא הפסידה כלום וכן הכונה אשה סתם נמצאו בה מומין ממומין

נשים שכבר ביארנום ולא ידע השבט במה זה ולא שמע הדין וזה תרא בלא

כתובה בלא עיך ובלא דוספת כדכר היה מרחץ בעבר והיו לו קרובות

איתן יכול לזמ לא ידעו מומין לא נאפו מומין שבמלך מפני שהוא בודק

בקרובותיו וחוקה ששמע ודעה ואם אין שם מרחץ או שלא היו לו קרובים

טעם במומין שבמלך אבל במומין שבפני אינו יכול לטעון שהרי הכר

דואי אותה ואומדן לו וחוקהו ששמע ונאפו הכר ידוע שאין

דין זה לא באותן מקומות שהיה מהלך להם **כבר** שזון ופזון

נפילת והסל ידלן אותן ואומדן זה בזה של פזון ואחות של פזון כמו ער

חדום בזמן הזה אבל מקומות שאין הבאות טהורות לטאת לטוח ואם הניחו

הבית למרחץ ונמצא מהנדה ולא יראה אדם חוץ מקרובותיה הרי זה טעם

במומין שבפני והוא שלא היה שם מרחץ ולא היה לו קרובה לבדוק בה

אבל אם היה שם מרחץ בעצמו שאין דרך הנשים לטאת בה לפניה מן וילות

יש לו קרובה אין יכול לטעון שהרי הכר דואי אנה עומה במקדש ואם

דרכו להעבר ולהתחבא במקדש לבדה ער שלא תראה ולא להגידה הרי

זה טעם אף במומין שבפני שדברים אלו נדדים של טעם הן ואין נעדרתהם

מקדש האונס שהם שאמרו חכמים שהרי בלדק לה בדרובותיו

אין קרובותיו בלבד לא מיעדו ופ' היה נר בעיר שאין לו

קרוב כלל אם יש מרחץ בעיר אינו יכול לעזוב שהרי אי אפשר שלא יהיו לו רעם
ואולי לאחד מרעו שיתבדוק לו אשתו או אחותו על פלגו ולפיכך חוקתו ששמו
ותפיים ולא יראה לו דין זה שאין כל אדם מוצא כל שבב מדברים לו לא לקרבו
ועד שאין דעתו סמוך לא לדברי קרובו בזה

מער

אם היו המומין שמצאו בה טוראיה היו בה
כגון אצטני תורה וכיוצא בו על האב להביא דאיה שידע הכעל ורצה ואסלם הביא
תמצא בלא כהנבה כלל היו מומין שאפשר שטלדו אחר האיקוסין וס נמצאו בה
אחר שטכסה לבית הכעל על הכעל להביא דאיה שער שלא נראדסה היו בה
או שחורית לו ספק והביא האב דאיה שראה נשתק ונתפיים או שחוקתו שידע
בהן היו זה חייב כמנובחה בא על אשתו וזהה למה ימים וטמן שמוס זה לא
טראה עד עתה מפ' היה בתוך הקמטין או בבן הרג' אין שומעין לו חוקה אין
אדם שומע במוס לא אם בודקין יפה יפה וחוקתו שידע ורצה

כל

אשה שטלדו לה מומין אחר ששאלה אפי' נעשה מוסה שמין אם
רצה לקיים יקיים ואם רצה להוציא יתן כתובה

האיש

מומין אחר ששאל אפי' נקטעה ידו או רגלו או
ואם רצתה אשתו ליטב עמו אין ספק אותו להוציא ואם לא רצתה יצא בלא
כתובה כדין המהדרת אבל אם טלדו לו ריח הפה או ריח החוטם או שחור
ללקט נאות כלבים אין לחצוב נחשת מעשקרו או לעבד ערות כופין אותו להוציא
וליתן כתובה ואם רצתה הנשם עם בעלה נעשה האיש מוסה שמין כופין אותו
להוציא וליתן כתובה ואנש' שהוא רוצה אין שומעין לו עבל הרמב"ם זל
ובמקום אחר מוצאתו בתשובה לא ירעה מי חשיבה בפי המהדר מוסה רבנקה
היו במוסה שמין שדמיינו עלה דאם לו ינסי שח לו וכן אחר מאנשי ירושלה
כל מוסה שמין קן וס' המהדר זל מי שהיה בעל ריח הפה
או החוטם או מלקט

כתב

אחיו וישב אותו מוס שהיה בנעבה יכולה היא למה לאחור הייתי יכולה לקבל
ולא לך ויחלץ ויתן כתובה

כתב

אביה למדינתה וקדשה
בעדה קטנה וכו' וכלה נטל קידושה ביהודה והיה כולו אף ר"י אומר שאינה מקו
מקודשת בעדה קטנה ומותר לקיימה אפי' מדרבין כיון שיש לה אב ונפקח
מינה דאפי' מיאן לא בנשיא בעדה קטנה מה לא חשיבה ליה אסל בזאת כיון
דרך אשתו הוא ומותר לקיימה ואין כאן משום זנות

וחרש

דס כו
ז

מן שטה ושטה אין להם קדושין משילן מדרבנן: **סריס** שקידש
 ואיילנות שנתקדשה הדי אלו קדושין ומריס:
 נאכדו ונגמם שנתקדשו הדי אלו קדושין מספק ועדיין נא
 מדרבנן מספק עבס: **כתב** המלכס ול הכת מלכס לידתה עד
 שתהיה בתיב שנה ויום אחד נבדורות היא הנקראת קטנה
 ונקראת תעוקה ואפילו הביאה כמה שערות בתוך הזמן אינן אכסומא
 אבל אם הביאה ב שערות למטה בנה במקומות הידועות להבאת סייער
 והיא סבת יב שנה ולמעלה נקראת גערה והבאת שערות בזמן הזה
 נקראת סימן ההמחנן ומאחר שהביאה סימן ההמחנן נקראת גערה עד
 שנה חדשים ופוחס ומתמלכת תשלוש חדשים ופוחס נמעלה נקראת
 נבדורת ואין בין גערה לבדורת לא חדשים בלבד היעצ ליה שנה ויום אחד
 ולא הביאה ב שערות אעפ שראו בה סימנ איילנות עדיו קטנה היא עד
 עשרים שנה וכתבתי ב שערות אפי בשנה עשרים שנה גערה היא עד
 ואחם כהיה בנבדורת היתה בה עשרים פחות ליום ולא הביאה שנה שערות
 נראו בה סימנ איילנות עדיו קטנה היא עד שהביא שתי שערות או
 עד שתהיה בת לה שנה ויום אחד היעצ למחן וזה ולא הביאה ב שערות
 הדיו נקראת איילנות אעפ שלא נראה בה סימן מסימנ איילנות נבדורת
 למדרסאיילנות אין לה גערות אלא מקטנתה לתא לבדורות
ואדר הן סימנ איילנות כל שאין לה דיון ומתקשה בעת שתשמיש ואין
 לה שפיל מעש כנשים וקולה עבה ואין נברת בין אשה לאיש
 והגערה והבדורת ואיילנות כל אמה למשלת נקראת נבדורת וכן כבוד
 סימן מספיעה ונקראים סימן העליון וזהו משתחויר ידוק לאחריה
 וישנה קטן במקום הדד ומשתחויר מקום הדד ומשית ידו על שוקן
 הדד נזקק ונזקה לתור ומשיפיע ראש חוטם הדד וישנה בראשו כדור
 קטן ורובו פידו משיפיע חוטם עצמו וכן משיטו הדד ומשיתקו
 הדד ומשתחיק העשרה והא מקום הנבדל המפוח שמעלה לעומת הבטן
 ומשיתחיק שערות ולא יהא קשה כל אן הסימנ השמנה נראה בברת
 סימן מסל אן אן סל והיא בתיב שנה או פחות אין משבחין בה והרי היא
 בקטנתה נעשית בתיב שנה ויום אחד נראה בה סימן ההמחנן אין
 משבחין באמת מסל אן ואם לא נראה ההמחנן נראה אמת מאל הדי זה
 ספק בין גערה לקטנה ודען בה להחמיר ואם נראו סל הדי היא גערה
 ודיאלת סאי אפסל שיבואו סל לא כד בא סימן ההמחנן ומסד:

יל
 חשומים
 וכן
 נא
 שנה פסאס

לכ

הבת

שילדה אחרי ים שנה מעט שלא הביאה סימן לא עבין ולא
 תחתון הדין נדולה כנס הדין נמיטין

הבן

מטולד עד ים שנה נקרא קטן ונקרא חזק ואם הביא
 סבה שערות בתוך זמן זה אינו סימן לא שומא הביא למטה שערות בסקומות
 הדועות לשער והוא כבן ין שנה ויום אחד ומעלה נקרא גדול ונקרא איש הפעם
 לקמן זה ולא הביא שתי שערות מעט מטולד בו סימט סרים הדין קטן עד שיהיה
 בן שנים שנה פחות שלשים יום הןעלקמן זה ולא הביא שתי שערות למטה ולא
 הביא ב שערות בקמן אם נראה בו סימן מסימט סרים הדין הוא סרים נדיט כדון
 הנדול לכל דבר ואם לא נראה בו סימן מסימט סרים נדיט קטן הוא עד שיהיה
 ב שערות למטה במקום הראוי כלם אן עד שיהא בן לה שנה ויום אחד הפעם
 לקמן זה ולא הביא הדין סרים מעט שלא נראה בו אחד מסימט סרים הפעם
 לשנה פחות ל ים ולא הביא ב שערות למטה והביא למעלה ב שערות בקמן
 מעט מטולד בו אחד מסימט סרים אינו סרים לא הדין הוא בקטן עד שיהיה
 לו כל סימט סרים או עד שיהא בן לה שנה ויום אחד הדין קטן סימט
 סרים כל שאין לו זקן ושער לקניי נכח מחליק ואין
 הפעם מעטן רחוקה נכחמטיל סים או עשה ספה נשכח זרע אינו יורה
 כחץ ואין מדי דבין מחמטין נדומת במות השמים ואין נשדו מעלה הבס
 וקול לקניי ואינו נבר בן איש לטסה נסרים זה נקרא סרים חמה בכל מקומם
 אבל הבן שחבבו או נתקן או מעבו נדיט או ביציל כמו שעשין הניס הוא הנקרא
 סרים אדם נכסיהם בן ים שנה ויום אחד נקרא גדול שאין מביא סימן לעולם
 ין שנה ויום אחד שלא הביא סימן למטה נראה כל הסימטן למעלה הדין זה
 ספק בין קטן לגדול ואם לא נבדק למטה בין נראה בו סימט בנדות סלמטה
 הדין זה בחזקת גדול שתי שערות האמורות בכל מקום שיעורו
 כדי לבקש ראש לעקרון ומי שיצטרף ויהיו יכולין להשיל בפי
 הדין עד שיבוק ראש לעקרון דין הדין בכל מקום לפיכך בן ובבת
 נחשוב אותן גדולים לחמיר האים ונשמו פדי להשיל בפי הדין נחשוב אוררין
 קטנים להחמיר האים ולא הפעם לבקש ראש לעקרון ב שערות צריכות שיהיה
 במקום הערוה ובית הערוה כולו מקום סימטן בן למעלה בן למטה בן של אביו
 תרד עשמן וצריכות להיות במקום אחד ושיהא עקרון נמולת זו בדרתו ואין בהן
 שיער הדין זה סימן אין נמא בלא שיער שערות הן בן נשדו
 שהביאה ב שערות בדין שנה ים וסבן שהביא בתוך ין שנה
 שומא כמו שביארנו מעט שאומן במקומן שערות מחר ין שנה לוסר ואחר ים

הבת

למקדו חסד סימן ב'לא בשבדקין בשבדקין במדן חסד נגדע שכן שומא אכל
לא נבדקו לא לאחר זמן נעמיא טס סע שבעה חזי זה במקום סימן ואין אומדן
שמו קודם זמן צמחו כדי שיאמרו ששבדקין אלה הנהגו במדן חסד שמו
כסערה זה קודם זמן אחר זה בין לאחר נבדקין על פני עינים כסחיתא נאמרת
ואין אמת אחר נבדקת נעמיא חסד חסדא אס לא הדיחא
בחסד האמורי נבדן נבדק ונעמיא ונבדק חסד אס לא טע חסד

וְאֵל שֶׁלֹּמֶה אֵל טוֹר הַעֲבוּר שֶׁן כְּסִיאוֹת וְיִשְׁעוֹתָיו וְאֹתוֹן שֶׁסֶם מִן לֵב
 דָּבָר הַבָּרִי: **אֵין** שׁוֹמֵךְ עַל הַגִּישׁ בְּמִטָּה הַשֵּׁשִׁים שֶׁל הַקְּרֹזִיט אֶל
 שֶׁסֶם— כִּסֵּי אֶדְרוֹת: **הַדָּבָר** שֶׁלָּהּ זֶה הָיָה קִרְבֵּן
 אֲשֶׁר יוֹסֵף אָחֵד בֶּרֶךְ בִּתְּלֻשֵׁם יוֹסֵף אָחֵד
 אֲשֶׁר לִכְסֹמֵד הָיָה בֶּרֶךְ בִּתְּלֻשֵׁם יוֹסֵף אָחֵד: **וְכֵן** הָיָה שֶׁלָּהּ זֶה הָיָה קִרְבֵּן
 אֲשֶׁר לִכְסֹמֵד וְעַכְשָׁן לִיחְזִיק וְלִקְדֻשָּׁתוֹ אֲבָל אֵל מִסְתֵּר וְלֹא יוֹסֵף אָחֵד

ש"ס חובל נכבד ונקבול הוא הברא אנדרדונקס אין מי שידע (כ)
טראי אס זכר וזו טרפה וסר שאין לו לא נכדות ולא נכבדות הוא הנקרא
מחטט וסר הוא ספר עד שנקרע שאם נמצא זכר הדי הוא כוסר (דאי) (כ)

[illegible]

איש ומה שהם שלמים בדעתם ואינם לא חלשים ולא שנוטים הם

הנני איתך פקח (פרקחת) עמך
במחברת אמת מכל העובדים ולא יושבת בלתי

דוסי' תפסין לא במ"ב לאין ולא במ"ב כדיתות חזו מן פה דב' ואמרינן

מקדש אשר איש שפוטטה ידה ומעלה קדושין סבה בעלה הדין מקדש

שם ה' אלהים טאמרה ויטהע נאמנת חזק **אין** האמה משה כלה בעלה

קנעמי פסק דמבעט ול ובה שני הדינים

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר יִשְׁפֹּט בָּם כָּל יִשְׂרָאֵל בְּיָמֵי הַמֶּלֶךְ שִׁמְשֹׁן בֶּן הַחֲמִישִׁית לְאַחֲרֵי הַמִּשְׁפָּטִים

בית דין פטוק בלא ש לא לחומרא דא פטטה ידה וקידשה וקבלה קידושין

הַיְּהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַיְּהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַיְּהוָה אֱלֹהֵינוּ

די באַנע משט' מיטן מסתבא דהא דאמרו בדורות הדאשוכס דהא הון נתייטי

חוצפה ופריצות אבם האידן דעפס חוצפה ופריצות איהרש חוקה רדב
המטא וכן עבדין שבדא לא לחומא שאב לא הנחל בתלמודא אביט ואין
לפסוק הדסכה כרב המטא עבד
והחכם אל חל עקד הסמעה
בהסכה שהשכב לו שלמה עבדו
במסכת קדושין אמר רב הונא שם מדרב המטא אסת איט טפשה ידה נס'
מעשה ידיון אמר לרדק במילתיה דרב המטא האשה שאמרה לבעלה
בשמה שמה חוקה איה מעשה נס' איט לל באשה שמה קדשה בפתא ושאת
בזה משה ואמרה טביל כעס או נחמה עשה באחד ואין לה עדיו ולא דאיהנע
לא כוידד לויט ואמה דאמא מעבד נאן אמא יודשן אם היא אשה אם לאו אלא על
פיהם נפשו כוידד ימים רבים שהיא אשה בתולה חוקה ולא בתולה עדות ולא
בגדית קדושין לכך אם אמרה נישתה ואמרה דאיה חוקה בתה יתא ומבטל
לחמיה ואמרה לאו חרבה דאיות לדבריו ובסוף דבריו סת כאן ולפיה מילתיה
דרב הונא ידיון אמר לפרש באיט אשה דאמא מעבד אבס אין עדות בחורה
שהיא אשה אלא בחוקה לכך אם טפשה ידה וקבלה קדושין סתא כפא בעלה
מקודשת לטא ואיה אשה נפשה ומתורתלו דאיה חוקה בתה יתא ומבטל
לחמיה דאיה דרבא ומבטל דרבא משום דאין אשה מעשה כא טפשה
ידה אבס איט ידשן כדאי בעדות בחורה שהיא אשה איה טפשה ידה
כמה פעם אמרה לטא ומתרת כראשון שלחן קדושין מעשין בעידיה
דבא רב הונא לא דק מילתיה לא סת דב המטא ובפדוה בחורה שהיא
אשה איט בחורה ליה לרב המטא ומדרב המטא ליה דרב הונא
בגיה ליה עב לרשתי מלכותא
כתב חק פ' ר"ל על האשה
שאמרה על בעלה ישען על ברכו
יקום כחל שאיט כחל להיות עמה כדרך כל האדן שהיא באמה איה הוא
מכחשה דק שחאמר כפא טעלה דאיה מעשה כפא זה דרשנו וכל
דמיא להיה דנדרים השמים כיט לביה דאיה רביא דאיה לדבריה דהיה
מיידי לעשן יורה סחך דאיהן לא קיס ליה כדאמרי בטמות ולפיכך מעשין
כפא בעלה אבב במדי דקיס לדידה כפא לדידה כפא כפא על בית נאן
איה מעשה לשקר כפא בעלה ואמרה כהיה אדרשנה חילכך ישען על
בית סתין אותה לחציה ויהא בתגובה כר פ' ד' עבד הקדש אל והלכות
כר שהיא נאמרה לעשן יורה סחך לתי שהיא מרשנה והוא איט סתין ניש
ל להחרי אס טענה דבר שאיט ידשן כוידד ואחכ יוציא ויהא בתוכה
ול כל בתגובה שאס אמרה איט יכול נאמרה נא

והרשכה

חק למען ידשן
דקלס חקן יתא

קודם לכן והקץ כח ופסח בין מקדשין האשה טבעת שיש עליה אבן עד סידורו את
האבן קודם והטעם שהאבן נקרא לכה א' המדנית והמשוב שהיא דמים קדשים ויהיה הדבר
לפסח נמצא קדושה קדושה טעם ויהא שאין ערך לבסיר האבן וקדושה קדושה
ונבלה שיהיה לה הרי את מקדושתה לי בטבעת זו מן כהן כהן ו' ונתן הטבעת באצבעה
ואם לא הרי את מקדושתה לי בטבעת זו כדת משה וישראל או בדיע ו' או בדבר זה:
ומי שאין לו טבעת ואם לחברו השאילה טבעת נאך לקדש אשה קודם לו
דמים ואם לו כן וכך הוא שהאבן מקדש בו האשה ומודיעה כמה
הוא שזה ואינו צריך להחזיר הטבעת א' המשאיל רק נותן לו את דמיו ארז שהודיע
שהוא שואל עבד לקדש בו אשה וארי קדשה כן כתב הרד"ב לו פה במדא דמועד
קטן והם השלשן כתב בשם רמב"ם ו'ל שאם השאילה עבד לקדש בה אשה מקל
מקדושתה ואין ערך לקדש דמים השאילה סתם אינה מקודשת ו' והביא ראיה לרד"ב
מענין המשאיל מלפני ללך לבקר אביו שהוא חולה ומצאן שמת קודם ונאמן לו דמי
קדושתו ואם לא הודיעו שהוא מבקר חולה ומצאן שמת קודם לא יצא בו והם
המנהג של מעשה באהרן שקנה טבעת מחברו עבד לחזקתו אחד הקדושים לקדש
אשתו בפחות מאשר קנה ממנו וכן הר"ם מביא ראיה שאין הקדושין כולם וראיה
קדושים בטולתו קטן לבד מאשה לפי שאין אשה נקטת בחליפתן בטולתו קטן פחות
למנהג עבד לחזיר לבד מאשה אע"פ שיש לחלק קצת דהכא אם החזיר האשה
הטבעת לבושר יחזיר לה המענה ויש לדמות לקדשה במשכנו האמנים ודמיו
מל' זהו באותה דוקא שהוא משכנו ושהקדש בכל שינויו נכלל שינויו יחזיר
לה ומהם כמו שידים ולא עריכת שומא ו' וסל' הסכמו הדבטס לפסול הקדושים
(והיה הר"ם יחז' ו' מ' מטעם נהקין) והב' שידא ד' י' ש' ע' לחזיר לבד
בדעת אידוסין ולכתוב כהנא חללה שהאשונה מוקדמת וגם בדעת ראשו
איוס פ' פ' שאין הקדושין חשובין וגם חופה אמה צריך ו' ו' ש' ש' ש' ש'
שטאור אלא שאין צריך לחזיר ולבד אידוסין וגם שאין רק לקדש בפת עדיין
בדרכות ראשונות שנגזר לקדושין ראשונים מונעין מיד' דהוי אקטנה שהיא
אמה ואמה שלא מצינו ש' ע' כ' ו' לחזיר ולבד בדעת אידוסין ושואן
רק לקדש ואין ביאדם אסורה כמו שפי' הש"י וגם די במנהג ראשונה
מאחר שהקטן לה ואם קדשה סתם בטבעת כדרך מנהג העולם ואם נמצא
שאינו של זה אלא של אחר מזהב א' או של נחשת א' או של חסד שהקדושין
פסולי אלא אם לא הרי את מקדושתה לי בטבעת זו סתם שיהא נאמן
שהוא אלא פרוטה שלכך נהגו העולם לומר לעד קדושין בשעת קדושין
טבעת זו טוה פרוטה פחות בפת האשה שאם יהיה מנוגשת אין זה

שה

מה

שעות משהודיעו לה עבד. והדבר יל סל במעשה המקדש בטבעת מוזהב
 ולא אמר כלום שיהא בכל דהו נחמ לה דיותר ממה שהיה דוצה לישא
 תאשה דוצה לישא ולא דמי לשיעור דהס הייג טעם. והענין אחר
 ואע"פ שהטעם לשבח יועב עבשו נהו. באות ישרל הצנעות ומסכות פנהו ב
 טבעת הקדושין אין מקדקין אם בפרוטא אם בטורקא. ומה שאמרו רל. שלא
 לקדש בטבעת שיש בה אבן טובה כראותה אומו אלא שיש חוקק אם הוא אמר
 לקדש בטבעת של זהב שיהא סברה שיקדשה בכך ולפי חשש נצטרך לומר שאם
 קדשה בטבעת של כסף כפי מצינו זהב תהא ספק מקדש שיהא עבד קדוש
 בשם שיש היא נדולה שמקדשת על ידי עשימה והיא כסדרה פטה ולא דאיתנה
 הטבעת שהיא בודאי מקדשה. ומזה לכאנתי ידי כלספק דאני שיחזור ויקדשה
 בטבעת אחרת או אפי' באותה טבעת. וטעם מומנה ניהגט לה בקידושין או אפי'
 לא יטעם לה מומנה דהוא לה כפרדון. וברצונות אחרת אין מתקדשת. ואפי'ל
 לא אמרה אין לא דאיתנה דלא נע משדך. ולענין כולבה שכתב לה
 אם המקום אחר דמקדש. כתב: וחדד מקדשי אינן עדיך לחזור ולכתוב טעם
 דעת קדושין נמדין כתב לה: אבל בארז דמקדשי. וחדד כתב. האי על דעת
 קדושין הראשונים כתב לה וכו' (החזקת) על שהיא כותבתה הראשונה קיימת
 ודוק לעקר כותבה אבל תוספת אין לה. וכו' ששטן כפ הכול קטן שהשיא אבן
 כותבתה קיימת טעם מנת כן קיימ. וכן כותבת עמו כותבתה קיימת
 טעם מנת כן קיימ. ואחרי כן. ואם דב הוה לא שם לא מנה הארז אבל תוספת
 אין לה. ונתא כותבה טעם מנת מה שחדשו במעלה ובה מאותו ולמנה מנה. על
 על כל השוה. וסלאת בני מקדש בסם ואם לה היי אה מקדשתה לי בטבעת
 זו ישל לך בדבר. למהל ולחמיר
 ידיה (פטה) מכותות ואם היי אה מקדשתה לי בטבעת זו שורת הרז שאינה
 מקדשת טעם היא. הטעה לשבח והביא דאיות לדבדין. אבל אם
 דאיתנה כמות מקדשה אע"פ שאם לה בטבעת זו מסתבא לי שהיא מקדשת
 שהיא פטה ידיה (קברה) וקברה לשם קדושין. והביא הרבה דאיות לדבדין
 (נסוף) כל דאיותו כל זה שטל ומזה נכון הוא להחמיר לחזר ולקדש כדי לכאנתי
 כל ידי ספק שיהא תשטט ידה ותרבס קידושין מאחד ויבא כל אחד ויקדש לה
 אחד שאין אהא דאיתנה בודדה שהיא מקדשת ודאית. על כל בטהובא אחרת
 שיש שיהי עשידין אחד ודב בית נשמוע שאם דאבן ללאה המתקדש לי בארז
 זה אבל לא דאון העשרה מומה ואפי' דאון האבדון יולא מהחנה ידה אין כאן חשש
 של סלסם ואפי'ל היא מורה שקבלה לשם קדושין שדעות דאיה וידעה למנה

הענין

ומה שאמרו
 רל. שלא
 לקדש
 בטבעת
 של זהב
 שיש בה
 אבן טובה
 כראותה
 אומו

א

היה

Majorca

בנות עבד
 בן אבות אידע מועד בנאן במידקא נאחד שחידש בטבעת טל
 בסך מנהב ובורה אדוטמ מדינן טל שהיא מחק טענת וקדשה פנים אחרת אמנם
 לא יזה להחיד הסתובב: **המקדש** בפחות מנהב פדונות
 במלוא ואמס בעב בעדים מקורשת וקדושין שלא נמסר

לבואה אינן קדושין: ופי' קדש כגון שקדש אמת משתו אמות ולא פי' אגו היא הוו
 קדושין שלא נמסר לבואה וכו' קדושין כאביו ונדיוסת ופי'
 המקדש בזה סתם אין הבחנה בכלל: וכל הדף זל אב
 הקטנות כן בסל ספק קדושין נדיוסת ופי' כן חזק מן הבחנה ואפילו עשארנו
 שליח ופי' אב דל באחד שקדש בזה ופרש אינו בת שארצה ואמס קדש סתם כי
 אותה שדרך קדש והאמרו אין בסל הספק ואפי' הכי לא עבר דל עבדא להחיד
 האחרות בכלל ופי' וכל הדף זל וכן היה מדינן ממזיר הדב
 שלח לקדש אשה והלך השלח וקדשה לעצמו מה שעשה עשו
 לא שנה מהלך ומאלת וכן מכל דבר: **זא** לה טס מקורשת בער
 כגון שבי שדות דולקות ומטות מועעות ובע אדם נטמן ויזאן ועי'

שמחות ואומרי פלוטת נמקדשה היום ערסה ופי' ואם יצא עליה קול מדא-און
 ונמקדשה לטע קדושי תורה דהשתא ערסה ופי' משעבד להחיד זה לעבד ואם
 באים לעשות תקנה כדי שיכנסנה אחר מקם מודש דאשון ומשא טע' אב
 אופכא לא שמוא יתדו ממזיר ונשתנו מן האדוסין הוא: **האשירה**
 שאמרה אשת איש אט' ומורה ואמרה פניה אט' אס נהגה

אמהל לא דבדיה נאמנה: **אסור** לאדם לקדש אמת חבירו או ונשתנו
 מן חרשים טעארמלה או טעארמלה שהם זיוס חזק מיוס
 שמה ויוס שנה ודשה: **כתב** הדיאף זל אדם שסכל ופי' לאשרט
 ונמנעב הן גד השלח ד חרשים או יותר מכיון שהנע הן

לידה מותרת לישא לאחר אעפ' מה שאמרו מאימתי מוטן לזע דב אמו/ משעת
 נהנה ומוט אמו/ משעת כתבה ונפסקה הלכת משעת כתבה עבד: וכן
 לא מחרוז הימרה ולא תתייבס וכן אסרו משעבדת חבירו או מינקת חבירו עד
 כד' חרש חזק מיוס טעלד ויוס טעארמלה ואפי' נהגה בעה למינקתה או
 נמלתו ומהק' כול ואם נהגה בעה למינקתה או אפי' קיימה במדש או שעתה
 משעבדת אסור דילמ' אולי לאחלופי ולא דמי לחבדו דפי' דיש נשתא דמסס ודאי

מידעידע דלא הדרי בהו משום אמהל דבי דיש ונותר ולא אול לאחלופי כד פדטן
 בתוספות כיבמות עבד: **כתב** הדעי זל משעבדה טאה הלכה כד
 יורה כמו טע' דבן ופילס דמבן יח ואיך יכול לזכר

דמלש

העבד ואנשי דאסדי הלכה כי סאדי בנידונו שאת הסא דבית הלל קיימי כמנהג
ד' יוסרה הילכך מטקה שמת בעלה מותרת לטעא אחד טו' חדש חוץ מינ'ם
שנאדסה פ' שרר' שיהיו שלימים עכ"ל

כתב

שנתקדשה מותרת לטעא אחר ג' חדשים
המיוקרת שמת בעלה לפי שכל זמן שחלה בעלה קיים חייבת האשה להעניק את
בנה שנה אחד מה' דברים שהאשה חייבת לבעלה כל זמן שהוא קיים ולא נטושה
ונטמאת עדיו חייבה חכמי' להעניק את בנה עד כד' חדשים שאם לטעא קודם לכן
טמא הנזכר את בנה ומת בדב' שלא יטמאה בעלה השט למסמוסי בה בנה
בביתו וחל' אצל אב נזכר שה בטלה ממנה נזירה טמא נזכר בנה כי על
בעלה להתן בט' מיעוקת' (אם ממזרת על עצמה וממזגה עד שיצברו כד'
חדשים תבא עליה ברב' עכ"ל' ואם מתה בנה מותרת' ואם עבר נטמא תוך
זמן זה ויצא בנ' אך אם קדש (בדח' שדוקיה מסמניה' (נהדף כח' דוקא בדיעבד
אך מוה' ד' הורה לי עצה טובה אפי' לנחמלה לבדוח דהס' מיסמ' מלנז' פ'י
שדוקיה מסמניה דכיון דנדרח נ' אדעריב' שאין דעמו לסגס' תוך הזמן עכ"ל
ואם קדש תוך כד' חדש' הואיל ונלה בלא ברב' אסורה לבעלה כנדרח אינן
צריך שיוצא בנ' דק להפדוש בלא ברח לדב' בבור שד' ויש נפקותא לענין
שאם האטא סה' שלא יקדש ויש חולקין עליו' (נהדף כח' לבסוד שור מבא דאין
מהבא דסוטה דקאמ' נ' טמא מעצמה חבירו תוך הזמן והיתה לו סוטה כן
מחזקו שיכול להטקוהה מתע' שאט קדמא בה' והביא האיש את אשתו' (מספ'ס
שיכול להפדושה ולהתירה לאחר זמן מיסמ' דבהפדושה ס' בלא נ' משום
דאיכא איסורא אחריתי דבעלה פ' סוטה' והסא נמי איכא איסורא אחריתי נא
דכלה בלא ברב' (מיסמ' לא דמי דהס' נ' סוטה איכא איסורא אחדינא דאורייתא
אצל הכא נ' סלה בלא ברב' לטא כי אם אסורא דרבנן כמו אסור מעוברת
חבירו ומה לי חד מה' לי רבי' ועוד דאיכא לפדושי' דהביא הפדושה דסוטה
כנ' קאמ' ולא חש לפדושי' ויצא דמסמ' בנ' (והילכך בקדש תוך כד' חדש יבדח
או יתן נ' וצ' בס' עכ"ל

כתב

הדפוס' ו' המסאגת איעה צריכר
למסמ' ג' חדשים שלא נ' לא בנזירה' וכן ממנה מתע' שהיה

והרשבא

מסמדת עצמה פ' מהפסדת שלא העבד' וכן אסרה ומפדושה אינן צריכות
למסמ' מזה הטעם' ול סה' כל ש' טמאה כנ' צריכה
להסמ' חדשים' (אנפ' שאין קדושה קדושת' ונזריס'
ויכולה לטמא בלא נ' שהרי קטנה שהשיאוה אמה או אחיה הס' יד' על שיכולה
למאן ואפי' הסי' צריכה למסמ' שכל ש' טמאה כנ' צריכה להמתין ג' חדשים עכ"ל בנז' כנ'

הא' : מה' ד' ש' אלא לאיש אחד אבל האיש מקדש כמו נשים (בבבד
 שיקדש בשום פירוט לט' אמת מה'ן נהאמת מה'ן מקבלת קדושי כולן מ'
 הרמז' דשדוכין פ' הקט' שמדמיין בב' **כתב**
 אדם כפסגדיוני יחד פסקין המוספות את אחד מהן חוץ קט' חבור

והדיוח כל הסדוקין לפי שביים אותו שאינו יסול למצוא וז' כל כך טוב מהן שהיה עשה
 מקדש לכן ויט' נקבה שנתארסו יחד אסור לחדר יחד בבית פ' יתמח' יחד חרדן
 וסל' ופ' י' ש' למש' שטא יבואן לידי שגאה מחמת שדואין זה את זה תדיר עב'
 ונקב' עליו הד' מהיוה את י' רוב ע' בבית מותר נאין לחוש : ונ' ענין הסבלנות
 שנתנו לשלוח לאדסה כל המצב' ול מקום שנתנו לשלוח סבלנות לאדסה יחד
 שכתארכ' ונאן עדים שדאו סבלנות חסב' לה חוששין לה שכתא נקדשה (נריסה)

נ' מספ' אנו' שרוב אנשי העיר אין משלחין לא קדש החידושין **ומקום**
 שנתנו כחן לשלוח הסבלנות הרבה ואח' מקדשין דאו סבלנות

אין חוששין לה עב' : וכן ענין פסק דריא' ול' נל' אמ' דבפ'א חוששין לסבלנות
 פי היכא דלא ידעין אי קדש' אילא קדש' ואפי' אמ' דבפ'א באהרא דמקדש' י
 והדר מסבלי חיישין : מסבלי והדר מקדש' לא חיישין : ואפי' מיעוטא מקדש' והדר
 מסבלי : ורובא מסבלי והדר מקדש' : מהו דנמי לא נחוש : למיעוטא קהל' : וכן
 ג' פק' דב' העשור י' ש' בה נסמאה אחרת י' שנה לא יריבה דרובא מקדש' י
 והדר מסבלי : ומיעוטא מסבלי והדר מקדש' : מהו דנמי נחוש למיעוטא : ר'
 מאיר ולא הוא מקדש' כל קהל' ולא חיישין למיעוטא : ומיעוטא כמאן דליתיה
 דמי נסמכין ארובה דמקדש' : והדר מסבלי : ומיעוטא כמאן דליתיה מי
 חידו' : ולק' סברא סיפא דקדש' מסבלי : והדר מקדש' לא חיישין היכא דכולו
 מסבלי : והדר מקדש' : אבל כמיעוטא דמסבלי : והדר מקדש' : הנאיל ורובא מקדש' י
 והדר מסבלי : לא חיישין למיעוטא ואולי' בתר דובא דמקדש' : והדר מסבלי

וחיישין לא דליהו דובא וראי' דבא איתרעליה דאלו ה' רוב נפ'ד הוא מקדש' י
 בוראי' לא למיש' דליהו ספק מקדש' : ויל' לשתי הנחאות אין לחוש בשדך
 הואיל וסתום הדבר דלא ידעין אי קדש' אל אי לא שאם לא שדך ולא ידעין אם
 קדש' אם לא קדש' אין חוששין בכל דבריו כמי' ששלח דורון לאשה פנייה

וש' מהמוס' שהוחז' אין חוששין לסבלנות אפי' בערים לא דוקא בשטחים
 מורין בקדושין שהיו מתחלה אפי' היו מידו ליהא אבל את אית' מה
 ספר בחידושין אין חוששין בט' אש שטח' אומר' : שאלו היו שס קדושין מתחלה
 אין חוששין לסבלנות אפי' בערים : ואפי' שדך : ויש מי טפס' שבמקום שקדשו
 נאין לשלוח סבלנות ואח' מקדשין חוששין לסבלנות : ואנ' דקדש' אנשי המקום

הוא נקרא לקדש ואחר לשלוח סבולנות. וכן הראב"ד שם שאף סבולנות בזה
 עדים דקדושין אם לא באמת דכלהו סבולנות. והר"ק קדושין מסכים בזה הדין
 דאין מנען ידוע וקבוע אוליט לקולא ולא מיישגן סבולנות. והר"ק קדושין מסכים בזה הדין
 נביא מוסר דרובא מסבולנות. והר"ק קדושין מסכים בזה הדין. והר"ק קדושין מסכים בזה הדין
 לסבולנות שמה שיש קדושין נתיב. ודעת הרמב"ם ז"ל שכל זמן שגדע בודאי
 שלא קדש בין שזוכין לסבולנות אין חוששין. ומה שירדך שיש לסבולנות אחר
 שגדע מודים דלשם קדושין הני. אחרם לדעת הראב"ד דלא בעי עדים הואיל
 ונטהר מודים היכא דמקדש. והר"ק מסבולנות. ואפי' מיעטא חוששין ומהא ספק
 מקדשת. ואם הוא טעם שלשם קדושין נתן הסבולנות. ומהא טעם שמהגד
 חלם הן ולא לשם קדושין. עמא לומר שהיא נאמרת כדן האשה שאמרה בפניה
 ודשחש שאמרת חוקה דאיהא מנעיה. והיא נמי במשנה. וכן נמי פסק הרמב"ם
 ז"ל ביהדי נדדים על משנת בראשונה מן אומה. ויש יראת ונטהרות כתובה
 כל מילתא דידעה היא וידעהו נמי מהימנא. וכן אמר דן בסל כיוצא. דאי לאו
 דקושטא קאמרה לא הויה אמרה להכחיש בפניה משום הכי מהימנא. וכן אמרה
 דן בכל כיוצא בזה עמל המפרש ז"ל בקדושין. **כתב** ה"ב המנהל מיד
 שירדך בזה נאחם שול העדוה. והנה אנה לא בעי דברים ידיר

המנהל הכן דמה שלא היה המנהל. השב דל שיש לו לקיים התנאים לאב
 שהוא שלחן של בן ושלחו של ארס סמונו או יכתוב הבן דרשאה לאביו
וערה מלושה שמתה אין לה כתובה. ואין חייב לקברה ואם מת הוא
 ופכה כתובהה עמל. **כתב** הרמב"ם ז"ל איש ואשה שהיו
 ביניהם שזוכין ואף לה כמה ארס. **כתב** הרמב"ם ז"ל איש ואשה שהיו
 לו כמה אמה סומה ל. או מתו לו כך וכך. וכן האב שפסק ע"ב בזה ומה שמהגד
 לבקר כך וכך. ומהא אמה מתו לבקר כך וכך. ונעדרו וקדשו קטן אומה דהר"ק
 ואע"פ שלא היה ביניהם קטין מדש. וכן דהר"ק נקטס באמירה. כדא בשפסק
 האב לבתו בן גיולה בין קטנה ופסק האב לבתו ובטואין דאנוטס שדעדרו
 של ארס קדובה איה בזה. ומדעם שמהלכו בטואין דאנוטס נמד נקטס ליה
 באמירה. אבל אחר שפסק לאומה או אשה שפסקה על בתה וכן שאר קרובים
 או האב שפסק לבת או לבתו בטואין שיש לא קטן אומה דהר"ק ע"ד שיקט
 מיד השפסק שיהיו כך וכך. וכו' לא קטן ע"ד שישלחו של הפוסק על שיהיה
 הוא תוסק. לזכור מ הפוסק מעלה לחלוק. ומה קדש שיהיה. ומה לפי
 אחיזכרם וטל האב למר לבת לאחיה הייתי למה ליה. ולך איש דועה ליה
 אפי' היה דאנוטס ע"ד הארץ והשע נח. ואע"פ שהבת דועה בן
 קפוסר

מעות לחתנו ומת ק' ^{רס} ^{ס' כנס} נעלה לפי אהיו ליבוס יכול האב למר לבס לאחד
 ידתי דורע לתן נלך איש דורע לתן ואפי' היה הראשון עם הארץ ומשנ' נמ' ואעפ' ש
 שהבת דורע בו: הקפוסק מעלה לחתנו ונלך האב למדינתה הס אולמדינה אחרת
 יכולה היא למר לבסע את לא פקדתי עם עצמי מה את יכולה לעשותה יאן כנס בלא
 נדנאט או פטרט בנ' אבב אס פקדה עם עצמה ולא הניע דיה הדיו יושבת עד
 סתמיתא מה סתפסה עד שסמחית ברא פטרטא סתפסה עם עצמה אבב קטנה
 סופן אותה לתן ע' אן יכנס בלא נדנאט: **אן** משאין אשה בשבת שלא
 יראה סקונה קטן בשבת ולא בנ' ולא בחול של מועד כרי טא
 הנאסכח סמחת הדב בשמחת הטטואין אבב מארסין ונבדד שלא יעשה סעודת
 אירוסין לפי שאין מעבדן שמחה בשמחה: **ומנהג** טא לנכנס מפסק
 ועד עצרת ונפ' לא מסתפדין מפס אבילות **יב** סף וזנות תלמידיה
 נהיו ל' שדיבא ומתו כולן מפסח ועד עצרת וכולן מתו באסמרה עם טל
 טא ל' כבוד זה לזה כדאמרי' ב' הפא עם יבמות' ומאותה שעה ואילך נהיו
 טא לבסע ולא להסתפר ואס קפין ונסע אין כונסין אותה ואס בא לשאל אין
 מורין לו קאבל להרש נראי מות' ואן האנשים טא דקדקו סא עד לב לעמוד
 טועס הס כי מפסח ועד עצרת היה המקרה ומה שנוכד לב' בעומר אין זר
 כי אס מפס שאין מפסח ועד עצרת כי אס לב' ימים לבד: **ס' טבנות** יאן ימי הפסח
 ונ' ימים של רח: והיו ז' מדין ואמ' כי מצא בספרים ישתם מפסח עד פרס
 הח' ופרס פ' ע' ימים כדאמרי' שולין נורשין ליום קורס הח' נס מנעין נפ' כן
 להקין ולקבל רפואה לפי שהם מועדים לפורענות ונבטוח ביה חסד יסבבטו
 ונפ' אין עשאן אשה מצוס הדביע עד ט' באב' מפס אבילות ההלאות שמצאן
 את אבותיהם בימים ההם: **כתב** דקף ז' עשתי נהיו העולם ליט
 אשה בכל שעה לפי שאין **לג** בנה דין קבועין ומנעין עבשין
 לעשות נשואי הבהלות בשטי בשבת לפי שאין לט עשין טענת הכולים להסס
 לבד לפי שאין בון האירוסין והשואין כוסס והמנהג' עם דרך הירושלמי דאמר
 קדשה בחופה לית לן ב' ואס ידב הימים בין הקדושין ושעה נשואין נהיו לקדש
 ששה כרי שיראן החופה עדי הקדושין יא' שמברכין שס פנש אהדת ברכת
 אירוסין יא' שאין לבדד פנש אהדת כי היא באמה ברכה לבטלה וכן השיב
 הרשב"א ז' ל' משה ב' אבא מר' ז' וז' כי המקדש עדי שליח איט חוזר ומברך
 אס ית' שעה פנש אהדת ואס בוך הדיו ברכה לבטלה תפ' בחר ע' ויש
 מנהג לבדד בפה סתרה וברכת אירוסין מברכין ה' בלי יאן מנהגן בכמה מקומות
 אפי' קדשה הוא בעשיו קורס לטן וכל הרמנע ארס סקדש ארוסת ע' די סליח

היא מדגישה בסופה ולייחרו בחופה (בדף) עד שהכנס לחופה שם הוא מקום מיוחד
 כגון כלה שיושבין שניהן עם השושבינ' היא חופה ובידו שלמי בסופה און חתונה
 חתנה מריגה המדוייג'ים (ס') והסתלקו וזה בבריתא אבל בשלמה בין שטכנה לטש
 שואין יש שם מקום מיוחד וזה ענין המטה להתייחד שניהם הרי הוא בבית שיש בו
 חופה שכל ומשימין אפר מקלה בראשיון מפת אבילת ידו שלם והענין לו כמעביר
 לבטח (מהענין) אותו בטחית לבנה כדי לקיים בו בלע עת יהיו בדרך לבטח ושמן
 על ראשך ל' חסד' וטעם מ' צוידת כדי לידן ממדת נסמך על זה כי יחא איש אשה
 וסמך לזה תלמיד הענינה כך ויש מקומות נהגו לקשור לו תפלין מטעם זה (משמין)
 לו נד' על ראשו כמנפעת של משי מדיים בו כמתן יסמן פאר
 אידע כמנפעת סליד בחתן אחד ששאל אשה בוס ד' בשבת

מעשה

ויס' ואחריו היה שבועות (אחר משטח בטח הימים יט' וצאת אבל לא עלה לקרוב במזוה
 ולא ברכו ד' ברכות לא שבת (נענית נה' לפי אידע בן בער אביאן כך וזהך בשע הימים
 מעטף ב' ה' הסגלה והסכיוו חמיו העיר לבדן בטח הימים) ברכות ד' שטח פטש
 חדשות (העידו כי ין נהנין נעבדא) לטח החתן בכל מית
 שמחות וכל המאמרו וזה קולת

ומיעה

חמך וקול ב' כל שאין משמחו עבר עליהן כל הרמב"ם וז' דאין אשה שוכנת בעשה
 להחזירה לומר או לאחר כמה ימים צריך לבדן ברכות אידוין ולקדש ש' אב
 ו' ברכות לא ידעי כי לא בוקר שבעולה היא עדיין נעשה מן האידוין (ואחריה נעברה
 דאן מברסן) ברכות ע' (והראשן לו חסד על זה אינ' יודע אי זה נאן אמו דבר זה
 שאם צריך לאידוסין צריך לטשואין ואם אינ' צריך לברכה טשואין למה צריך לבטח
 אידוסין דבר זה אינ' ענין שטשואין הדאטנטס נענהן למדי קו' לטשואין ב' אי
 טשואין במדין כרמיה דא' צריך אידוסין (נשואין) על ב' ברכות:

ומברכין

ברכה טשואין בבית טשואין ואם לא בברכ' ברכות טשואין אסורה
 לבטח כ' (מסדרין) אומה על פי הכוס כסדר זה: באי אמה ב' באי אמה
 שהכל ברא לבבורי: באי אמה וי' האדם: באי אמה אשר יצ' את האדם
 בעלם: בצלם דמות רבנותו (והתקין לו ממנו בטן עדי עד באי יצ' האדם: שוש
 העש' ומקל עקרה בקבץ בעה להיכה בטמחה באי משמח ציון בבטח: שמח
 העמח רשם אהובים לטמחך יצ' כן עדין מחדש באי משמח חתן וכלה
 באי אמה אשר ברא טשן וטמחה חתן וכלה עלה דעה יצ' נדוה אהבה אחוה
 שלוש דיעות מורה י' איהי ישמע בעי' והיה ובחולת ידו שלם קול שטן וקול
 שמחה קול חתן וקול כלה קול המעלה חתונה חתנה ממסתה ונעניש מ' טשן באי
 משמח חתן עם הכלה: (הם) ב' ברכות יש ברכות הי' (שמעך בטח האומה) וז' שוא

מכדין ברכת חתנים לעולם על הדרס וכן באמת הם : **כתב** חתנים
 כדעשה שט חתנים בבית אחד מברך ברכת חתנים
 כשהם חתנים שאכלו וזו לעצמה וזו לעצמה מברך לשניהם כל זמן של
 שראונו אתו : **כתב** רב שדונואן וזו לעצמה מברך ברכת אירוסין
 וזו שאין על כוס אחד
 ברוב המקומות לעשות כן ואף יש להם יין הרבה :
 עדיין עשירי והעש כן הכסף וסדר החתן לעצמו
 כל ברכה שחבריו לו לשבע ברכה אלו : חופת ששה הקפה ליד הראשון
 כן עדין ומביאין חתן והכלה בה' ליד עב טרא היכלא : **כתב** בדרך
 ד אשה עדין החתן דומה למסך : מה המסך הכל מקלסין
 החתן : מה המסך אינו יוצא לשוק לבדו כך החתן : מה המסך שמחה ומשתה לפני
 כך החתן כל ימי המשתה : מה המסך לבש בגדי כסף כן החתן : מה המסך
 מאירות פניו כאור החמה כך החתן פני מאירות שם והוא כהן יוצא מחופתו : עב
 על כן נקרא בכל מקומותיו ששמוין כל העם על ידו : בשעה שהוא הולך בדרך
 וכשמברכין לו ברכת אירוסין ושואין (שעולה לקרות בהרה ועליו עמו אנהוין וזו
 ומיניו) והכל לפני חתנו : ועל אצל כל הנשוא אשה כול עמיד ביום מתן תורה שכן
 שטן כל השחי' בלא אשה שחי' בלא תורה שם האם מין עזרת כי והשיה נדחה מזה
 ועד מי שאינו עוסק בפניה ורביה וזוין לו שטן שיעמקו בהרה : וזו עקב
 ישרא' היה בהרה מין שטן חתנים וקבו' הרה שנקראת בכה : ונקבה נמשה רב
 היו ששביטין וסמךין של ארשא דקרא חול' לעין אחד שבעים וקטס ששביטין וסמך
 כענין : עב נקרא לקרות לכל חתן ששביטין וקטס : **וכתב** וזו לעצמה
 לפתחם כשיקראו בבית הסמך ד' ערות בעד החתן והכלה
 (וכן זה בברכות ששמחה : וכן נקרא בהרה חתן וסמך בשעת ברכת אירוסין
 ושואין סוף לבנה על ב' מפת שחורה על דאש שטחסי' וסר לאבלת ידוסיס
 כסתי' אם לא אעלה את ידוסיס על דאש שמחה : **ואמרו** ול מברכין
 ברכת אירוסין בבית הארסין : ברכת שואין בבית
 והי' נקרא דוב עב' : מהו כסתי' נקרא לבד הכל בבית האירוסין : והעשם שיהא
 אמרו לבד כל אחת בפני עצמה לא נקרא לבנה עב' שהיו מקדשין מיד שטרבו
 ואין שואין עד אחד זמן רב : הילכך לא היו מברכין בשעת אירוסין דק בוס דרס
 אירוסין אבל אנהו שמוקדשין ושואין בבית אחת מברכין כל הברכות יחד : ואנן
 דהדר מסמךין לחופה בבית השואין מיד בבית האירוסין נמי אנהו לא דמוסיסא
 היא נחופה דאמין : נקרא נקרא לשם הסודר עב דאש חתן : והכלה כמו שכתבנו

רקד

וזו היא החופה **מעשה** בחתן שנעשה אירוסין ונשואין ביחד וכדרך ברכות
 אירוסין נשתי **ומה** באו לו כוס לברכת נשואין ונסתה ולא בדרך ברכה
 והמחיר הדמי' ול' נשטן לו לא יצא ברכת היין של חתנים ולא בדרך ברכה
 והפן כמו בסעודה והשיב דשאט סעודה דקביע סעודה ונע' שבע ברכות התחיל
 לנשואין ולא יהא סתם עכ' **ומה** שאם חתני' בברכת אירוסין נאסר לא את
 האירוסות מדרבנן שני' ע' יחוד פגיה (אף את האירוסה לא היתירו
 עד שתבטח לחופה וזו ברכה אחת שסך ארבע סלס בלא ברכה אסורה
 לבטלה סגרה ודבר שאינו לא מדבריהם נכלל בדרך כמו שמבדקין על מקרא
 מוקף ונע' עד חטטה שאינו לא מדבריהם ונ' (והתיר לנו את הנשואות דל' הנשואין
 על ידי חופה וקדושין) וכל ה' הנשואין על ע' חופה בקדושין יש לומר לפי שהן
 שהקדושין קודמין (ופירושו על חופה בקדושין שישנו כבר) **ויש** שואל
 על מוטב זה של ברכת אירוסין מאך דמיט' שמבדק' על אסור (חלף אף
 את אומרי' נאסר לנו את החמץ וזו חלשם והס' וכל דמין באירוסה אסורה לכך
 עלה' שמא יהיה סבור האדום שתהיה אסורה למחרת משבטין עליו מצות פריה
 ורביה ולכך הורישו בברכה זו תקדשה הנדונה שתרשט הש' בה (הפרישט שאין לו
 אירוסותיו אסורות לו עד אחר כנסה לחופה ומיזו' למענה אירוסין מיד קדשט' על
 תעביות שהיא אסורה בקדושין והוא אסור בקדושותיו) ובטא' מצות כיון דאמרי' חתן
 סג' לן לעין קדושה הוא לעין פרישות והבדלה כמו קדושים תמי' פרישות' כלומר
 קדש עצמך כמות' לך ומצאו חסמים סמך ורוב' על זה מן המערה שנתנה כלומר
 כין חופה לנשואה לענין דינה' באירוסה בקדושה ונשואה בחתן נמצא שאין דינה'
 שיה' לשום דבר רק לאיסור **וסדר** חברכות שתקט' לו על עסקי' תלוי' אל
 אינה רק ממשד' יעד (ואילך) שאותה הברכה מתחלת בברך
 בשתתם ואשר יעד מיד על הס' (והתקין לו ממט' כנין עדי' עד מדבר על הקטב
 כמו שכת' ויקח וחת' מצלעותיו) וכל' כנין עדי' עד' כנין יתכן פירושו וקראו אורסו
 כנין על סס ויב' ית' להיש את העב' **שיש** השיש תקט' לו לפי שאם צריכין
 להיות מעשים יושט' על אש **שמח** תשמח ברכה לחתן ולכלה' שהם דעכ'
 לחי' אם לא איתרי' **שמח** לשם שישמח כמו ששמח ארס הראשון
 וזהו ה' (אף מתקין) **אשר** כנין עדי' והדאה לו טוב העת' לו כנין עדין מקדש כמו שכת' ויטע' לא
 מן כנין מקדש ונ' **אשר** כנין עדין ושמחה' לשם כל' שיה' תקט' ונ' **אשר**
 שהסדר מתחיל' **אשר** יעד פותחין בה בדרך' כסדר כל הברכות
 הסמוכות שהדאשונה פותחת בדרך' וכן הוא בברכת י' ובברכת הסוף וישד' ברא

ה

ה

ס

פורחיה בה בברך ומהבין בברך לפי שמכבדו מותר ספק עשרה מיום ראשון ואילך
 ש' ללא פטח הדשות והיט דאיערדך לתור בה עין ירושלמי ומשני שאר הברכות
 לא שהכל ברא לסבדו אינו מן הסדר וכלי שחוקה אל לאסיתת השם הנאספתו לנפול
 חסר דונקתו של מקום שנקט לארס הראשון ששעשה ששבטו ונתעשר בו והיה
 בדיו לבדך אותה בשעת האסיתת אבל אחר שיש כוס ראוי להסדיר על חסום כמן
 שעשין בברכה האחר ולשם מים במוצאי שבת ולפי שהוא משבצת קצד ונעשה
 חודאם אחת היא לא חתמה בה בברך וכן יוצר הארס שחוקה אל ליתרה ראשונה
 של ארס הראשון אינה מסדר ברכה הזיוון שהיה עדיין באותה יצירה לא נברכה
 החמה ומדוך שאנו מכבדו על היצירה הששה עשר היתה יצירת הנקבה והוא
 חסר יצר את הארס בעצמו חקנו לבדך אף על הראשונה שהיא היתה העיקר
 ופי' יוצר הארס בעבור המחסרה ואשר יצר את הארס בעצמו להבין ולהשכל
 כולם דמות הבשרו פי' שנתן לו משלה דמיונה דאדעא כעין מלכותא ד'
 דרדעא והתקין לו ממנו כעין עדי עדי פי' הנפש הטבילה שחצבת מן
 ההשגה ועמד לעד בדומה שלא חבלה ויהי והתקין לו ממנו כעין עדי עדי על
 חוה כי מאיש לוקחה זאת וממנו שכל הארס פי' מעצמו ומעצמותו ומה שאנו
 חוזקין ונלזה משמח חתן וכלה ולבשו משמח חתן עם הכלה לפי שבהלה את
 מהפלתו בעד חתנו והכלה שימחה השם כל ימיהם ויירשלו בעשר וכלה
 ונכנסים ולפיכך אין לשון עם עטל בה שחלת עם מורה דבוק כמו שמחת איש וא'
 ואשתו בהיותם לבשר אחד ומהבין בה משמח חתן וכלה שמורה בה שמחת
 העילה בעשר ונכנסים או זה עם זה או זה בלא זה אשר ברא ששון ושמחה פי' ה'
 יתורה בד יקר אל אב דשיבא בריאה בחתן וכלה אמר לשון בריאה לששון ולשח'
 והם נהנות של מעשה בראייה בהיכלות והדי שמחה והדי ששון נט' משתבין
 ונתאן לפעו כלפע כסא הכבוד ונאדות אן למחח חתנים וכלת וזהו אשר ברא
 ששון ושמחה למחח בריאה של חתן וכלה עטל
ובברכה חסד אשר ברא
 מהבין בה משמח חתן עם הכלה שאנו מכבדו
 ברא שמחת חתן וכלה על חתניהם ולפיכך ראוי בה לחתום בששון עם שול שי'
 שישמחם על חתניהם שמחת איש ואשתו ברבין והוא מעני כל שאר הברכות
 מעני שהכל ברא כי שהכל ברא יש בה דמיון שלא יעשה זיוון כי איש לקיים המין ל'
 לבבדו השל וזהו אשר ברא ששון ושמחה וכל לסבדו כי כבוד השם בשמחת הנפש
 ברי שמהיה מוכנה לקבל מחזורי כי היינו סוהם מקורי הנפש והיא מחיצה
 חסרת בנה לבן אחיה שאנו ראוי לארס שיכנס דרך שיקבל נידות השם ויל'
 מהפכה שכל מי שנוהן מחסרת הינו לבדו קרוב לסדר בש יל' וכלא תראיה

סאין חסידים שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך שמחה ונזהר בנגדו ית' ואח"כ חתן
 וכלה כעבד יצירת אדם חיות' ואח"כ נלה דנה כנגד דע עקרה היא ידועלס' וזהו שוט
 תגיש' ואח"כ שלם וריעות כנגד שמח תגמול דעש' ופלא ש"ה הפסוק למען אחי
 ודע חדרה נא שלם כך פ' בבית דעש' אהובי' שהם מודו ונ"ה אלהלל בשלומך
 ידועלס' וסתי' משמח חתן עם הכלה כמו שביארנו וזאת הברכה היא הנראה לטע
 ית' על הפלא הנדון שגראה בענין תוונ' ששט בדאיים שהם דחוקים בטובם ובתוליד
 יס' הש' אהבה בית הש' עד מאד מה שאין כן בענין אחר: **נשח ברכת**
סאין וסאמה: באי אסיה כפה: באי

אמה המעשרים עשרת שמחה כעשרת כוען
 בבית לחם אשר בידם אותו כל קהל ישראל והעדים שעשו טען עזות סאמה ככת
 ויאמרו כל העם אשר בשער ונ' ויהי ביקר בבית פרץ ונ' באי מיליח איש ואשה:
והמנהג עבסיו לברך להם בברכות ופ' לאלמון שגשג אצלמה נק' נראה
 דעת הרמב"ם על שאה הביא כלל נוסח כותב: **והרש"א**
 על סת' בתנ"כ ונ' לא שמעתי מעולם ולא דאיתי לאחד מן המ'
 המחברים שכתב כן ומהעדים בכל יום בארצנו לפני הנזילים אשר היו לפני
 שמעון להם בברכות ולא שמעתי מי שמחה ברבך כלל: **ואין**
 מעטין פשטן של דברי הנפירא ומעשים בכל יום ותפסין דבר
 שלא ידענו להם שורש וענף ולא נודע מי בעל דברים אלו ע"ל ונ' 48

נשחמו הלכות קדושין תהלה לל' ענין בקדושים:

ורין מה שאמרו ונ' מברכין ברכת המעט כל' היבא דאיכא פשט חרות
 תבטא הכל בביאור בהלכות ברכת המזון עם דין שהשמחה במעונ':

הלכות ברכות

אמרו ד"ל יסוד לאדם לשהות עם אשתו אפי' טעה בלא כתובה עם
 י' מקומות שחולמין לה כתובה תהא אחרת ברכת שו"אין'
 י' מקומות שחולמין אותה בין ברכת מידוסין לברכת שו"אין' והמנהג ההוא
 טוב ויפה ומהענין חתומה הכתובה חלוקים: י' מקומות שאר' חתומה
 החתן חולמין העדים ואחר' כן השוטטין ושאר הקהל י' מקומות שחולמין
 השוטטין ואח"כ העדים י' מקומות שהעדים חולמין באחדנה וכורתין

עד והכל לפי המנהג (אח"כ לוקח החתן הכתובה ומתנה ביד הסבה וישמעני
 המנהג) היה סתם חב הספקות הטליות בקדושין שאם לא יושלו החדושין
 הראשונים ויפול לו שיהי בעצמו טכר כחל בה הוי לו לאנשי כדת משה
 וישראל וכתהיל יתקן נשיא כי מהתעם הזה נתחנן בלילות פדונשטא לדרך ברית
 חתנים בשעת גלות הסתובה עם (וגדא ששעין כן לפי שמהגן ש"יין
 חומבין לא לאחר כבוד ימים) והמקדמות שאין חומבין אותה לא אחר כבוד ימי
 אין סלחדין עמה (והם המנהג כל כי מאחר דקיי"ן לו דעדי מסירה כדתי
 אם קנה חידו לעצב לה כתובה מושל סמו כתובה וקשין במסירה דסתם קשין
 לכתובה עמיד עם) אין פומטין לכתובה ממאמץ ולאלמנה ממנה וכל הפחות
 להן בשולח בשולחנות) כל ה"ב המנהג על החתן לפדות שטר הסתובה וקשני
 פסק הדמם וז' ונותב לכתובה דחון ליכי מדאורייתא של ספק יטקול במהרה
 הבטלות וז' ולמנה דחון ליכי מדרבנן לפי שאין לה כתובה מן התורה אלא
 נתבטלו החכמים שמי שאנון שהוא מן התורה (הביאו דאיה לרבדיהם מפסוק
 כסף יטקול כמדה הבטלות) ונותבין לכתובה דחון ליכי מדאורייתא ויש מי
 שאמר שהיא מדרביהם סופרים ואפי' לכתובת בטולה ואין עדיך לזו לכתובת למנה
 שהיא מדרביהם לרבדיהם הכל ויש להביא דאיה לכתובת בטולה שהיא מדרביהם
 דאמרי' חמ"י תקט להם לבטול ישר לכתובת לכתובת מאותים וללמנה מנה
 לא דרבה הן ונת אמרי' הואיל ותקנת חמ"י היא לא תרבה לא מן הדיבורית
 וראי אס היתה מן התורה היתה וזכה בעדיה מכל הע משק דמדבנן היא
 ומה שאנון תקטן לכתוב דחון ליכי מדאורייתא כל הדמם וז' דקיי"ן לו מדרבנן
 הוא ומה שכתובה דידהו לא נבא ולא מידי דיכול לה לא שיעברתי לבס' אלא
 בסתירה מן התורה אבל אם מדרבי סופרי' היא אין לו כלל ונעשין עשה בודיי
 דמדרבי ספרים היא והעמיד הדאב"ד על מהתקטן עב מכונן נכתב כן פי' הדברים
 דחון ליכי מדאורייתא בסוף הדין מחייב עצמי כך גזני מאותן בשל תורה כלום
 שיפיו אותן מאותים דכ בסוף של תורה שהוא כסף יטקול ואל בסוף של דביהם
 שהוא כסף מדרבי וכן כל ה"ד ונה וז' דהוא מדאורייתא הספק וזני מאותן קאי
 לא שלדברי הדאב"ד וז' עדיך לכתב מדאורייתא אבל הדב"ד ונה וז' מרב ליה
 דאורייתא חייב לכתב לה בשעת ונביא מאותים ד"ט של תורה שהם כסף יטקול וז'
 כסף וז' מאותן דאורייתא דחון ליכי סוף שכבר הם דאיהם כך מדרבי ספרים
 וז' יסכך אפי' לא כל לה מדאורייתא טעלה כסף יטקול כאלו חייב לה מן התורה
 והביא הדבה דאיות לרבדין
 ואל כל לה כתובה אין כתוב

כתב

לה נאברה או שמחלה כתובה

לבעור או שמסירה לו כתובתה חוזר ומתב לה עקור כתובתה אם רצה לרמייה
אבל המוסרה כתובתה לאחריה פטורה הנאה אינו עדיף לכתוב לה כתובת
אחרת שלא תקט כתובה לא שלא תבא קלה בעשה לה נדמה ואם היציא
זה משלם כתובתה ללווק כדרך שהיה משלם אם לא מכרה

וכמה

הוא כותב לה אם הייתה במעלה כותב לה מאות ד"א ואם בשלה
מאה ד"א וזהו הנקרא ב עקור כתובה ואם רצה להסירה לה אפי' כבר זהב
מסוף ודין המוספה ודין העקור אחד הוא לגבי הדברים לפיכך כל מקום ש
כתובה סתם הוא העקור והמספה אחד

דיערים

אומן מן הספק הטהר לא מן הספק שהיה
המים שהיה מלי נחשת ונלקח אחד כסף ע"ד שהיה בסלע מצינו וזו
כסף ונמצאו מאותם של בתלמי כה דיערין של כסף ושל בעולה י"ב ד"א
(מצי' נדיר הנא הנקרא וזו בכל מקום) ומשקל חזון י"ג שערות בין שהיה
מן הספק הטהר בין שהיה מן המטבע שהיה בארץ המים (והר"י ז"ל כתב
שמאותם ד"א עולים חמשים) הסלע הוא עשרה פשיטין אישטדליש' נהרש
זל כל כתובת הסכמו האומן זל שהפדוה משקל מצי' חבא שהיא משקל מצי'

כא

שערה וכבר ידעת שאמרו שיש קצב פדויות בדי"א סלע בדינר כסף ונמצאו
קצב פדוין משקלם עשרה (משעשים שערות) ומשקלם ארבעה ששים נמצא ד"א
של כסף משקלם ארבעה ששים כשעלה אישטדליש' ולפי חשבון זה יעלה מאות
דינר' לשש מאות ארבעה ששים מאות אישטדליש' דמיהן כשעלה מאות ד"א
כד יבוע בקרוב

המארס

נבטה לחופה
שהכתובה אין עשה שואין ואם מת או נרשד נבטה כתובתה מבט חורין
ואינה נבטה כל תוספת הואיל ולא כטובה אבל אירס ולא כנסה ולא כל לה
כתובה ומת או נרשד (וביא ארוסה אין לה כלום ואפ"ל העקור שלא חתן
לה עקור כתובה עד שתנשא או עד שיכתוב) והמאדס במו נכל לה כתובה
ומת או נרשד טהיא נערה כתובתה לאבית

כתב

על חסמים שיתן אדם מעטין לבטל מעש כד
וזהו הנקרא פדוה חסמיה א"ת במו סתם לא יפחות לה

לאשה לש טביט'ל' ד"א כשהיה חבב ע"י אבל אם היה עשיר יתן לה כפי
עשירו' פדושש הדבול שאין לה כלום ושיעטנה עדומה אין לה
ולא יאז' הכסף ששהבא לביתו אכסנה ולא מכסה אותה (היא בבית אביר'
והדבר זל כל נפנן שלא ליתן אדם לבטל ממון גדול מצי' שהוא מקפיד

ומתקוטט בעבור נבסי אבותיו אינו מצליח ואין יונון עליו יפה לא מה שירין
לו חמיו או חמיו יקח כעני יפה כי המיון שאדם לוקח עם אשתו אינו כמיון של
יושר הדע שהרי אלהל הלוואה שיתקיימו נבסי אשתו יעשה מזה מצול וראוי
לכל איש דעת שלא יעני שגיו ולא בתונו ספק כמיון דב שהמיון ההוא לא יצלח
מפני הענין ומפני הדין עברה הרבס בעתים בעבודות כשאין נטאין אשה
במדרה ונעלה נאמן כל המנא אשה לשם ממון ולא לשם שמים יעשה יעשה
לו כנפס ונחמאס נגידים בעממנו וכן וכן חן ואלהל מצא אשה מצא טוב
כלום מצא אשה טובה מצא טוב אונאם מצא אשה אעפ שיהיה טובה מצא טוב
כמו שארץ כשנשאן שיש דענה דייט שמצולות אונת מן החטא ומרדלות
אח צנא אבל אם היא דעה יותר מדי עליו נאם אשה דעה צרעה לבשלה
אבל מצאנו לה דפואה שאמרו דל מי שאשתו מושלת עליו אינו דואה פת ויהם
על ול בספר קדושה: **כתב** חמבס ול האיוסה אסורה לבשלה
מדברי סופרים כל זמן שהיא בבית אביה והבא עם ארסותו

בבית חמיו מכן אונת מכות מידות אפי' אם קדשה בביאה אסור לו לבא עליה
באה שניה עד שיביא אותה לתוך ביתו ויתחיד עמו יפדי שנה לו ויתוורו
הוא הנקרא נכסה לחופה והוא הנקרא שואין בכל מקום והבא עם ארסותו
לשם שואין אחד שקדשה משיעדה קנאה ונעשה שואה והרי היא אסורה
לכל דבר אשחשטס לחופה הבאה אשתו לכל דבר ומשתמט לחופה נקראת
שואה אעפ שלא נכסה (הוא שמתיה דאיה לבשלה אבל אם היתה נדרה
אעפ שכנסה לחופה ונתחיד עמו לא נדרה השואין והרי היא ארסות עדיין
ויתייך לבדך ברבת חתנים בבית דחתן והמאס את האסר וברך ברשתתה
ולא תתיחד עמו בביתו עדיין היא ארסות שכן ברשת חתנים עשה שואין אלא
כנסה לחופה: קדים וכנס לחופה ולא בירך ברשת חתנים הרי זו שואה ונדרה
וחנה ומכרך אפי' אחד כמה ימים ולא תנשא נדרה עד אחד שטעה ואם עבר
ושאן וברך אינו חנה ומכרך כל ארסות מודיע ה' שם טוב פלג יצן בתו
תדע ותכן שכל כנסה המוכר בדבדי חמס היט כנסה לחופה ולא ק
קדשין כלבד והביא הדבד ראיה לדבריו עב: **הדגשא** בתולה
משחררה או נדרת או שניה כנפסן מאה

פחותה מן שש מוכת ען כנפסה מאה קטנה מבת שש ולמטה נשאנה
כנפסה מאתים סופה שתוור במלוה: וכן ויולה שבא עליה קטן פחות מ
שש ולמטה כנפסה מאתים לפי שאין ביאתו ביאה עד שיהיה לו טעם
ויום אחד: **בתולה** שהיא בוגרת או סומא או אילנה בתולה

מזהים אבל החרשת והשוטה לא יתקנו בהן חכמים כתובה: השוטה לא
תקן לה חכמים נשואין בכלל והחרשת אע"פ שיש לה נשואין מדבריהם לא
תקן לה כתובה וכנסת שאין לה כתובה כך אין לה מנוחת נא תנא מתנאי
כתובה ואם כנס החרשת ונתקחה יוש לה כתובה ודמאי סתוב:
וכתובה סאה: שאחרשת או שוטה וכתב לה מאה מנה כמובת קיימת
מפני שרצה להניק בבטן: חדש או שנה נשואו נשים פקחות אלף שנה
שנתקחו וחדש והשוטה אין לעולם עליהם כלום: דעו לקיימן אחד שהבדיל
כתובת מאה: ואם בד הסיא החרש וכתב לה כתובה על נכסיו מטלת כל מה
שכתב לה בד' אבל השוטה אין בד' משאין אותו: וכן קטן לא תקן לו חכמים
נשואין הואל וסוף לבא לדי' נשואין נזדון: ומפני מה תקנו נשואין לקטנה
אע"פ שהיא כאה לשואין נזדון כדי שלא יתענה מהה' הפקר ואין משיאין
את הקטן עד שיוקדו אותו שהביא סימטן: קטן אפי' בן ט שנה ויום אחד
נשוא אשה אין לה כתובה וכן שנתקדו הוא ואשתו כמובתה מנה שעלמית
כן קיימה: **ואחר** שכנסה נכתב לה כתובה חדי היא אשתו לכל דבר
וכל מה שירצה לשנות עמה עשה יועל בכל עת שירצה
נכסיה וכתובה ואפי' נכתב כדאמרינן פד' דה' דחוקה מותר לו כנס בה בשבת
ואע"פ שמשיר ממנה ירדותו ומשחק לכל אבר שירצה: ובא עליה בין בדרכה
בין שלא בדרכה בין דרך אברים ובפגד שלא יזנא ורע לבטלה: ואע"פ מדה
מדת חסידות היא שלא יקל אדם דאנו לך: ויקדש עצמו בשעת תשמיש ולא
יהא מינו אע"פ כתרנו לא מילי שבת לילי שבת אם יש לו כח: ונשואו
מדבר עמה לא ירבה עמה בתחלת הלילה כשהוא שבע: ולא לסוף הלילה
כשהוא דעבאלא באמצע הלילה כשיעבד חמון במעו: ולא יבד פיו בד'
בדבר הבאי אפי' ביט לביה: וכל הממעט בהשמיש פד' דה' משובה: והוא
שלא יבטל שנה לא מרעה אשתו: ואסור לאדם לשמש מטרות לאור הגז
ואפי' בליל שבת אם היה הגז רחוק אם לא היה מחיצה בינו ובין הגז: וכן
אסור לשמש מטרות בזמן שעות פטם הוא לו: ואם יהיה תח' מאפיל בטליתו
(משמש) אין נקחין לרבה זה לא לצורך גבול והראב"ד ז"ל אוסר אפידיו
מאפיל בטליתו: ואיך שיהיה מטרות בין צפון לדרום בשעה שישמש מטרות
מפני מה שאמרו ז"ל שכינה במערב: **וענה** של חסידים המעין
המקדוקן במצות מיוז' ואיך ולא קודם לכן שלא יזד
הבן בשבת ויקדשו לו הטובל וימולו אותו בשבת: ויבטלו לחיה בשבת: ואם
תשמש מדבנע ואיך לא תבד בשבת דאמרו ז"ל אין האשה יולדת אלא א'

לרעא או לרעב או לרעב וקטעם לפי שהקדש פועמים נקלט במע האשה
 באורו יום ששמושה ונתבר ממחרתו לרעא או למחרתו לרעב או למחרתו
 חשבו לא ימים שנקלט הנדב נד ימים המהדים על שביעות הדי מצות שאם
 השמים ביום אחד ואם לא יקלט הנדב עד יום בשבת נד ימים המהדים תבד
 בשבת ונסא העשט ביום שטמא יקלט הנדב למחרת נד ימים היתרים
 על שביעות ונתבר בשבת ונסא לא העשט ביום שלטי שטא יקלט בו ביום
 נד ימים היתרים ונתבר בשבת עב וכן אסור לשמש מטמא וזאת מרשב באשה
 אחת וזה הנקראים בט עדבוביא ואסור לבטול מהך שפירות ולא מתוך
 מדיבה ולא מתוך שטא ולא יבא עוף בעל כרחו ותיא יראה ממנו ולא
 כשיהיה אחד מהם מנדה או אכל ולא אחד שומר לבן לבשה ויא בט
 נדה אעפ שאינו ממזר ואם עשה כן הבטע אינו הנשם לא מהם ענינים
 ומהם מורדים ופושעים וכן אלו שכל אשה חצופה היתר בעת העשמיס שפיר
 או המפתה אשה לשם נשואין שלא שיהיה אחד בעלה נדשים שהבן ספק
 וכן המפתה לעדור ומנדה לו אשתו וזה הנקראים בט המורה לו הדי
 בט מדות שאמרו לו בט עדבוביא בט שפירות בט מדיבה בט שטא בט
 אטסא בט עדו בט נשית חבב בט חצופה נדוקא בט חצופה דרב ער
 לה חצופה אכל מדעי שמדברת לפני דברים טובים כדי שתמא חן
 בעצט הויין לן בטע שאפי בדורו של משה רבי לא היו כמותו בט המורה
 כל היתרים מהם הם המורדים והפושעים שיסורי תפלות בודרין אותן ואסור
 לאדם לבא על אשתו בסווקים וברחובות או בנפת ופדדים אלא בבית דרה
 שלא יראה פגמתו והבועב את אשתו במקומות אלו כיון אומן מכבד מדדות ולא
 ישמש בבגדו מבית הכסא עד שיטהר טיעוד חט מיל ולא יקט דס וישמש
 ואסור לשמש מטמא בפע כל מי יאפי כפון עבדים ונשפחות ולא ידבר
 בעצט העשמיס אלא אם ערבי העשמיס או שצריך לרצותה ולא יסתכל
 באורו מקום ולא ישמש לא כדרסה למדת חסדיות שלא יבאן הבטע לדי
 מוס אכל למדת הדין מותר והעשמיס מטמא

הויין לה בטע ותקין פי לטון חלשות הקיין טעיה נשמשו הויין לבו בעל
 דאמן אימתי בזמן שטא פי בעל דאמן כד מיע שחיין
 ודאמן דע להעמיס יורה כסלן וכן לקח פרעה שמש מעמד אחריו
 אמרו ומאי אמרין אשתא דלמי פי אט של נשמות מונב אחריו
 דלמי פי נפחת הבטן היא למעשה ותיא למטה דרך עזרת שטעם כאמת
 הדי זה עקוש פי בט שמוטי פי אדונים נדקיס ותיא למעשה ותיא למטה

מוסט
 פ

וְדָרְכָן שֶׁל כָּל אִישׁ וְרִמְיָם שֶׁאֵין לוֹ לֵב כֵּן נִסְתָּר עַל אֲדָמָה כֵּן
 שְׁמוֹתָיִם פִּי אֲחִיסִים וְרָקִים דִּרְכָא עַל דְּמִיא דְּחִמְדָא וְנִמְטָקָה כֵּן בְּרִית פִּי
 שְׁמִירָה שֶׁעַד דָּאֵין דִּאֲבָלָה חֲדָרָא כֵּן וְלֹאֵל פִּי לִסְתֵּן וְיִלְמָא דִּאֲבָלָה
 טַחֲלִי כֵּן דִּלְפִּט פִּי שְׁעִתָּהּ דִּלְפִּט דְּמִיָּה דִּאֲבָלָה מִשְׁטֵם כֵּן מִדִּיָּה עִמָּא
 פִּי קֻטַּע עֵשֶׂה דִּאֲבָלָה וְכֵן שְׁתָּא כֵּן מִסְעָרִי וְדִשְׁתִּיא שְׁכָרָא כֵּן אֲחִיסִים כֵּן
 בֵּית עֵלֶּה פִּי כִּי־י כֵּן חִינֵי כִּרְפָּא כֵּן זִוְתָּה פִּי

כִּסְבִּירָתָא כֵּן שְׁמִירָה פִּי דִּאֲבָלָה מִדִּיָּה כֵּן דִּיחָא נֶאֱכָסְתָּא
 אֲפֻסָּר לְהַשְׁמִישׁ הַמָּטָה עַד שֶׁתִּזְוֹר לְבִיתָא וְכֵן אֲסֻרוֹ חֲסִידִים לֵאמֹר שִׁידוּד בְּבִית
 חֲמִין שְׁעוֹת הָיָה לוֹ וְעַל דְּחֻשְׁדִּין חֲמֻט מִמֶּנּוּ מְרֻב אֲהַבְלִיבְתוּ כִּדְאִמְרֵי־ן
 הֵי וְהִיד בְּאִשְׁתֵּךְ מִחֲמַלְתָּ דָּאֵין וְלֹא יִסְטָם עֲמֹן לְמִדְחָךְ וְלֹא עֵם אֲבִי וְלֹא עֵם
 בְּעַל אֲחֻתָּה וְיֵשׁ מִקְוִמוֹת שְׁתַּלְּו שְׁלֹא יִסְטָם בְּ אֲחִיסִים יֶחֶד לְמִדְחָךְ

וְלֹא יִלְכֹּס בְּעֵת יִשְׂרָאֵל פְּרֻשֵׁית דָּאֵם בְּזֻק אֲחֵת עֲשׂוּהָ נֶאֱחָת פְּעִיָּה וְלֹא תִלְכֵּךְ
 אִשָּׁה בְּזֻק וְכֵן אֲחִיָּה שְׁתָּא יִתְּשֵׁן בְּנָה חֲרָשִׁים וְהֶבֶךְ אֲחִיָּהִם וְיִתְּשֵׁן לָלוּ בָּהּ
 לְהוֹצִיא שְׁכֵבֶתָה וְעַד לְבִטְלָה לְפִיכָךְ לֹא יִהְיֶה אִישׁ דֵּשׁ מִבְּפִטָּם
 וְזֹרֵעַ מִבְּחוּץ וְלֹא יִשָּׂא קֻטֶּת שְׂאִיָּה דָּאֵין לִיכָר וְיֵאֻל שֵׁל

וְאִסוּר

שְׁמִירָתָא כִּי יִשְׁכֹּן בְּנִדִי וְהִיד הֵם כֹּאֵן הַדָּן אֶת הַנֶּפֶשׁ וְעֲשִׂיהֶם נֶאֱסָר וְיִסָּר
 דְּמִיָּה מִלָּא וְכֵן אִישׁ יֵשׁ לְאִישׁ שִׁקְשָׁה עֲצָמוֹ לְדַעַת אֵלֶּה אֵם יֵבֵא לִידֵי הַדְּהוּר
 יַעֲשֹׂק בְּתוֹרָה שְׂחִיא אֵילֵת אֲהִבִּים לְפִיכָךְ לֹא יִסְתֵּן אִישׁ עַל עֲדָם וְכֵן לְמַעֲבָה
 עַד שִׁיטָּה מִשְׁטֵם שְׁלֹא יִסָּר לִידֵי קִישִׁי וְלֹא יִסָּר בְּפִט חִידָה וְעַד בְּעֵת שְׁנִידָקָן
 וְהַעֲשֶׂה שְׁלֹא יֵבֵא לִידֵי הַדְּהוּר וְנִמְנָה לְמַדְבִּישׁ בְּחִידָה לְבִטְלָה לְמִכְחֹל בְּשֵׁם
 בְּשׁוֹפְרֵת מִפְּנֵי שֶׁחֵן שְׁנִידָקָן בְּמִלְכָּתָן לֹא יִבְנֹאוּ לִידֵי הַדְּהוּר וְכֵן אִסוּר לְהַסְתַּבֵּל
 בְּפִט עֵשֶׂה בְּשִׁעָה שְׁנִידָקָת עַל הַסְּבִיחָה וְאִתִּי לְהַסְתַּבֵּל בְּבִידִי יִבְנֵה שֶׁל אִשָּׁה
 שְׂחִיא מִכִּידָה אִסוּר וְלֹא יִתְּקֵר אֲחִיָּה אִשָּׁה בְּזֻק לֹא מִסְלָחָה לְעִדָּן אוֹ לְאֲחִידִין
 וְלֹא יִסָּר עַל פִּתְרָא אִשָּׁה וְעַד

וְאִסוּר

יֵדֵי מִתְּחַטְּטוּרֵי וְאִם הִשְׁרִיף בְּאִתָּה מִסִּיד כֹּהֵל כִּי אֵינֶנּוּ שְׂחִיא שְׂחִיא לֹא
 יִחָזֵק לֹא מִשְׁחָה וְלִמְטָה פִּי כִּי־י הַנֶּפֶשׁ כִּי אֲחִיד שְׂחִיא עַד בִּידָן יֵשׁ לֹאֲרֹס לְתוֹךְ
 מִידֵּךְ עַל הַדָּרֵךְ וְלִקְרֹט עֲצָמוֹ אֶךְ מִחֲתָר לֹא יִחָדֵשׁ כֹּהֵל שִׁיכֹל לְסִייעַ בְּבִיטָה
 וְהַמֶּשֶׁשׁ זֶל כֹּהֵל בֵּין שְׂחִיא בֵּין שְׂחִיא שְׂחִיא לֹא יִשְׁעִי יֵדֵי לִאֲמִידָה לֹא בְּשִׁעָה שְׂחִיד
 לְקַבֵּל חֲסִידִים וְדִרְאֻנָּם וְעַד הַחֲסִידִים הַמִּתְּקֵר אֲחִיד מִוֶּהֶם שְׂחִיא לֹא
 הַבִּיטָה בְּזִידָתָה אִשָּׁה כֵּן שְׂחִיא לְהַסְתַּבֵּל בְּעִדָּה מִן הַעֲדִינָה וְנִמְנָה הַמִּתְּקֵר
 שְׂחִיא לֹא חֲסִידָה בְּמִידָה שֵׁל

וְאִסוּר

לְקַדֵּשׁ בְּיָדֵי לִאֲמִידָה וְזִוְתָּה

ולדמו בעשן יא לשחוק עמו או להקל ראש ואפי' להדיח בשמים שעלה או
להביט בנפשה אסור ומסין אותו מדרגות יא ודרך העבדה כלום שאין
הדאיה בהן בקבוע ליהלל בה כמו ואינו נראה דוראי כל העטה באשת איש
לשם אסורות וזה לכל משה שהיא אסורה לו משום עונה והמסתכל אפי' לו
באצבע קטנה של אשה ונעבדו לו ליהנות כלן מסתכל במקום המטונה ואפי' לו
לשמוע קול האשה או לראות שפיה אסור וכל תדרכים אלו במייבו לאוין אבל
מותר להסתכל בפני הפנים בין בתולה בין בעולה שיטאנה אם תשא חן בעיני
אם היא דאניה לו אבל לא יסתכל בה דרך זנות וכן מותר להסתכל באשתו
גדה לפי שסיון שהיא מותרת לו לאחר זמן אינו בא לדי מסתכל אבל לא יטאנה
ולא יקל ראש עמה ואסור להשתמש באשה שמרחץ לו פטו ידיו ורצו
והנעלה מטהו בפתחו ותמוזין כלום שמוא יבא לדי תהוד עבירה

ואין שאלו בעל אשה אפי' עי' שחין ואסור ללון בקעלה שאיש ואשר
שדניין בתוכה וכל הל' בה עשו הסמך אומ' עי' עמי תנחמה מבי
תענוף פ' חב העדוך בקשה גדולה ויא' עביות ויא' קובה כמו עשה קטן
והנשיב בהן זנות כלל פ' הג' העדוך ואפי' ליסב במטת אשתו בזמן שהיא
גדה אלפ' שאינה על המטה אסור לחב ולעשן עדה מן
העדות אלפ' שאין לבן ג' בה פ' קדוש יא' בין גדולה

מן קטנה חוץ מן האם לבנה והאב לבתו שמוצאין לחבן ולעשן ולסון עמה
בקרוב בעד כשתן קטנה ה' יב' כלן שטענה הבן גדול והבת גדולה שיהיו
לן שדים נטמן ושעדר ינמח יא שהיתה הבת נשואה לעמוד עזה ערומה לפי
אביה או האם בפת הבן או שטענה הבת אלפ' שאין קטנה אין יטעם בקירוב בעד

אבל ג' יסן בסנות נזה יסן בסנות ומצות חכמים היא שישא
אדם בנו ונעמתו כשהן קטנים סמוך לעדן שאם ישא

יבוא לדינות או תהוד ויהיה משנה לא יסב למקון ואסור להשא
יב' אשה לקטן ואין האיש דשא ליסב בלא אשה ולא

אשה עקרה ולא זקונה שאינה דאיה לילד וזנות לאשה שלא תשא או
תשא לסרים ולא ישא במזד וקיעה או וכן במורה שדה זה נוסף לזנות וכן מי
שנשד אשתו מן המשואין לא תדור עמו במזד שלא יבואו לזנות ואם היוא
כהן לא תדור עמו בדרבן וספר קטן כדון סמכין ותיא נדחיה מפתן

כל בתולה שסתממה מאתם יסלה טענה בתולים כל שסתממה
מאה או שלא תקט לה חכמים כמורה אין לה טענה בתולים

והמתחד עם ארוסתו קודם השואין אין לו טענה בתולים ומה היא טענה

בתולדות זה ששאל אשה שחוקתה שהיא בתולה וטען ואומר לא מצאתיה בביתו ונשע
 סימנים הם לבתולה האחר דמים שזוהרן מבינה בבוקר בראש דאשונה יושע הרחוק
 שימצא בה בביאה ראשונה בטענה קשומה: **חכמים** הם שהתקין עקד
 כתובה לאשה והם הקדשו ואמר שכל חשון
 והאשה מכתשת אותו ואמר ונשעה להביא ראיה ולא על האיש שחוקה היא שאין אדם
 טורח בסעודה ומפסידה והופך שחוקה לאכל אמרת היא אמתלח שלא מצאתי
 בתולה ואיש בא עלי באיום מחר שנתאדסתי הרי היא טאמנת וכתובתה מאתני
 והוא מחרים סתם על מי שטען שחר ואם אמרה טענה מופת שהטען נשן או
 קדש הדיון טאמנת וחוקרת כתובה למנה: **ואם** טען ואם לא מצאתי
 להם בדרך במשפחה שמה אין להם דם לא
 נדה אם נמצאו כולן כן הדיון בחוקתה לא נמצאו בע משפחתה כן: כגון אמה
 שמה חול גדול יש לה שיש לחלוקת האבירים או שהיתה ממשפחה ברעם ומטבין
 אחרת ומאכילין אותה עד שתרביא ותבעל שניה ונראה אם יצא דם אם לא
 ואם אין שם חול ולא רעב ולא כוצא בו הדיון טענה בתולדות ואעפ"י שמיצא דרוח
 בעת תשמיש הואיל ולא יצא דם מין כאן בטליות שכל בתולה יש לה דם בן דרוח
 קטנה בין נערה בין בוגרת לא מפת החול כמו שביארנו: **ואם** טענה
 אם שלא מצא דרוח לא פתח פתחו מצאתי שולין טענה
 שמה בוגרת היא שרוב הבוגרות אין להם דרוח שמדעין בן הרבה שהיה נדלה
 ונתפרו איבריה וכלו בתוליה ואם לא בנה עדיין אומדן לו שמה היטה אין
 לא בעלתה בנחר הרבה לפיכך לא הדישת בדרוח אם אמר לו כי נדאי פתח
 פתחו מצאתי הדינה טענה בתולדות לכל בתולה שלא בנה בין קטנה בין נערה
 בין בראיה בין חולה שכל בתולה נערה פתח סתום הוא ואעפ"י שיצא הדם
 האיל ומצא פתח פתחו ואין כאן בתולות: **ויש** טענה שהיה נדלה
 מין לה טענה דמים: ויש לה טענה פתחו
 מראה דבר זה וטענה הייתה בנח האונות שלהם: וכבר בדיקה על ספרים רבים
 וקדמונים שברר כמו שביארנו ומצאתי שאין לבוגרת לא טענה דמים בבר:
ועד מה יעל לטען טענה בתולות אם נעדרה מיד ואם לא נעדרה
 אפילו יום: **דורו** כל האונות טוה שאמר חכמים
 שהוא נאמן אם הכנישמו להפסיד
 יש לה לא אם נדע בראיה בדרורה שהיא בעולה או הערית לו שהיא בעולה
 קדש סתמאדם ומטענה לפיכך יש לו לה שבעה בקנינות מפי כדון כל הנשע
 השבשן ונוטלין ואח"כ חובה המוספת ואין להשבעו שלא מצאה בתולה

ומחכ תפסד עיקר כמנכחה שמוקה היא אין אדם טורח בסעודה ומפסדה
ויש לה להחזיר חרס סתם על מי שטוען עניה שקר ואם רצה לקיימה אחר
שחפסדה עיקר כמנכחה חוזר וכותב לה מאה סף שאסור לשהות
עם אשתו בלא כטובה

המדייר

מכל המיטן שנה אמה
אין יוצא ויתן כטובה פי' לכל לו הגדרים אם אמר לה סתם מה נהנית לי מן הנאות
המדייר עלי אם תעשי דבר זה תבקר שמשנה חל על זה הגדר הדיירה
שלא תבך למדחין בברכים שבת אמה וברכנים שנה שבת הדיירה שלא
לגזול מנהל בלכדים ג' ימים וברכנים מנהל לעת יתר ענה יתיר נדרו או
יוצא ויתן כטובה
הדיירה שלא תשל ולא תשאל מכלי הבית
לשאל אומר ולא שאילן כונן נפדה
וכברה רגזים ותגד יתיר נדרו או יוצא ויתן כטובה שמיאיה שם דע
בכסותה וכן היא שגדה שלא תשאיל ולא תשל נפה וכברה ויוצא בחין
ולא דאדון ב' ימים נאס לבטל במקומות שדכן לאדון תוצא בלא כטובה
מפת שמיאיה שם דע בכסות שפאן פילי המדייר את אשתו שלא
תבך לבית האביל או לבית המטבח או יתיר נדרו או יוצא ויתן כמנכחה
טוב כמי שאסרה בבית הסוד ונעל בפנה שיש לה ללכת לנשוא חסד לרעה
לדיעוטה ולחברותיה כדי שיבואו חן לה ואם היה טוען מפת בט אדם
פירשן שיש באותו בית ופירשן שם פירשן שומעין לו

המדייר

חוק אשתו שפאן לאחדים מה שאין לה מן שפארה
כל מדבר שפאן נקלות דאש שמדברת עמו אשתו על עמך תעמישו הדי
וז' יוצא ויתן כטובה שאין מן יכולה להענין פנה ולומר לאחדים דברי קולן
וכן תהיה סתירה מה פנה בשעת תשמיש כדי שלא תתעבר מן שמשנה
מ' עשה ששים ודברים שאין בהם ממש הדי זה יוצא ויתן כטובה

המדייר

אין אשתו ממשמיש המטה שבת אמה ממתען לו
יתר על כן מן יתיר נדרו או יוצא ויתן כטובה ואפי'
היה מלח שערנו לשטה חדשים שפך שגד הדי יעצרה ונתיאשו וספק
מדיירה אם אמר תשמיש אסור או ששבע שלא יטמא לא נדר כלום
ואם שבע שבע לשוא מפת שפאן מ' עבר לה ואם אמר הנותן תשמיש
אסורה עלי הדי זה נדר ואסור לשמש שאין מאכילין לו לאדם דבר האסור לו
המדייר מ' עשה שלא תבך לבית אביה בקמן שהן עמה בעיר
חדש אחד ממתען לו שש יוצא ויתן כטובה ובסוף שהן

בעבר אחרת דין אחד מזה שכן לו שנים יצא ויין כמנהג אבל האיש שחמד
לאשתו אין רצון שיבאנו לביתו אבד ואמר מחיר ואחיותי שומעין לו והולכין
היא להם כשיקדע להם והלך לבית אבד פנים אחרת בחדש ובכל דין ולא יעשו
הם כל לא אם אידע לה דבר כען חול או לידה שאין ספק וזה האדם שיכנסו א'
אחרים בדשותו וכן היא שאמרה אין רצון שיהיה אצלי אבד ואחיותי ואיש
שוכנת עמהם בחצר חפץ שמרישין ומצדן לי שומעין לה
האיש שאם אינדר במחור זה חפץ שבע אדם דעם או פרושם או

נשים כבסוגם ואם מותרא מהן שומעין לו ואם שלא הוחזקו בפרישות ואפי'
היה המדור שלד מוציאין אותה ממנו ושכן בין בג אדם הסגרים וכן היא
שימרה כן שומעין לה אעפ"י שבא אדם אינו מקפיד שומעין לה מפני שהיא
אומרת איני רוצה שיטא עלי שם דע בשכנות אלה כל הישוב ארצות היא

כען ארץ כענן וארץ מצרים וארץ נאדן וארץ נאדן
לענין ששארין נני יהודה נעבר הדרך והכליל איש שהיה ארץ מן הארצות ושאר
זשה בארץ אחרת וידע לחוצאה והיא מסאגרת נמצא בלא כמנהג שעל מנהג
כן נראה אפי' שלא פירש אבל הטעם אשה באחת מן הארצות והוא מאשז אותה
הארץ אינו יכול לספק לציאת אבד מוציאה ממדינת למדינה ומספר לבסוף

באותה הארץ ואינו יכול לחוצאה ממדינה לבסוף ולא מספר למדינה שיש
דברים שישבת המדינה טובה להן ויש שישבת הספרים טובה להן ושמוציא
ממדינה למדינה ומספר לבסוף באותה הארץ אינה מוציאה מנהג היפה
למה הרע ולא מרע ליפה חפץ שהיא צריכה להטפל ולברוק עבודה בזה
היפה כדי שלא תהיה כן קלה וסיערה וכן לא יוציאה ממקום שדבר ישרא'
למקום שדבר נניס ובכל מקום מוציאין ממקום שדבר נניס למקום שדבר ישרא'
בדא מחוצה לארץ לחוצה לארץ או מארץ ישרא' לארץ ישרא' כפיין לעלות
אפי' מנהג היפה למה הרע ואפי' ממקום שדבר ישרא' למקום שדבר נניס
מעבין ואין מוציאין מארץ ישרא' לחוצה לארץ אפי' מנהג הרע שדבר נניס
למה היפה שדבר ישרא' אלא האיש לעלות לארץ ישרא' והוא אינה רוצה

הצא בלא כמנהג אחרת היא לעלות והוא אינו רוצה יוציא ויין כמנהג
וזה לכל מקום מארץ ישרא' עם יושבם שהכל מעבין לארץ ישרא' ואין הסב
מוציאין משם **עונה** האמורה בתורה לכל איש כפי כחו ופניו מל'
מלכותו **יכולה** ושנה של תלמידי חכמים מערב שבת לשם

האשה למנוע בעלה שלא ילך בסחורה אלא למקום קרוב
וכן לא יצא ממלאכה שעושה קרובה למלאכה שעושה

דחוקה כמו מחמר לטבל או מןמול לסתן ותלמידים חכמים יוצאין לתלמוד מענה
שלא ברשות השוחטין שלש וארבע שנים וכן איש שהוא דך וענן ששנתו בכל
לילה ששעה תלמוד חכם אין אשתו יכולה לעבדו
התלמידים ללכת ללמוד ל יום בבא דשוחט ושמיטתו

ויבדלין

שתקן דת יב חדש והנה עליו הרף ול ואם כי דל תלם בא דת כי אם
לתלמיד שלא להוסיף יותר מיה חדש והתלמידים כל כת ותלמידים חכמים יוצאין
לתלמוד הורה שלא ברשות השוחטין שנים ושלוש שנים וכן דך וענן ששעה
תלם אין אשתו יכולה לעבדו ונשאל דבא חיי ואין על המפרש ביום הדין
ואמרה כל איש מעמד עד שתבטל לו נטמן אם יש למועצו אם לאן ופסיד
לא מצינו לחיים את האיש לכתוב לו נטן לא מיהו יש לה לאשה למועצו מ/
מכאן פדש ולהתרחק ממנה וכן מרובה יותר מן השיעור שאמר חכמים
התלמידים יוצאין לתלמוד הרבה יותר מל יום והבא דאיתו אחד כן כל
הדין לחדש סאין לו לטאת שלא ברשות יותר מל יום לפיכך יש למועצו וכו'
מועצו אותה מלה מדחק יותר מכן ומן דינא לא יסלה למימד ליה כמנכ ל ויטא
לא מרעה לטנן ואם דונה עשה אצל אין כופין אותו לא מועצו אותו מלכדוש
ממנה יותר מהשיעור על מלכדוש ואסור לחדש למועצו אשתו מעצמה ואם מועצת

כדי לעצמה עובר בלא העשה שטן ועצמה לא ירבע ואם חלה או השט כדון
ואין יכול לבטל ויתקן חדשים עד שיביא ואם יעול ממנה דשות או ידע
שמועצת בעלה ממשמים המטה הדיון נג
מזהרין ושלשן אותה מפת מזהרין ואם

האשה

אמרה מאסתי בו ואין אצ יכולה להצטב לו מרעה כופין אותו להוסיף לשעדין
לפי שאינה בטויה להצטב לשעדין לה ומתא בלא שטלה כלל ויתול בלא וקטה
הקיימים בין מנכמים שהשטטה להצטב ותלמידים באחדותן בין מנכמים שלא
לרמיים באחדותן ואינה טטלה שכל כולם ואין מועצו שדכילה ומשפחה
שדאשה שתקן לה פושטת ומתנת וכן כל מה שנתן לה במתנה מחמתה לו
אורה שלא נתן לה לא על מנת שתטול ויתא ואם מדרה מתנת בעלה עצמה
לבעדו ואמרה הריט מעד אותו בכך ספח ששעה לו כך וכו' או מפת ששעה
שמי שלא כחון או מוצא בדברים לו שולחן לה בך ואומרי לה הרי יודעת שאת
את שמרת במדך אפי' כמנכך מיה מנה וספדת אותה ואם מפרשין
עלה בבתי כנניות ובהי מדרשות בכל יום ד שבתות ו אחרון ואומרי תאשת
מדרה על בעלה וארז הסכנות שולחן לה פתח ששה ואמרי לה אם את עומ/
שומרת במדך אפי' כמנכך מאה מנה הספדת אותה ואם עשה במדרה

בעל

או מהם סקלה

ולא חזרה בה מאמר כתובתה ולא תהיה לה כתובה כלל ואין נותני לה נע עד יב
 חדש ואין לה מונות כל יב חדש ואם מתה קודם הנשבעה יורשה כסדר הזר
 עשין לה אם מדרה כדי לטעור ואפי' הימרה נדה או חולה שאינה דאונה לשתמש
 ואפי' היה בעלה מלה שענתו לו חדשים ואפי' יש לו אשה אחרת וכן ארנסה שהנע
 זמנה לטעור ומדרה כדי לטעור ולא נשאתי להי' מורדת ממשמים וכן ימרה
 שלא נא דעתה להיטבס כדי לטעור כסדר חנה עשין לה המורדת היתה נשאת
 יוצאה אחר יב חדש בלא כתובה רמזיר כל דבר שהוא לבעל אבל נכסים שהטע
 שהכנסה לו ובאונתו קיימין אם תפסה אין מוציאין מידה ואם תפס הבעל
 אין מוציאין מידה וכן כל מה שאמר מנכסיה שקבל הבעל אין מוציאין באחריותו
 עביו אינו משלם לה כלום **רמורד** על אשתו ואם הדי' נן איתרעם
 אומרה אבל איש בא עבירה מקטע ששנאתה מוסיפין ליה
 על כתובתה משלם של נשואים שעורה של סתם ככל שבת נשבת ולא יטמא
 כל זמן שתדע צד היא לטעור ואעפ' שכתובתה הולכת ואספת הדי' נה עובר בלא
 העשרה שן לא ירדע שלא בא לנדה שאם שטח יסלח אבל לעניות אסור ולמה
 לא ילקה על והמקטע שאין בו מונעה **איש** נאשרו שבאן לבד הוא און
 זו מורדת מתשמיש והיא אומרת לא בדרך כל הארץ את עמו
 וכן טענה היא נאמרה הוא מורד מתשמישו והוא אומר לא בדרך כל הארץ את
 עמו מחרדימין בתולה על מי שהוא מורד ולא ירדה בבד ואחר אם לא הודן
 אומרה להם מביחורן בפע עדים ודיוחורו ועדיין הם טועים מבקשין מן
 הענין ועשין פשה סתם כה בל אבל לבעול בפשה אי איפשר לן שאסור
 לבעול בפע כל בדיה **הנשא** אשה יתביב לה כעשרה דברים
 וינסה בה בל בדריס והעשרה מן המורה
 נא הן שארה כסותה ועונתה והשבעה מדברי סופרי וכןן תלמי בל הארד
 מן עקר כתובה והשאר הם הנקראים תלמי כתובה ולא הן לכתובה אם
 חלמה ולכתובה אם נשבת ולכתובה אם מנחה ולחיות עונות מנכסיו
 וינשבת בביתו כל זמן אמתה ולחיות בעתה ממיט טענות מנכסיו אחר
 מזה עד שיתארס ולחיות בטה הנכסים יורשים כתובתה אחד מזה יומד
 על מלקס בדנשה ששם אמהם כל דב חטא ואון ול היום זה כמה שטס
 אין אע דטן כתובה בן דסרין בישיבה כי עקר התקנה לא היתה לא בדי
 שיקפון לבתו בבטן ואם כבר הוצרכו לנדה על כל מי שמדברה בגדושת
 בתו עלל והארבעה נשדס בתן כולן מידברי סופרים נא הן לביות מעשי
 ידיה שטן ולחיות מציאתה שטן ושיחיה אובל כל פירות נכסיה בחיה ואם

מרה בחיין ידענה והוא קודם לכל ארס בירושלם ועוד תקט המים שיהיו
משגי ידיו כגון מנוחיה ופדיונה כגון פירות נסיה וקבורתה כגון
ידושה כגון כהן לפיכך אם אסרה אע"פ נזות ואע"פ עושה שומעין לה אבל
אם אע"פ עב משה ידך לבנותהך מין שומעין לך שמה לא יספיקו לה
ומפני העקבה הזו משבו המנוחות לתוא כהנא
כל הדברים האן
אע"פ שלא נכתבו בשטר הכתובה לא נשא סתם
שעמא וכה כד דברים שלו ונסתה בעשרת דברים שלה ואין צדיק לפרש
הבעל שלא יתחייב באחת מן הדברים שהוא חייב בהן או
שהמנה האשה שלא יזכה הבעל מאמר מהרביים שהיה
זוכה בהן התוא קיים חוץ מן דברים שאין התוא מושל בהן נכס וכל הן
עושה ויעקד כהנא כהן וידושה ידושה ידושה ידושה ידושה ידושה ידושה
כטל תוא וכן התנה לפחות מעקד כהנא כהן וידושה ידושה ידושה ידושה ידושה
תוא ובעילתו כעלת ומה התנה עשו לאחד ששאה שלא יירשד
תוא כטל ואע"פ שידושה הבעל מדברי סופרים הן עשו חזק לדבריהם
כטל תורה ונשאר תוא קיים כגון שהמנה עמה על מנת שאין
לה עשו כמות אן שלא יאכל פירות נסיה וסיועא בהן תוא קיים

כתב

הד' מקורביל וכל מנהג שטות המלמוד למדת שכל תוא היה
דן באדמי לפי עשן הארץ שהוא דרבה ואם עשיו וראי דאין
לרן ספוסקין לה מנוחה שתי סעודות בכל יום בימנות של פז ארס ביעשים
הדלים באותה העיר לאכול וכן פוסק לה יין לשתות אם היה מנהג הנשים
לשתות יין באותה המקום ופוסקין לה סעודות בשבת דגש אן בשו
כמה המקום ואם התלמוד שטות לה בכל שבת משה כסף לפרסיה
וכן כפוס נשים אן מרחץ ואם הינה מעקה פוחתין לה ממעשה ידיה
ומקסיין לה עב מנוחיה ואם ר' יהושע בן לוי פוסק לה יין לפי שהיה יפה
לחלב ורבי יוחנן היה אומ' שהיה אומ' שחייב ארס לה שסיר עצמו למנוחה
אשרו ונכט כמו שכל בספר הכתובה ואם אפסל ואוקיד ואזין וכן נמי
פסק הלל' והדברים שאמרנו במנוחה הייט דוקא בשע שבשרא אצל
במלכות הכסל לפי כבודו וסל הדמם ול שאם היה עב בומה ואין
יכול לתת לה אפילו לחם סופין אומ' לוהיא ותהא כהנא חוב עשין
עד שהוציא דו ויהן עב
כפרק במה דמתבנה נרס' מי
שהלך בעשה למדינת חס
מנוחה וחדשים הראשונים מיום הלכותו אין פוסקין לה הלכה אין אד

מנח בית דיקן כס מכאן ואילך פוסקין ואם היו לו נכסים בד' יודין לנכסים
 נמוכדין למנונות ואין מחשבין עבד עבד מנחה ידיו עד שיבא בעבד אם
 מצא נששתה הרי היא שלו וכן אם לא עבדה בבד' ומכרה לזקן מנונותה
 מכרה קיים ואין עדיך הכדור ולא שבועה כמון טאום כן עד שיבא בעבד
 שיאמר פסקתי לה מנונות טאום הוא שם שהוא טאמן ומפרש דב' היא
 דנאמן לה שבועה אך לא להוציא מידה שאם לאכן לא ימצא מי שיכולה לה
 ואין מלכין עליה שלא מכרה לא למנונות הצריכין לה לבדד: חלק בעלה למדינת
 הים ולתלת ואסר חייב לשלם ויא' שצריכה שכלה בבד' היא ש' דאפילו שלא
 בבד' וכן משמע ממש פד' וכל' וכל' הדמם ול' שאם אלו בנשה שהלך טל
 מעשה ידך לשנותיך אין לה מנונות שהדי' יש לה לומר אין מעשה ידי מסת
 מספקין פ': שמכנסת אשה לבעלה בון קרקע בין
 מטלטלין בין עבדים דאעפ' שנתבין בשטר הסתובה

הנכסים

אין נקראין כתובה אלא נדונא שמה ואם קבל אמרויה הנדונא עליו נעשית
 בדשות' ואם פחת פחתה לו ואם הותרה הנדונה לו הדין נקראת נכסי צאן
 ברזל ואם לא קבל עליו אמרויה הנדונא הדי' היא בדשות האשה אם פחתה
 פחתה לה ואם הותרה לה הדי' נקראת נכסי מלון וכן כל נכסים שיש
 לאשה שלא הכנסה אותה לבעלה ולא חברה מנות בסתובה אלא שאדו לה
 לעצמה או נתן לה בדושה אמר שנתאדה או נתן לה במתנה הכל נקראין
 נכסי מלון שכולן בדשותה ואין נקראת כתובה לא עקב הכובה ש' הוא מאה
 או מאתים עם המוספת ולא תקנה לכתובה כל זמן שתרצה לא הדי' הוא חוב
 שיש לו זמן ואין הסתובה נזכרת לא לאחר מיתת הבעל או אם נדשה ולא תפד
 לא מן הדיבורית ובשבועה ובקנינת חפץ שלא הוציא לה אצלה כלום ואם מכרה
 לו כתובה או מחלה אותה נשמי' כל מה שעליה ופוחתין מכתובתה: אבל אם
 קדשה בדמי' ונדה שלא בשבועה ואין שמין כמות שעליה שהדי' לקחן לה—
 ונכתבה בהן וסשהא מנדשה יחוד לה כל כלים וכל דבר שהיה לו ממנה ואם
 בקש לתן לה דמים בכלה ורצתה הכלים שהביאה מבית אביה יוכלה היא
 לומר לא שכן בית אביה:

תקנה

האשה ונדה כתובה: אחרי מות בעלה חפץ מן המטלטלין
 כדרך שהתקין לבעל חוב לזכותו המטלטלין ופשוטה תקנה זו בכל ישראלי
 וכן שאר תנאי כתובה וכן כותבין בכתובה בון במקרקע' בין במטלטלי' ונעד
 תקן שיהיו כל נכסיו משועבדין ואחראין וערבאין לכתובה אפי' כתובתה מל
 מנה ויש לו קרקע באפס' והנכסים הסל תחת שטור הסתובה וכן ש' מוכר

יחד העשואין מעבדין ונעם שמכדו קיים יוש לו למכור כל נכסיו אם ירצה
 יש לה לערוך אותם במתכונתה כשנדרה או כשימות אם לא תמצא נכסים
 כג מורין וסעטורוק לא תערוך לא שבועה בנקיטת חפץ כדין כל בעלי
 חובות ונעל עשין מינה מאתם אם נפדה אותם נעל לפי הדשכא ול והשיב
 כד ירעה שביית הכעבה אינה כפזית החובות יש שאין מקפדות דקדוק
 עם היורשים נעל במקום שבטע יורשין בעלה יוש מקפדות ומל קדקות על
 הכל נעמו שעשין אף במתנה לחור שאט אום טעבית ופבר היה מעשה כער
 טבוע ואחר מן כד ייטע היה מורי חבד ר יצחק בר אבהו: יוש שאין מקפדות
 דעשמות ל יורשין וכן דאיתו בהיותו בנדרה ל מורי חמפון ול לחסס ר יצחק
 כעשין מעשה ש מיה להם עם תבר שבר רגא לחשוב על ידס לכמה יעלו
 לפעול הנכסים של בעל לאשה מזה יעלו המאמס דיי וכן קבלה בדיא
 מפי הקסט: **כשמשיעין** כד או היורשים את השלמה
 כשחבא לבנות כחובתה אין משיעין או
 אומה לא חוז לבד מזה האומר קודם שמשבע אין יורשיה יורשין מכלל
 מתכונתה כלל: שאין לה כתובה עד שמשבע ואם שאול קודם
 שמשבע הדין שבעת אחר העשואין נאטלת סגמן שברצה כתב לה
 קדקע במתנה ופבר מומן בלא שבועה וכן אם כתב לה מטלטלין ודין
 קיימין נטלת אותם בלא שבועה וכן אם נמכדו ולקחו מהן מטלטלין
 אחרים ואדע שאל השנים מנמי המטלטלין הראשונים נטלת בלא שבועה
 כתובתה לא תפרע לא שבועה כיצד הדינארה
הפוגמת שטר הקטובה שיש בו אף וזו הבעל אום נתקבלה
 הכל והיא אומרת לא נתקבלתי לא כך וכך אפי' יש לה עדים במקד רת
 שנטלה ואפי' דקדקה במשכון מה שנטלה חיי פרוטה לא תאול השאר
 לא שבועה אום הבעל נתקבלה הכל והיא אומרת נתקבלתי ועד אחר
 מעד עליה שנתקבלה הכל או מקצת לא תפרע כתובתה לא שבועה:
הנפרעת שלא בפניו לא תפרע לא שבועה:

כתובתה נפרעת שלא
 כתובתה אף וזו והיא אומרת
כל מקום שאמדולא
 וטלי וכל מקום
 שאמא תפרע שלא שבועה אום לפעל עמוד וכן לה ואין אמה נאמי על
 דאיהו עד ש תביא דאיה לר בדיק אף הבעל מעצמו משבע לי על טעל
 בשבועה פ' כגון שחיתה
 אמה לא מנה ואמנה היתה ביט וביט:
 תפרע לא שבועה אום לר השבע
 שאמא תפרע שלא שבועה אום לפעל עמוד וכן לה ואין אמה נאמי על
 דאיהו עד ש תביא דאיה לר בדיק אף הבעל מעצמו משבע לי על טעל

טעגט אומלי לה חשבני בטקיעת חפץ וטול :
שקננה כתובתה בלא שבוועה ונבה ממנו בלא
אם התנה שהיא נאחזה בכל מה שתעשה אבל אם באה לפרוע מידיו משבע וא
ואחר העול נאם התנה עליו ועל ירשיו וטעם מהו בלא שבוועה אבאס באה לפרוך
מנכסיו משוועבדים לא תערוך לא בשבוועה :
כתובתה יוצא מלחמה ידיו ונבה לעולם
עמיה

התנה

מיה שנה בין שהיתה בבית בעלה בין שהיתה בבית אביה ואם אין שטר כתוב
יוצא מתחת ידה אין לה כלום ואפי' עקד כתובה ואפי' תבעה כנס מיתת בעלה
וכן הדין אפי' עקד כתובתה אין לה עד שתצא שטר כתובה :

דאשה

אמרה לעלה ונשבע ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע
בעלה לפיכך האסרה שהוציאה שטר כתובתה ואין עשה נא
ואמרה לעלה ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע ואמר ונשבע
לית לה עקד כתובתה אבל אין עקד המספת עד שיהיה דאיה שיהיה או
שיוצא נש עם הכתובה ואם לה הבעל בין נשתי ונתנה כל הכתובה עקד
ומספת וכתבת ל טובר ואמר שובר מתוך שיכול לומר לא נשתי ולא יחייב
בתוספת הדיון נאמן ומשביע בטקיעת חפץ ונשתי ונתנה כל הכתובה עקד
שבעת היסוד על התוספת הוציאה שתי נשתי ונתנה כל הכתובה עקד
שתי כתובות ונש אחד אמרה ונבה לא כתובה אחת ואין לו מהן ונבה אם שתי
טורה בעלה האחרונה או הראשונה ואינה טורפת לא סגמן האחרונה ואם
היה באחת מהן תוספת על חברתה ונבה באחת מהן ואין לו שנייה ונבה
השניה : הוציאה שתי נשתי וכתובה אחת אין לה לא כתובה אחת שהמנכס
אשמו והחזירה סתם על כתובה ראשונה החזירה :

האשה

נאמנה לומר מה בעלי כדי שתצא לפיכך אם באה
לבד ואמרה מה בעלי החרוץ להנשא ולא הזכירה שום כתובה בעולם
מתוך אומה ומשביעין אותה ונאמנה לה כתובתה : אמרה תא לי כתובתי
אף להנשא אין מתוך דין אומה : אמרה החרוץ נאמנה לי כתובתי מתוך דין
אומה ואין נאמנה לה כתובה ואם תפסה אין מוציאין מידה :

כתב

הדין מוחביל על עד אחר נאמן באשת איש (בבבמה ואפי' עבד
ואפי' אשה ומסין לפי תנאו והטעם מתוך חומר שהחמדת עלה כסופק
שום בלא בעלה הנא מזה ומזה ויריבא נש מזה ומזה ואין לה כתובה ולא
בזונה ולא פדות לא על זה ולא על זה הקלה עליו בהחלטה דדייק
מנכסא חין מצירתה ויביתתה ומחומה וכלתה ובה בעלה ונש נאמן :

והיה שטר מזה ונש

מסיח לפי תלמו והיא נאמרת היבא ולא אמרה בידמי כן מות בעל
נזלחמה: רחל הדמבס וכל כבוד אמה שעה מפי יד סגור

[illegible]

היה זה המאבק על שני תחומי משימה: להגן על משימתו של צה"ל כצבא המגן, וליצור תנאים שבהם יוכלו להימנע מלעבור למלחמה. המאבק הזה התנהל במסגרת הסדר החדש, שהיה עדיין חסר תוכן, ובו נמנעו משימה אחת: להגן על המדינה. המאבק הזה התנהל במסגרת הסדר החדש, שהיה עדיין חסר תוכן, ובו נמנעו משימה אחת: להגן על המדינה.

[illegible][illegible]

אז קדמוו נאמן הענין על פני ואם לא קדמוו לא הענין ואם נאמן לא
היה וכן הנהיגו שיהיה להם שבעה עשרה שנים ואם לא היה
ואם לא נאמן לא היה וכן וי' שנים לפי דמיון עובד פלוני לא הענין
ואם נאמן לא היה וזהו שיהיה להם שבעה עשרה שנים ואם לא היה
מאחר הדיו ואחר הדיו וזהו שיהיה להם שבעה עשרה שנים ואם לא היה
שהם פלג משיבין ענין ואם נאמן אחר דלא אע"פ שיש לו סימני אחרים בנפשו

או בבלו מן מעדן עליו ברא בשדאון תוך ימים אחד הירבה אבל לאחר ימים
 אין מעדן עליו מפני שפירש פשוט משפחה ואם טבע במים אינו משפחה כס
 זמן שלא ירא ליבנה מעדן עליו אפי' לאחר זמן מהרה ובדקן אותו אפי' לאור
 העד או לאור הלבנה ירא שדאן ונע מעדן לדקון אחד ונא הע' משיח לפי ה'
 תמו (ואם איש פלן שיטא עמי מכאן מה ואנש שאין הנני ידע אנת האיש והוא שאם
 קברתיו: והרשכא אל פסק חדרושי כל שאם כות נאמן ואין על קברו ובתשובה
 טלה כול שדאן לול מלת קברתיו ואם לא אם אלא שדברו אינו נאמן והלא אם טשאת
 לא תנא ינש מי שמתיד אף בלא אף קברתיו והראשון נראה עיקר עכ"ל

שולחן שמד יתה חס ושמעה שמות בעלה בעד אחד ואשר ית:

ואשה

ואחש בא בעלה תנא מזה נמנה ינש אם נהניטה בנא פסוק
 נשאת ונדקא נשאת אבל נהניטה מוכרת לחזור לו ינש אם נשאת על פי עדים
 נשאתו עדים מוכרת לחזור לו עכ"ל: **הערב** לאשה בכתובתה

כל הדברים אל שאנש שקט מידו אין חייב לשלם ואם ערב
 לכתובה בנא הוא וקט מידו חייב לשלם שהאב בנא בנא מעבד עתמו ונמנה
 נמנה וקטן של כתובה חייב לשלם אע"פ שלא קט מידו ואיננו קטן כל ה'
 האומן לאשה הנשאי לזה ואם אתן כתובה לו אבל אם אלא חס ערב בכתובה
 זו אם פרע כתובה זו אם חייב ופי' אף בנא פסוק לא אם היה אביו:

אלמנה

בין מן האירוסין בין מן השואן נשבעת ומכרת מחרת בעלה
 ונפרעת כתובה בן בבד מן לחין והוא שיהיו שם שלשה

נאמנש ונדשן בשומת הקדש ואחריות המכר על גבי היתגודים אבל הנישה
 לא תמנה לא בבד מומחין: אמנה שמכרה בעד לבעד חס מכרה שנה בשנה
 מכרה קיים ונשבעת שבעת אלמנה אחד שחכה והוא שמכרה לאחר אבא
 שמה לשמרה לא עשתה שלום ואפי' הכריזי היתה כתובה ארבע מאה וזו
 נמכרה לזה במנה ולזה במנה ונלוה במנה שנה בשנה ולאחר שנה מנה נריר

במנה של אחרון בטל נשלם קיים: **יכולה** האשה למכר כתובה

או ליתנה במתנה ואם מה הבעל או נדשה יבא הלק

יוטול ואם מה היא בחי בעלה או קודם שנשבעה אין להסוס והמוכר רב
 כתובה בין לאחרים בין לבעלה לא אברה כל הנא כתובה אבא המוכר רב
 כתובה לבעלה אברה כל הנא כתובה אפי' מנות אין לה עליו מומחל רב
 כתובה אינה נדכה קטן ולא עדים שאר המוחלן שאין ידיו לא נדיש
 ולא קטן לא בדברים בעלמא והוא שיהיה דברים שהרעת סומכת עליהם ולא
 יהיו בדברים שמוקדמתם או דברי תורה אלא דעת נבונה:

האשה

שחלתה חייב בעלה לרפאותה עד שתבריא וראה שחול.

מדרך הוא ויפסיד מסון הרבה לרפאותה ואם לה הטב
 בתוכך מועלת או דמי עמך מכה ובטח מן הדין מן כסף ואם כהנא
 והא לך שומעין לו: מזה אשה חייב בקבורה ולעשות לה הסף וקניס
 כדרך כל המדינה ואפי' עב שבשר לא יפחתו לו שני חליטין נקמנה ואם
 היה עשיר הכל לפי כבודו ואם היה כבוד יתר מכבוד קברים אלה
 כבוד שהאשה עולה עמו ואינה יורדת עמו אפי' לאמר מיתה לא ירד
 לקבור את אשה ועמד אמר מדעת עצמו נקברה מוטאין מבעלה על כרחו וכן
 ונתען לזה כד' שלא תהא מושלמת לכלב: היה במדינה אחת ששמה אשה
 כד' יורדין לבשר ומוסרין בלא הגדה נקבדן אותה לפי ממון הבשר ולפי כבודו
 או לפי כבוד: **אלמנה** טענה מבטי יודשין כל זמן אלמנותה
 עד שתטון כהנאמר ומשמש בע כהנאמר כד'

אין לה וכן נתען לה כסות וכל משמית ומדור ונשבת במדור שהיתה נשבת
 בה כמי' בעלה ומשמשות כבדים נסמלות כעבדים נספחות משמשות בהן
 כמי' בעלה ומשמשות וכל פסח במדשו' מזה שארית ונתען לה מדור לפי
 כבודה יל' מהכא דאין משמשות ככל הבשר עמהם כי חר לא מייחרין לה
 מדור אחד לפי כבודה בבית בעלה דאלה קאמ' נתען לה מדור לפי כבודה
 הא במדור כולו משמשות והא דתנא משמשות במדור כדרך משמשות
 כמי' בעלה לפי שכן יכולין לרמוזה מן המדור ולה שכיב לה אמר והיין
 דמיית דאיה מוכרת לה ואם תהי יתבא בבית דא' משקרא דבדייתא
 דאין יכולין לרמוזה והראיה עד מדקמ' משמשות כבדים וסמנה וכל
 סוף וכל זה כדרך משמשות כמי' בעלה דורא' לאו בכולן קאמ' לא
 נתען לה מדור לפי כבודה ידושלמי דקה בבשר כסס שהיתה דררה
 ובעלה נתון במדינה הים ומשמשות בכל זהב וכל סוף כסס שהיתה
 משמשות ובעלה נתון במדינה הים עכל וכן נמי פסק הל' והוצין הכרז
 וכל כד' דישוין שאין משמין לה לא מה שהיה די לה: **נפל** הבית אין
 יורשין מייבין לבנותיו ואם אמרה השמן ואם אבנן משל א'
 שומעין לה וכן לא תחוק בדרך ולא טחא אותו לא משבסמו שהיא או תחא
 ויורשין סססו מדור אלמנה לא עשו כלום: **נפל** הבית וזו שלא היה
 לבנה מדור לא בשכר נתען לה מדור כפי כבודה וכן
 למתנותיה וסמנה כפי כבודה ואם היה כבוד הבשר יתר מכבודה עתה
 לה לפי כבודו מפת שכלה עמו ואינה יורדת אף לאמר מיתה:

ברכת

הבית מיוחד כי צד חמשה שהיה כל אחד קב שאלה לבן
אם היו חמשתן בבית אחד ואוכלן בעדום מסתפק להם

ד קבן והם לבד צרכי הבית לפרק למנה שאמרה פקח לי מזונות לבית אבי
והכל שיש יוכלו חיותם לזון אם אלה אלה יוש ילך מזונות ואם לאו אין זמן עממן
לך לא לפי ברכת הבית ואם היתה טענה לפי שהיא ילדה והם ילדים אמנם לה
מזונות המספקין לה לבדה בבית אביה ומנהג חלמה ומנהג כמות לזרשין

ומדפאין אותה חיותין רפואה שאין לה קצבה ורפואה שיט לה קצבה ומחפא
מכנת כלה
ואפי' נשבות

נשבות

אין חייבין בחבורתה ומעשה ידיה לזרשין
ואם אמרו לה שולי מעשרה יקח למזונותיה אין שומעין להם ואם היא רצונה
כה שומעין לה
ותומים חוץ

וכל

מצאת

האשה ומעשה ידיה לבגלה ומה היא עושה
המדינה מקום שנתן לארון אירוב לרקוד
דחמת לטונת צמח או פשתים טווה ואם היה בדרך בגדת העבר לעשות ככל
המלאכות אינן סופה לעשות לא בצינור בלבד שהפסדו מקוץ הפה והשפתים
דחקה עצמה לעשות ועשתה יותר מן הראוי לה המותר לבגד ואינה יושבת
בטלה לעולם אפי' יש לה כמה ממון וכמה שערות שהבטלה מביאה לדי יומה
אלא לפי דוב המזון מעשות במלאכה הקמה היא חייבת לעשות לו ככל טבעו
שעבר המותר משהכל ה' סלעש שלי שהוא טווי דרך הדבה כפלים כמה שהוא
מתקן להיות ערב שהוא חייבת לעשות ממנו משהכל שער סלעש

וכל

אשה דוחצת לבגלה פניו ידיו ורפא ומנחם לו את הסוס ומדעת
לו אלה המטה ועמדת ומשמרת כפט בגלה כגון שהתן לו מיט או סלי או משול
מטפנו ומצוא ברבים לו ומלאכות לו עושה היא בעצמה ואפי' היה לה כמה
שפחות אין עשין ממלאכות לו לבגד אלא אשה יוש מלאכות אמרו שהאשה
עושה לבגלה כשהם עשים א' הן אופר את הפרת ומבשלת התבשיל

ומכסת הבגדים ומטקה את בגד ונתנה רבן לפט בהמה אבל לא לפט
בקר ומטחנה כיצד יושבת בריחיים ומשמרת את הקסם ואם דרכן לטחון
בריחים של יד טוחנת ברא פגעים אבל הכססה לו שפחה אחת או בשנים
שדאויים לקחת מהן שפחה אחת אינה מטחנת ואינה אופה ולא מכבסרת
ולא טוחנת רבן לפט בהמה הכססה לו שתי שפחות או נשים הראוין לקנות

מין או שהיה דאין לרנות שתי שפחות אינה מבטלת ואינה מטקה אלא מתגרת

לשפחה להטק נבל : **היא** חומדת איט איטק נחא אומד טת אומד למטק

לה שומשין שהעדר שפה הוא אומד הנקי בנק והיא אומדתה

למטק מושין אותה האם בין שאר הנשים ומביאין את ההטק אם מטר אר

אמו כופין אותה ומטקה מפני הסכנה ואם אינו מכירה מתקן למטקה : **הב**

הדי מקריבין על ואזה מטקה אם רצתה להטק בן אחר עש בנה עשה מעב

וכן הדין בעזכר מיטקת והאשה שעררה שלא להטק את בנה כופה ומטקה ש

כד הדט : והאשה שנתקדשה אין כופין אותה להטק ואם הבן הכירה מתי : **לה**

שטר מיטקה ומיטקה אומד בעם כברה מפני הסכנה : וכופין את האב להטק

מזונות לבן אצל אמו עד ו טעם : מכאן ואילך אם האב עשיר כופין אותו לזונ

בביתו ואם לאו הקהל וכן אומד עב : **האשה** שטברה כלים ששטה

הלא כותנה בדרך בירה פטורה אין זה מן הדין לא תקנה

מיטקת וכלים הבית שאלב נמצאת נמצעת מדוב המלאכות וגזירות קטנה ביהמה :

כל אשה שמתגנב מלאכה מן המלאכות שהיא חייבת לעשותן כופין :

אזהרה אפי' בשוט : **מצאת** הלמנה ופירות נכסיה

שהטעה לבעלה לעצמה : ואין לזרשין בהם כלום

אלא אם הותרו כחיי הבטל והיו נכסי צאן גדול שהמורה לבעל : ואם מתה

הלמנה בלא שבעה יורשיה יורשין נדושתה אעפ' שהיא נכסי צאן גדול וה

המורה לזרשי הכעל : **מתנא** הכתובה שהיו הבטל יורשין כתוב

אמן : והנשואה שהטעה בראי בשטחה יתר על שתי כתובות דינר או יתר כדי שיהלך

השאר פשוה אבל אם לא הנה דין חולקין בטוה והה למי שנשא נשים רבובות

בזה אחר זה : או בבת אחת : אם הנה עב כל הכתובות דער אחד כל אחד יורש

כתובת אמן : והשאר חולקים בטוה : אמרו היתומים הדי : אם מעשים עב נכסי

אבט יתר דין כדי שיעלו כתובת אמן אין שומעין להם : אלא שמין להם הנכסים

כדי כסוה היו שוין בטעה מיתת אביתן אעפ' שגמרו בו או נמנעו אחד מיהרר

הבית קודם שבאו לחלק אין שמין אריתן : אלא בשעת מיתת אביתן : היטק יתר

עב כל הכתובות דין אעפ' שיש עבד עשר חוב כתר כל היתר אינו ממוען אלא כל

אחד יורש כתובת אמן : **פסק** הדין על מי שהיה שתי שתי

ומת הראשונה קודמת לשניה : ושם שניה ומת הוא שניה יורשיה קודמין לזרשי ראשונה

ודיקא ששבעה קודם שמתה אבל אם מתה קודם ששבעה לא : לא חולקים

חולקין
ז

עקר

יבבה חזרת לימי נדה (והוא שאמר) וְלֹא יֵאָסֶה שָׁבִין נָדָה לְנָדָה (ומיאה) ימים בין
 דאמה בין לא דאמה (וטובלת בכל ח' כמו שביארנו) **כל** ימי האשה מיזם
 שיחבבה (ווסת עד שתגמול או עד שיחזיר הווסת) **כל** יום אחר תספור
 לעצמך שבעה מתחלת יום הווסת ואחריו יא יום (ובזה במשן כדי שתדע
 בעת שתראה דם או בימי נדה דאמה או בימי יבבה שכל ימיה של אשה כך
 הנא ימי נדה יא ימי יבבה אלא אם תפסיקת הלילה (מפני מה נקראין ימי נדה
 מפני שהן ראויין לנדה) וכל דם שתראה בהן נדה יחשב (ולמה נקראין ימי
 יבבה מפני שהן ראויין לזיבה) וכל דם שתראה בהן זיבה יחשב (והלכה משה
 מסי' שאין בין זמן נדה לזמן נדה לא יא יום בלבד וכן ענין באר הדשכא ול
 ובאר עוד וזו היא יום אין האשה קובעת בהן ווסת כיצור דאמה בראש חדש
 וכל לחדש שהוא לראיה האשונה תוך ימי נדה מפני טהרה כן כמה פעמים ברה
 וכל לחדש לא קובעת ווסת בה לחדש אלא ברה בלבד וכן הדיון אם דאמה ברה
 ובטל לחדש לא קובעת ווסת לטו לפי שראיית טו תוך ימי יבבה לראיית דה' ברה
 שדאמה אוחה דאיה ממעין פתוח כגון זה שאמרין אבל אם דאמה אוחה ממעין
 ס' טוס קובעת בין בימי נדה בין בימי יבבה כיצור מעין ס' טוס דה' שדאמה ב' פעמי
 ברה ובשלישית דאמה ברה לחדש וברה אע"פ שראיית החדש השלישי עומדת
 בימי נדה לראיית הכה' דה' וקובעת ווסת לראשי חרשים לפי שהשתי
 הראשונות בוחקין ממעין ס' טוס וראיית הכה' דמים יתרים היו שטוססן בה
 ומהרו לבא וכן הדיון למי יבבה וכן אמר מוצא כשדאמה רח ורה ובטל לחדש
 שראיית החדש השלישי בא לימי יבבה לראיית טו יום מרבותי שהורו שבזמן
 אין משתבחין בימי נדה ובימי יבבה כל עקר (ובזה עת קובעת ווסת לפי שבזה
 החמירו בעת יסדל על עצמן כדי שלא יבא להן הדבר בכלל טעות ואם אמה
 מחלק להן בין ימי נדה ויבבה לשאר הימים נמצאת מצדיק ללמוד פתחי
 נדה ופתחי יבבה ולזה דעתי נטה ע"ל **וזהו** מלחך הנשים
 לבראות בהמהן לחסמים לראות אם **הוא דם טמא** או
 טהור כי יש כתמים שאין טמאים ואע"פ שיצאו מן המקור שאין כל משקיה
 הוציא מן המקור טמא אלא הדרם בלבד (וה' דמים טמאים באשה) ואילו הן
 האדום והשחור וכתדן כרכום ופסימי אדמה וכן מו"ל האדום שגון
 פעמור ראשון שיצא מטרס הקור: השחור כענין דין היבש: כרכום כענין הקור
 הלח האמצעי שבזימימי אדמה מבקעת סכך שהיא אדמה ושו"א בה
 ונתן עליה מים ואין להם שיעור: היה דמים נאחזת משו או עמוח מרה
 טמא היה פתוך ממנו טהור ין מו"ל יין שירוש של ארץ יסדל חי (חרש) וטע

חלקים מים נאחד יין היה כובה כמנהגו וזו פתחו ממנו טהור עד טיהא כמנהג
זה ונאמנה חשה לסוף כמדא זה ראית ונאבד דהו וכל שאר המראות
טהורין והרמב"ן ז"ל כתב בוסן הנה כל שיש בו מראה ארמיות כלל בן שניה
ענין הדבת או כונה הדבה טמא וכן כל מראות שחורות אמר הדוח והלבן
אעפ"י שסמיכט כדס הדיוק טהור ונאמנה אשת לום כנה דאיתו ונאבד דהו
ואם היה דוח או לבן טהור וידוע שאמרת בן ידוע פנה בן ידוע כסרתו מט
מטהרין לה עבד וכן נמי כלה הרמב"ם ז"ל שידור לבן טהור
חכמי התבונה נאמנה ודבה כמראה הרמב"ם ז"ל
ובימי חקאין בן לטהר או כלמא וענ שנתלקטו חושטות לפי
שלא היה כח בם הנשים למנותימי נדה וימי יבנה וכלי כר החמירו חכמי
בדבר ונערו שיהיו כל ימי האשה ימימי וימיה כל הדם שיראה ספק
דס וימיה פ"י שאם תראה וימים רצופים תעשה ונקיים ואלו מנחם ספק
שדאיתה יום אחד תעשה ונקיים ואלו האשה ימים תעשה ונקיים
וקר איתה וימים אף כימי נדה תעשה וימים נקיים ועד יצאת נדה דרבנן כל
שדאיתה יום אחד או ימים תעשה וימים נקיים וכל שראתה וימים
רצופים תעשה וימים נקיים וימי אונס וימים עשין לה לספירה ונדה
לא היתה צריכה להראות דס לחסם ולא למנותימי נדה וימים כלל עבד
ובנות ישרדן ון החמירו על עצמן שאפילו דאיות דס טעה במדרג
ושבות עליו טעה נקיים פ"י מין סאונת יום שכן פסקו והם
הגרומה ז"ל באר שחששו נאמרו שיהא טעין ולא ידענו מהו הלכה לט לא
לראות ואולי דאנו וימים נאמנ ובות נמדות ונרצות אמר לישב ונקיים עב
וכס אם דאנו דאיה ונחלה נאס לחוש לזה אחר שכתבו פתחו אמר
החומרא היתרה כשאין דאיות דק דס טעה במדרג שיש לום לפי מיעוט
שעבטין מתו לזה לזכות וקדש ז"ל כתב ולסא לממל דהא דאמא לאשמושא
דמדאדאיתן דס טפה במדרג לא משמאנאן דהחמירו דהא אפי' מדאדא
מממאיה אפי' בדאיה כל שפוא כדתנן פקח יצא דופן היסרך לאו אטופת
דס במדרג כותדר לא דאיה אחת דמדאדאיתא ובה כלסופרת ונקיים
איה סופרת לא אן דאיות בן ימים רצופים בלא דהפסק יום טהור בתוך יא
יום שכן נדה לזה ונאמנה אשת לום כנה דאיתו וימים רצופים
הטעם כפי שפעמים שדאית דס טפה במדרג מוקחה לו נקיים כיצד
דאיתה וימים נאמנה ונחלה לטפיר ונקיים ונספדה ששה נכוס וי

ראוה דס טקס כחודל סגרה הכל ויעיכה לספור יקיים מאותה ראייה וכן
 ומדאורייתא לא תהיה זבה עד שמהיה גדה קודם לכן וכן נלד פסח הרשבא ול
 חבל מם ראוה חזקת דאיות כוס אחד או כף ימים לא מקריא זבה דהא חבל
 הכתר בימים דתל ימים רבים ימים שטם רבוס שלשה וכן החמירו על שיעון
 לשנות כן אפי' בראייה אחת באיזה זמן שתהיה: **ועוד** החמירו חכמי
 ל' בענין זה שמן התורה אין האשה מתטמאת עד שתדגיש ותגדק
 דס ויטא בבשרה ומכנס החמירו ואמרו שכל הדואה נכנס על בשרה או על
 חלוקה ואפי' לא הרגשה ואפי' בדקה עצמה ולא מצאה דס לפטס בבשרה ש
 שהי מן המקור בא כתם ומונה שבעה יקיים משעה שמוצאה הכתם והבא
 עליה בדרך מין אווה מסת מדרות וקללה ונסתה בבתם זה לפי שלא הרגשה
 מתי יצא דס: **כתב** הרשבא ל' מה בין כתם הנמצא בבשרה לבתם
 הנמצא על בשרה: כנראה הכתם הנמצא על בשרה אין לו שיעור
 ואס נמצא על חלוקה או על בשרה או על כלם שמק כלים טומאה שישבה
 עבה וזה הכתם כנדים הקלקי שהוא מרובע ויש בו כד' ט' עדשים שהן ג'
 על ג' טמאיה פחות מכן טהורה שחולין שהוא דס מאכלות ובראש פתק ששי
 נקטס באר שיעור עדסה ול' המשנה ופס' של בהרת כנדים האיקלקי מרובע
 ומקנס כנדים ט' עד שנות מקוס עד שה ד' שעדות נמצאו לו' שעדות עב'
 ופ' הרשבא ל' כפי' המשנות ד' טהורות מקוס צמיחתן בבשר עב' והרשבא
 ל' כת אחד כתם הנמצא על בשרה אימ' מטמא עד שיהא בו כנדים ועל דל' עב'
 וכן נמי מל' הרשבא ול' וזל הא דאמרינן אשה מתטמאה בכל שהוא הייט לענין
 ראייה אבל לענין כתם הנמצא על בשרה וזו בבשרה לא מתטמאה עד כנדים
 ועל שאפי' עד כנדים תולה במאכלות עב' וסת' הרשבא ל' ובמקומות שדחש
 הפשטס מתי שס תולה האשה במגמיה עד תודמוס ועד אינה טמאה
 משום כתם עד שיהא בה כתודמוס ועד ובסוף פ' דביע ביאר שחור
 שיעור התודמוס כשיעור כנדים לכל הדין טמארת עב' וכתם זה בין שהא
 אדוך או רחב אס יסבה כשיעור זה טמאה ואס לאו טהורה לא נמצא כל
 השיעור מנורה במקוס אחד לא נמצאו טיפין טיפין סמוכין זה לזה אס עב'
 בטה ויש בין כלל כנדים ועל טמאיה ואס על כנדים טהורה עד שיהא
 כנדים ועל מחובר במקוס אחד עב': **נמצא** על דבר שאינ מק'
 מקבל טומאה כגון שישבה על כלי כלים ואבנט וכל'
 אדמה וכל' חרס מלבן או על עור הרך או על כנף שאין בו ג' על ג' אצבעות
 או שישבה על הקרקע ונמצא במקומה כתם אינה חוששת לו' שכל שאינ

ה' ח' ט'
 ט' י'
 י' י'
 י' י'

מקבל טומאה לן ונרד על הכתם שימצא בו וביאר הדף אל נדוקא בשלח הר"ש
עב' ונח' במקל טומאה אם לא היה לבן לפיכך מקט' חבשים שהלבוש האשה
כנ"י צבעטן כדי שיתגאל מדיו הכתמים : **ורא** בכל המקום שתמצא
הדס עברה נמצא משום כתם אלא אם נמצא
סיג' שמחנות האשים לצטטות והוא כנ"ב בית המדקח טלה נמצא על עקביה
טמיהא שמוא טע' עקביה בבית המדקח טלה בעת ישיבתה וכן נמצא עור
שוקה ועל פרסותיה מבפנים והס' המקומות הנדבקות זו בזו בעת שהעמוד
ותרביץ דנ' ברנ' ושק' טעק' חיינו טמיהא נמצא על ראש עורל טלה טמיהא
שמוא נטף מן המקור על דנ' בעת הליכתה וכן כל מקום שאפשר שיתק' עליו
דס טמיהא ואם נמצא על ידיה או אפי' על קשרי אצבעות ידיה טמיהא טהיריה
עקבותיה הן אבל אם נמצא הדס על פרסותיה או על שוקיה מבחוץ או מן הצד
הצדדין ואין יד מן הידנים ולמעלה מדי' טהור : שאין זה לא דס הבא ממקו
אחר ואין חוששין שמוא טע' בידה במקום המדקח והביאנו שם :

נמצא על ידיה או שהיה נראה כאלו הוא מלבושה למעלה הואים והוא כנ"ב בית
המדקח טמיהא ואין אומדין אילו טף מן הנק' לא היה סנה שכל הדס הנמצא
במקומות לא מחמירין בו ואעפ' שהוא ספק וכן גמי פסק הד' ש"א וס' :

הכתם

נמצא על חלוקה מן החוץ ולבושה טמיהא : לא שאל
כנ"ב בית המדקח ולא שאל כנ"ב הצדדין לפי שהחלוקה

שני להתרפק מן החוץ ולמעלה טהור : נמצא על בית יד טלה אם מונע
כנ"ב בית המדקח טמיהא ואם לאו טהור : היתר פושטתו ומתבססה בה
הטלה כל מהם שתמצא בו דס טמיהא וכן בפסיון פי' מעפולת שמכסהה
זה ראשה בלילה כל מקום שנמצא בו דס טמיהא : וכן האן טלה כל מקום
נמצא בו דס טמיהא : **וכך** כתם שהיא טמיהא בנפול אם יש בה
דבר לתלות ולאו שמוא כתם זה מדבר פלוט אם נמצא על הבג

הדין טהור ואם נמצא על בשרה ספקו טמא ואינה תולב בו ואם היה
לה לתלות על בשרה יותר מחלוקה אף על בשרה תולב וספקו טהור :

כיצד

טחטה במה חיה ונף או שנתעסקה בכתמים או ישיבה
בעד העוסקים בהם : אף עלה טעק' של טמים ונמצא דס

על חלוקה טהור : שתולב הכתם בדברים אלו וכתב הר"י מקורביל ול עיר
שיש בה חזירים אמר' פי' החזרה דאין חוששין לכתמים ונראה כשעבדו

אצלה מידי' עב' : **כתב** הדמכס' ול נמצא הסתם על בשרה נבד
למעלה טמיהא שאילו היה דס זה מאחר

מזה היה נמצא על בריה והואיל נמצא על עשרה ולא עשרה ולא בקריה נמצא
 וכן נמי ספק הדעת אל אם ידעה בבירור שנגזרה ואפי' עברה בטווח של עבדים
 כיון שהנביא דפך למעלה ודאשה למטה חזר למעלה כלמטה וכן שנמצא על
 נפח או על כריסו או על חלוקה נמיאיה : **היתה**
 אם יכולה למתקן ולהוציא דם נמצא דם
 וכן כל כיוצא בזה : **נמצא**
 שיש לה לתלמוד :

מאכלות תחתיה ודם זה דם מאכלות ועד כמה עד כנים כמו שביאנו :
 היתה יתר מנדים אעפ' שמאכלות רצוצה בכתם אינה תולה במאכלות וכן
 תולה בבגד או בבעלה אם היו עמוקין בדם או אם היו ידעם מאכלות בדם
 או שהיתה בהם מכה תולה ואומרת שהם טעם בזה והיא לא ידעה ודם ור
 מחמתה הוא ואין מחזיקין דם ממקום שמקום לתלות בו כיצד אם היתה
 לה מכה במקצת נמצא כתם על שוקה אין אומרים שמה יורה טעם במכה
 ואעפ' במקום זה וכן כל כיוצא בזה אין תולין בין בנפח בין בחלוקה וכל
 החלוקה אשה מוכת שחי' דבר פשוט הוא שכתמיה טהורים כיון דשחי' וכו'
 שבה ודאי מסקי דמא וטעמין בה פנייה וחלוקה ולא מיבעיא טעם בשעת
 ונסתה דאפי' בשעת ונסתה וכל מי טהור דמלכין והנה עליו דם ולא
 לאחר נ' מלכונה אבל תוך נ' לא תלך לא בטלו הימים שעברו עב' :

טרי שיש שנתעסקו בצפור אחר ואין בו לא כסלע דם נמצא על
 כל אחת מהן דם כסלע שתימן טמאות נתעסקה בדם שחי'
 איפשר שיביה מזה כתם לא כנדים נמצא עליה כתם כשנ' נרסין תולה
 בנדים בדם שנתעסקה בו וכן דם מאכלות ואם נמצא דם יתר
 משנ' נרסין נמיאיה נתעסקה באדום אין תולה בשחור נתעסקה בעור
 שיש בו מים דם הדבה נמצא עליו מראה אחר מהן תולה בו :

היתה לובשת חלוקות אם יכולה לתלות תולה ח' בחמתו ואם
 אינה יכולה לתלות אף בעליון אינה תולה כיצד עברה בטווח
 של עבדים אעפ' שנמצא בעליון לבד נמיאיה : **ספק**
 לא עברה ספק נתעסקה ספק לא נתעסקה אינה תולה :
האשה שהשאינה חלוקה לנדה בין נדה בין ישי' לית וסורה
 ולבשה אותו קודם בדיקה נמצא עליו כתם תולה בנדה
 שלבשה אותו : השאינה אותו לנדה ב' ימי נקיים וסורה ולבשה אותו קודם
 בדיקה נמצא עליו כתם שתימן מקולקלת שמה מן הוא שמה מן השאינה

לזשבת על הסתם אינה נאמרת בה שאין תלפין כהם במס':
בדקה חלוקה נבדקה עצמה ומציאה טהורה והשאלה החלוקה
לחברתה ולבטח נמצא עליו כהם כשהתחברו לה השאלת טמיאה ויציאה
תולה כבעלת החלוקה שהי בדקה אולם קודם שהשאלה לה:

אוכה טלבושה חלק של קצרה נמצא בה כהם אם נמצא כגון בית
התעורפה טלבושה טמיאה ואם לאו טהורה שבהם זה של קצרה

הוא שלט גשם טלבושו חלוק אחד וזו אחר וזו ואחם נמצא עליו כהם וכן
אם ישטן במטה אחת נמצא דם תחת אחת מהן כולן טמיאות: ואם בדקה
אחת מהן עצמה מיד נמצאה הדם היא טמיאה והשאר טהורות בדקו כולן
ומצאו נמצון טהורות תולה מי שאינה דאניה לראות דם במי שראויה ומהיה
שאינה דאניה טהורה והראויה טמונה:

כיצד הייתה האחרת
שינה תולה ופיא טהורה וכן משקל אן
והיא טהורה: **זקנה** שאמדו לאחד שעברו עבה ג' עונות משתוקה

לכ אמה ספס זקנה וקנה ויציאה בושם ושוברה
והיא שקורין משוכר העובר דהיינו לאחר ג' חדשים ולאחר זמן זה ראשה כבד ואיביה
כבדיו ודמיה מסתלקין: משקה כל כף חדש בין משקל בין נענה למשקה
או נפלטו או מות וכשם שתולות באחרות כך תולות בעינין כן אם לבשרה
החלק בזמן שאינה עובדה ואחם לבטח כשהיא עובדה נמצא עליו דם
תולה באותו הימים שלא הייתה עובדה וכן כהם: וכן הבטולה מדמיה

תולה לשאינה בטולה: הן כולן שאינן ראיות לראות דם כולן טמיאות:
שידוש גשם שעל דרך מרובות המטה וישטן כולן נמצא דם תחת

האמצעיות כולן א טמיאות תחת הפסמית היא נשבערה
טמיאות והיא אשונה טהורה: תחת החיצונה היא נשבערה טמיאות והפסל
הפסמית טהורה: ואם לא על דרך מרובות המטה טהור אין להם קדרה
ונמצא דם תחת אחת מהן כולן טמיאות: בדא בטברון כולן עשין ומציאו
טהור שלא תפסל האחת לטבול בחברתה אבל אם בדקה אחת מהן עצמה
ומציאה טהור תולסן שבדקה בחברתה ומהיה זה טלבושה בבד טמיאה:
וכתב הדשכא ול דקוף בעודה על המטה אבל אם עמדה מן המטה
אין אחת מהן מרובת על חברתה: ומהיה זה טמיאות כמטה

עצמה רומא דספסל אבל במטה מונעצת מסדין כולן טמיאות וזמא
דחלוק ועליון עץ וכל כהם הנמצא על הבגד שלא נדע שהוא דם אינו
מטמא ואפילו אין לה במה לתלות: **כתב** הרש"ט וז' יש גשם

נענעת מבוא בית הכנסת בעדן נדות נאין צדיקות לעשות כן דמאי זה טעם
עשות אם סתם שסוברת בבית הכנסת הוא מקדש אפילו לאחר טבילה למה
נענעות כן ואלא מחוסרות סתרה טעמו שהדי טבל והעביר שמשו בכררת
נאם לא תבטל השם לעולם עד שתביאין קרבן לעמד נאם אין ספקך ש
תבטלו ונע' שהדי טבלו טמאי מתים ונעלי קריין ונענעו בן הא לזרות
שאת מקדש ויבטלות ליכנס כן אבל מה טעמה הוא ויפסד הן עשות עב:
היולדת טמאה נדה ואעפ' שלא דאמה רס נאמר היולדת בין
חי בן מת אם וסר אם נקבה יושבת לזכר או לנקבה והוא

שמתוך צורה נאין צורת הולד נגד בפתול מארבעים יום אחד היום
נאמר הנקבה והמפתל בתוך יום או ביום מ' אין אמו טמאה לדה
היכלה ביום מ' אחר משמיט הרי היא ספק יולדת ותשב לזכר ולנקבה ולדה
היתה צורת האדם דקה ביותר טמאה נכרת בעליל העב לזכר ולנקבה
והוא הנקרא שפיר מדקם שפיר מדקם תחלת בדידתו
של אדם עופו כעד שיהיה שמו שגנו בשמי טיפ' וזכר

מרוחקות וז' מנו' שתי מוטות כשתי טי' וזכר קדושת וז' לז' פיו פתוח
כמות השערה נאין כל חתוך ידים ודל'ס נבאמה צורתו יותר מן
ועדיין אין נכד בין זכר לנקבה אין בודקין אותו במים אלא בשמן (והשם
מיתעו) ומביאין קיסם טראטו חלה ומענעג באומה סקס מלעלה למעלה
אם מסכסך כידוע שהוא זכר ואם נראה באותו מקום בשערה סדוקה

הרי זו נקבה ואינה צריכה בדיקה ונכלל זה המקומות של נפלים אין
מתנן להם ימי טוהר עד שישיעבד הולד: **ובאלה** הארצות
פשת המנהג שאין מתנן לזון יולדת ימי
אבל סופרת נקיים בכל עת שמראה ואח"כ טובלת כמי שילדה בזוב נא
ואפ' דאמה במי' נע טוהר שלה שהם מן לזכר ופ' לנקבה וכן נמי פסק ר'
הרשב"א ואעפ' שמה המנהג כל רס שמראה בהן רס טוהר טמאה
הועת האשה מבטלת לא שטובלת אחר נקיים של זכר נאמר יד' יום לז'
לנקבה ומשמיט מטעה ואעפ' שהרס טוהר עבשיו הממיר במת ישר
על עצמן לאסור כל רס כדי שלא יבא הדבר לכלל טענה

ובארפת העמידו המנהג כדין מורה ברם טוהר כתי' הד'ט'
ויולדת נקבה אם לא דאמה בתוך שבעה ללילה
אלא פסקה בעתם סופרת נקיים בתוך השבועים ועליון לה אעפ'
שהיא אסורה לשמש בתוך השבועים מיהו יד' ספרה עולין לה שכל

שנ חכמים ימי לידתה שאינה דואה בהן עליו לספירת זיבתה וטובל
לאחר שבועים ומשמש לאחר שבועים אבל אם לא ספרה ז' קיים לעולם לא
תשמש ד' בשנ נכתב וטמא נכתב הטורה :

המפלה

חטכה לבנה אם נקדעה ונמצאה בה עיני
הדין טמאה לידה הפילה חטכה ואם היא אדומה אם יש עצה דם טמאה
אם לא טהורה ואם נקדעה חטכה ונמצאת מליאה דם טהורה שאין זה
דם נדה לא דם חטכה הפילה חטכה קדושה ודם אף במכה טמאה
הפילה כמין קליפה כמין שעורה כמין עפר כמין יבמושין ומראות אדום משילין
במין מים פשדיו ואם טמון טמאה שדם הוא שנקפה וכל הראה דם יבג
טמאה ואם שדו אותו בפשדיו מעת לעת ולא טמון טהורה שדם מכה הוא זה :

וכתב

הדטבא זל כל דם שהראה האשה בין לה בין בש' ואם היה יבג מ
מזקרו טמא ולא עוד לא אפילו שודין במים פשדיו או מיעבו אותו
בדוך ולא טמון טמא בדם יבג אבל הראה כמין קליפות או כמין שעורה
יו יבמושין או כמין דבר שהוא נקד' בעפר הדין אן ספר דם ספר בדיה ספר
היה עושה שורה אנתן במים פשדיו מעת לעת טמון בידוע שהוא דם לא
טמון בידוע שאין זה דם בדיה מכה יש לה במין מעת נמנה קליפות או
יציאות או שעירות ואין מטיאין אותה משום פתיחת הקבד' שאין פתיחת ה
הקבד' לרדדים קטע כאל' רדדים אן בין במעוברת שהפילה כמין חלו בין
שאינה מעוברת כל שטמון טמאה כנדה ואם לא טהורה בדם כמין שהם
יבשים אבל אם יש עליהם דם אפילו דעט לחלו חיות טמאה בכל שהוא
מעוברת בדוך על ז' פשדיו ולא נמחה טהורה בידוע שלא ימחה על המים
אף שדין מעת לעת עב' העבד ידו והמורה ממנו ט
טמאה לידה מדבריהם :

הוציא

ואין לה ימי טוהר עד שיא
הוולד רובו ואם יצא ראשו כולו כאחת מדין כיצא רובו :

ילדה

תאומים אחד זכר ואחד נקבה נמנוס אן אדריו ואם מש
לזכר ולנקבה האחד נקבה והשני טומטום או אדריו נמס מש לזכר בה
שהטומטום והאדריו נמס טפח הם שמה זכר אן נקבה ילדה זכר ונקבה
האומים מש לנקבה ילדה טומטום או אדריו נמס מש לזכר ולנקבה :

האשה

שהחזקה מעוברת וילדה ואין ידוע מה ילדה כן שהפילה
בבד או בערה אן הפילה ונברת מה הדין זה בחזקה שהפילה
ולד ומש לזכר ולנקבה ואם לא החזקה מעוברת והפילה ואין ידוע מה
הפילה ואין ידוע מה הפילה הדין אן ספק וילדה ומש לזכר ולנקבה ולנדה :

כל

מקום שחטב מש זכר ולנקבה דיה טהורה חסרה לבעלה יד יום כולדת נקבה וראשון נדח
ז' שנים כזן נדח נדח לא ימי טוהר לא יום כולדת זכר ויום כולדת דם חסר חסרה שם עב
האשה אינו דיוטו אלא ספק דם נדחין ויום ראשון דם כזן לא ספק דם נדחין ויום כולדת
שנה נקבה אף ספק לא נדח נדח עב חסר מלאת לב ימי טהרה והשנים ז' שנים טהרה דם נדחין
בדוך אף ספק אן במין פסא ספק ימנע מל' קיים פס' שיעבדו והמסור בזק יסדאר
על אף ספק שלא יבוא הדבר ללא טענה כמין שהמסור על ספק חסרה עב :

אסורה לשמש תחלת היום עבדו נ שעות ולא דארה אסורה לשמש עד הערב
 ואם הינה דרכה לרקות בן שעות כלילה אסורה לשמש מתחלת הלילה עד
 שתרוח השמש וסתב הדמבס ול הורו מקצת בעלי הוראה שאינה אסורה
 לא בתשמיש אבל שאר פדיונות לא החמירו עליה שאין כאן אלא משט מדבריה
 עב וכן כת הדשכא ול וול ואינה אסורה אלא בתשמיש עד הקלן בה שכל
 היוצא לדרך סמוך לנסותה פקד את אשתו פקדה ו אפי' בתשמיש וכן נמי
 דעת הד"ר והד"בד ול עב
כתב הד"בד ול אשה שהיא למורה
 לראות בענתה ב אין ימים
 רצופים כשם שחוששת לרא

לראות עד שבעבור הווסת כמו שבארנו כך חוששת לבטל משום דאיכא שן
 שופעת או מרפפת שהיא כסופעת מראשון לשע ומשע לשלישי שהכל כדא
 כדאייה אחת נערד שחב העגים משנות ווסת להקדים ימים או לאחר ימים
 מחולות למקומן ואותן הימים שהן עתה שנים כבר היו ראשונים ונעשו עקר
 ווסת: **כתב** הרמב"ם ול אין האשה קובעת ווסת עד שיקבעו שלשה
 ואינה טהורה מן הווסת עד שבעבור ממנה פעמים
 פעמים

ביצד הינה דרכה לראות ביום ב וביא יוס ב ולא דארה וביא יוס ב ולא
 ודארה הדי יוס ב יוס בן אסורין וכן אם דארה פעם שניה ביום
 ב ולא ביום ב עדיין שטח אסורין דארה פעם שלישית ביום ב ולא ביום ב ט
 טהור יוס ב ונקבע יוס ב לנסותה שהרי נעקר יוס ב שלשה פעמים ונקבע
 יוס ב ואין צריך עקידה פעמים אלא יוס שנקבע פעמים ואם נקבע מ
 מחמת אונס אפי' כמה פעמי כן מחמת קפיס וליכא בה אינ ווסת והדשכא ול
 כתב שקובעת ווסת לקפיסות וכן נמי כת הד"ר וה"י ול וכל יוס שהחלה
 חוששת בו להבא ואפי' לא נקבע ואם עבד אותו ויס ולא דארה טהור הוא
 להבא אם לא נקבע פעמים **ואין** האשה קובעת ווסת בתוך ימי
 נדומה שדאמה בת כיון שדאמה יוס אחד אינה קובעת

ווסת בכל הטבעה וכן בימי זיבה שהן יא יוס שבין נדה לנדה כמין שבארנו
 אבל קובעת ווסת בימי נדמה שלא דארה בת ואם נקבע לה ווסת בימי זיבה
 חוששת לווסת שאם דארה דם בוסת ו אפי' יוס אחד תשב לנדה יוס אחד
 אסורה לשמש באותו יוס ואפי' לא דארה בשאר ימי הווסתות ואם דארה
 בשאר שלשה ימים הדי ו ובר וכל ווסת שנקבע בימי זיבה אם דארה
 אפי' פעם אחת נעקרה ואינה צריכה להעקר פעמים שחזקה דמים
 מסולקי בימים אלו **כתב** הרמב"ם ול דרך בנות ישראל ובע ישראל
 לברוך עזמן אחר תשמיש כיצד מקצתן עזמן במטילת

של פסוק שחוקים ולבעם האיש בשלו והאשה בשלה שמה להיותה דם בשעת
 תשמיש והבשר הזה שמקנהו בו האשה נקרא עד שבה ואת שמותיו בו
 האיש נקרא עד של וכל הנשים צריכות לעשות זאת אפי' עוברת ומטרה
 ואפי' נקינה וקטנה וצריכות לה עדים אחד לו ואחד לה ויש לאיש להטות
 לאשהו לבדוק הנד שלה ואמנתה על שלו מתוך שגממתה על שלח ונענות
 לא יטעו עד שיבדקו עצמן תחלה ואעפ' שאין צריכות והרבה לא כתב כל
 הנשים שיש להן ווסת מותרת לבעביהן בלא בדיקה לא לפני תשמיש ולא
 לאחר תשמיש שכל אשה בתוקף טהרה עד שהיא אזהר ונענע עונתה ווסת ולא
 עד אלא שאין ראוי שתבדוק בשעה שהוא רוצה לשמש את מיתה כדי שלא יאמ
 עוף למעלה ופדס ונכל מפדיו ורביה ואם באמן שהיא עוברת לשמש את ביתה
 אכל שלא בפני בעלה כל היר המרבה לבדוק משובחת ואשה שאין לה ווסת
 פגע ראסונה שניה ושלשית משמיש בעדים ובדקין לאחר תשמיש אם לא
 דארת כל פגמים ראשונה כדין מתוקף טהרה לעולם ואינה צריכה לשמש
 עד בעדים ואם דארתה דם מחמת תשמיש פגם ראשונה שניה ושלשית הדי
 זו אסורה לו ונתקדש ממנו **תעוקת** שלא הנעלומה לראות
 משמשת בלא עדים של שחוקתה אין לה דמים עכ"ל

והדברים ול כל אשה שאין לה ווסת אסורה לשמש עד שתבדוק לפיכך
 צריכה עדים אחד לפני תשמיש ואחר לאחר תשמיש
שמש מיתה וקצרה עצמה ואבד העד לא תשמש פגם שניה

עד שתבדוק עצמה בעד תחלה שמה היה דם בעד שאבד העד העד
 תחת הכר או תחת הסבת ונמצא עליו דם אם משוך טמאה שחוקה שמי
 הקצרה הוא ואם עלול טהורה שאין זה אלא דם מאכולת שחוקה תחת הכר
 הנחתו תחת ידיה בין כך ובין כך טמאה ואין חוששין לדם מאכולת ואפי'
 סטה אותה בידיה קצרה עצמה בעד שאין בדוק לה אם היה בו קורס
 לכן נמצא עליו דם אם היה כבדים ועוד טמאה פחות מכן טהורה שאין זה
 דם אלא דם מאכולת והמשמש מטהר פגמים דבול אין צדיק לבדוק בעד
 שלה בלא ביאה נלמדו בדקו עציהן ואם נמצא דם על אחד מהן טמאה

האשה טמאה דם בשעת תשמיש לשמטה מותרת לשמש
 פגם שניה ושלשית דארתה דם בפגם שלשית ואין
 בה כדי לתלות בו כגון שלא שמטה בשעת ווסתה סמוך שאין לתלות לו
 דארתה או שלא היה לה מכה שאין לתלות במכה אסורה לשמש עם בעד
 זה לעולם והנדרש ממנו ותנשא לשע' עשאל לשע' ודארתה כסדר הזה

נפגעים הנא ממנו ונעשה לשלישי: טענת לשלישי וראתה כסדר הזה נפגעים
הנא ממנו וחסודה לבב אדם עד שתהיה מחול: וה' כיצד בודקת עצמה אם נתק
התפלות אם לאו מביאה שפופרת של אבר ופיה דנין בלמה ומעגלת השפ
השפופרת עד שיכולה ומכנסה למור השפופרת ממחול ומך שמנה על ראשו
ודקת אותה עד שיגיע המוך לכנאי הדם ומורקאה המוך אם נמצא דם בראש
המוך בדוע שהדם שרואה מן המקור הוא ואם לא בדוע שהדם מרמח הצד
ושורה היא ומתלה להשא לאחד: ונאמנת האשה למור מפה יש לי במקור
שסמנה הדם יוצא ותהיה מותרת לבעלה ואעפ שהדם יוצא בעצת תשמש מ

האשה

מהמקור: שהשתנה וראתה דם עם מי הדיוס בין שהשתנה
והיא עומדת בין שהשתנה והיא יושבת: אפי' הדיוס ופיה
ונגדענה אינה חוששת והיא טהורה: הדין מן דיוס היא ואת שאין מי דיוס מן
המקור: ודם זה דם מסה שיש לה בחלמלת או בולאי: וכל הרואה דם מחמת מסה
שיש לה במקור אפילו ראתה בשעת ווסתה היא טהורה והדם טהור שהוסמות
מדבריוס: שמדנה לבדוק עצמה ואעפ שיש לה ווסת
קבוע הדין: וכל אשה: או משבחת: שאיפשר שיבא הדם בלא עת
הנוס תגת: ואם לא בדקה בין באונם בין בדיון הדין: בחוקת טהורה עד שתבדוק
והדין היא טהורה: ואם נמצאה טמאה מונה לה משעה שבדקה:

הסומא

בודקת לעצמה ומראה חבדותיה: אבל מרשת ושוטה ציונות
פקחית לבדוק אותה ולקבוע לה ווסת: ואחכ תהיה מותרת לבעלה:
בתלפא ואפילו היתה קטנה שלא תגיע וסנה לראות דם ולא
ראתה מימיה בעל בתלת מונה ופרש: ועד ש' ול פרש:

נערה

דקא לא להדחיק ממנה כנדה ולא פורש מתשמיש וטן הוא בכסותו והיא
בכסותה: דאינה טמאה אם מדרבנן שהדי דם בתלס טהור הוא: והרשבא
ול פרש: ופרש מונה כנדה: אפי' לא ראתה דם כלל פורש: חוששין שמא
דס טהר כחידל היה ונאבד: או חפה אותה שכסת ידע:

וכל זמן

שהיא דם מחמת מסה היא טמאה וסופרת: נגייס
אחר שיפסוק הדם וטובלת: הראב"ד ול דמה שאמרנו בנפ
בשלת מצוה ופרש: לא פורש מיד: ואם יצאתו הנאה
לן כביאתו: אבל ממתן עד שימות האבד ופרש מיד מן המטה: או הדין
פורשת מאצל: ואינו ידיר להיות ענן עפרט קלסו בקרקע טהור מותר
למור לן ביאתו לא עומד עד שימות: וס' דעת הדין מקור בילול שמותר

לְמִדָּה לֹא בִימָה אִפִּי שִׁפְעָה דֵּם בְּאִמְעָבִיָּה שֶׁדֵּם זֶה טְהוֹר הוּא מִן הַתְּהוֹרִים
 וְהַרְבֵּם זֶל כְּתֹב יִדְאָה לִי שֶׁהוּא מוֹתֵר לְפָנָיו מִיֵּד שֶׁכֶּעֶבֶל זֶה מִן הַתְּהוֹרִים
 לֹא כֵן לִבּוֹ נִקְרָא (אִם עַם הַטְּמֵאָה שֶׁמִּתְחַלֵּץ יֵאָמֵר) לֹא רֹאֵה דֵּם מִן אֲזִמִּין שֶׁמִּן
 הַטֹּהַר וְעִיִּין בְּתֻלָּה קִיִּימִין שֶׁאֵין הַטְּהוֹרִים מִצִּוּת חֵלֶל כֵּן שֶׁכֶּעֶבֶל חֲשָׁשִׁין שֶׁמִּן רֹאֵה
 דֵּם טֹהַר בְּמִדָּה לְפָנָיו לְמַד בְּאִמְעָבִיָּה וְפָרֵשׁ מִמֶּנּוּ וְסוֹפְרֵתָן נְקִיִּים חוּץ מִ
 מִיֵּם הַכְּשֻׁלָּה עַבֵּי וְכֵן נִמְי דַּעַת הַרְשָׁבָא זֶל וְהִי מְקוּרָבִים זֶל כֵּן נֶאֱמַר תִּמְחֹלֶן
 וְעֹמֶת שְׁלִימוֹת וְאִם תִּתְחַלֵּל לְסִפּוֹר וְנְקִיִּים אֲךָ יֵאָמֵר רִחֵק הַיָּטִב בְּמִים
 חֲמִים וְזוֹתוֹ מִקּוֹם שֶׁמִּתְחַלֵּל לְמַגֵּת וְלִיתֵר דְּלִית אִמֵּן בְּקִיָּים בִּנְה עַבֵּי וְעֵת
 הַרְשָׁבָא זֶל שֶׁאֵם קִנְיָה עֲנִיָּה יִפֵּה וְרִחֵק בְּאִמְעָבִיָּה מִקּוֹם שֶׁהֵכֵל לְסִפּוֹר מִיֵּם
 הַמִּדְרָה וְאִפִּי לְהִדָּה
וְהַרְוָה אֵשׁ בֶּן עֶדֶן טוֹשֶׁת
 עַל כֵּן אֵילֵת אֲדָבִים וְיֵד קֹדֶשׁ שֶׁמִּדְרָה בְּהִרְהָרָה וְחָק לֹא הִפְרָה בְּאִי הַבְּהוֹר כִּיבֻדֵּם
 וְכֹדֶשׁ אֲחִיר וְסִקְרֵשׁ בֶּן יִשְׂרָאֵל
כֵּל אִשָּׁה שֶׁתִּבְעֹרֵב לִטְשָׁא וְנִתְפָּסָה
 בְּנִיבֻלָה בֵּין קִנְיָה הַחֲמִירָה בֵּה
 חֲמִים שְׂעִיבָה לִשְׁבֵּי נְקִיִּים
 מִיֵּם הַתְּהוֹרִים וְאִיִּךְ (וְהוּא מִשְׁעָה שֶׁמִּטְטֵן יָרֵכִי חוֹפֶה וְזוֹ מִכֵּי רִמּוֹן שֶׁעָלָה
 בְּאִיִּיָּה אִם מִשְׁעָה שֶׁמִּדְרָשׁ לֵה לֵהכֵן עֲנִיָּה לִיטֵם לְחוֹפֶה וְכִינֹרָה בֶּהֱן נִיא
 מִיֵּם הַקְּדוּשָׁן וְכֵן הַמִּתְחַלֵּל בְּלֹב הַמְּקוֹמֵת וְאִם יָרִיכָה הַפֶּסֶק טְהוֹרָה כִּשְׁאֵר
 הַנְּקִיִּים אִלָּא כֵּן מִתְהַדֵּר וְיִמִּים אֲחֵר יֵם הַתְּהוֹרִים הִי וְזוֹ בְּחֻקֵּי טְהוֹרָה וְנִסְתַּל
 לְעַד וְיָרִיכָה בְּדִיקָה בְּתֻלָּתוֹן וְזוֹ בְּאִמְעָבִיָּה וְאִפִּי בְּסוֹפֵן נִיא טֹהַר מִשְׁעָה עַד
 שֶׁתִּסְפֹּר וְתִבְעֹרֵב שֶׁמִּן מִמְּחֹרֶה לֵאמֹר רֹאֵה וְלֹא חֲרָשָׁה בֵּה וְאִם נִשְׁתַּחֲוֶה לְתֹה
 מִזְבֵּחַ לִישָׁא מִיֵּד וְאִם הַסִּפּוֹר וְתִבְעֹרֵב שֶׁמִּן יוֹדֵעַ שֶׁאִסּוּרָה לוֹ מִהַעֲשֶׂם טֹהַר
 וְיִמִּים נִזְהָר מִקְרֹב לֵה עַד אֲחֵר שֶׁתִּסְפֹּר וְתִבְעֹרֵב וְהַרְשָׁבָא זֶל כֵּן עַבֵּר וְכִשְׁמָה
 תֵּקֵן וְזוֹ מִסּוֹר לְהַתִּיחֵד עֲנִיָּה וְאִם הוּא יֵשׁ בֵּין הָאֲנָשִׁים וְנִיא יִשְׁעָה בֵּין
 הַנְּקִיִּים כִּמֵּן כֵּל שְׂפִירָה גֵדָה וְאִין הַפֶּסֶק בְּדִבְדָּה בֵּין תִּלְמִיד חֶסֶד לִשָּׁר הַעֵם
 שֶׁאֵם הוּא אִסּוֹר לְהַתִּיחֵד עֲנִיָּה וְיָרִיכָה לְבָדוֹן עֲנִיָּה בְּתוֹךְ אִתָּן וְאִם בְּתֻלָּתוֹן
 וְזוֹ בְּאִמְעָבִיָּה אִם בְּסוֹפֵן מִאִיִּמִּית מִשְׁנֵה לֵה יִמִּים אִלָּא מִמְּחֹרֶת יֵם הַתְּהוֹרִים
 וְלֹא שֶׁתִּבְעֹרֵב לִישָׁא אֲחֵר יֵם חֲדָשׁ שֶׁמִּגֵּת רִחֹק וְאִין מִמְּחֹרֶת בֶּכֶךְ וְיִרְאָה לִי
 טְהוֹרֵם לֵה מִשְׁעָה שֶׁמִּכִּיִּין יָרֵכִי חוֹפֶה מִכֵּי רִמּוֹן שֶׁעָלָה בְּאִיִּיָּה וְכִינֹרָה בֵּה
 עַבֵּי וְכִשְׁמָה קְדוּשִׁין כִּרְבָּץ דַּעַת הַחֲמִים עַבֵּי וְהוּא זֶל אִסּוֹר לְהַתִּיחֵד
 עֲנִיָּה עַד אֲחֵר שֶׁתִּבְעֹרֵב
כֵּת הַרְשָׁבָא זֶל שֶׁאִסּוּרָה שְׂרָאָה בֵּה וְזוֹ
 נְקִיִּים וְהַרְשָׁבָא שֶׁתִּסְפֹּר דְּמִיָּה הִי וְזוֹ בְּחֻקֵּי טֹהַר עַד שֶׁתִּפְרֹשׁ טְהוֹרָה
 אֵשׁ שֶׁרִשָּׁה שֶׁתִּסְפֹּר דְּמִיָּה הִי וְזוֹ בְּחֻקֵּי טֹהַר עַד שֶׁתִּפְרֹשׁ טְהוֹרָה

בדקה עצמה שחרית ומצאה טהור אעפ"י שלא בדקה עצמה בין השמשות טה
טהרה יאמר יום אחד ופסקה בן ביום ובדקה עצמה ומצאה טהור הדיו 11
במקור טהור ויש מהמדין הואיל ומעלה פתוח:

לעולם

יהא אדם מלמד בדרך ביתו שתהא האשה בדרך

עצמה יום הפסק טהרה דחוק ונשיא שם בין השמשות שזו מוצאה מידיו

אעפ"י

הפסק: שהפסיקה טהרה ביום שפסקו דמיה צריכה שתהא
בדרך כל ימי הספירה כרי טהור ספורים בבדיקה לפניה

לא בדקה עצמה באחד מימי הספירה ובדקה עצמה ביום השמיט אעפ"י שם

שבדקה ומצאה עצמה טהרה אינה טהורה שהיו אין כאן ספורים ולא עברה

ולא יום שמיט כלבד בדקה עצמה יום ראשון מימי הספירה ואשר הימים

לא בדקה אז שבדקה יום ו שאר הימים הראשונים מימי הספירה לא בדקה

טהורה כיון שבדקה בתחלתו או בסוף טהורה בדקה באמצע ולא בדקה

בתחלתו ולא בסוף טהורה: שהיו היתה לה בדיקה בימי הספירה ולא היתה

בדיקת האמצע ובעה מבדיקת התחלה ובדיקת הסוף ויש מורים בזה

כתב

להחמיר עכ"ל: חרמ"ם ול זה שתמצא בכמה מקומות שנדה

יושבת ימים: בנדה נאעפ"י שלא דאמה דם אלא יום אחד

ואחר הן תשב ימים נקיים אין זה מנהג אלא טעות מימי טהרה להם כר

ואין ראוי לפנות לדבר זה כלל אלא אם דאמה יום אחד ופוסקת סופרת אחריו

נקיים וטומאת בלי ח' ומוחלת לבטלה וכן זה שתמצא בכמה מקומות ומה

הנשכחות למקצת נאעפ"י שילבדת וכר לא תצמש מטהה עד סוף מיוולדות

נאכה אחד פ' נאעפ"י שלא דאמה דם אלא בדרך הן אין זה מנהג אלא טעות

הוא באותן המשובות ודרך מיטת באותן המקומות וכן הצדוקין לדרו דבר זה

ומצא לכוין כרי לחוציא מלבן ולהחזיק בדברי חכמים שהם פור ימים טמאה

נקיים כלבד כמו שבארנו: ימים נקיים הם הנקראים

ושבעת

ימי ליבנה לפי שתשטרת

טעם

לכנס: למה אינה מידברת על ימי הספירה אעפ"י שהיא

מן הטהרה וכן נספדה לה י' ש' לט' דיומנו דאמה למיט על

שלושה בדרך השבעה והוא ברכה לבטלה:

והמהרג

הפשוט מלראות

נודקת עצמה לעד ולנשאת מבעד יום חלוק לבן שאם מצאה עוד יהיה

טכר וכלילה תשכח בסדינים לבטל מפתח ומתחלת למנות נקיים מאחד

היום ששבעה חלוק לבן וזה למי שמצאה כתם שצריכה נקיים מן מיום

של מטהה כמו שדחתה דם וכן נמי דעת הדש"א ז"ל ואם לא לבשה חלק לבן
מבעד יום עד הלילה לא התחיל ללכתו נקיים סכל אותה יום שלבשהו בו
לפי שני ימים צריכים להיותם נקיים ושלמים ע"כ צריכה להחליף בגדיה מבעד
יום קודם שתשקע החמה וכלילה תשכב בסדינים לבנים נקיים מכל כתם דם
ה"ל מקורביל זל ובתוך ו עונות שלימות לשמושה אינה יכולה
להתחיל ולספור נקיים ויבאר ה"ק זל וכן יום שמטילות ה'
עונות אינן הספירה דו נקיים דכיון דתחלתו מתוך עונות טוב אין יכול
להיותו המטין דהא בשני כולל בזה"ל ונשים שלא כולן נזונות וסופרות שבועה
נקיים ולא תתחיל ימי ליבונה עד אחר 4 ימים לשימוש:

כיצד

סמטה ל"ב מוצאי שבת וראתה יום אחד יום ה' תתחיל
לספור רשמה תפלוט ובענין עונות שלימות ואם אם פלטה בלילה אורבו
היום אין עולה למטין דהא אכתי ליכא ו עונות שלימות נשים שבמקומין ו
נחין שלא לטבול עד יום מ' לליבונם וביום ה' לשמושת מתבטאת והיטן משום
שמחשבות לתחלת הלילות של ה' דשמה דאמה שהיא אף שכבה בבגדים לבנים
מ"א אינה שוכבת במטהה עד שתחטיך ושריין חלוקה של נדותה ע"י
ואם נמצא שיהיה יום ה' של מטין צריכה ללבוש מבעד יום חלוקה או ביום
ד עשה עמוד ממטהה ע"כ ודש"א זל כת האשה ששמה ואתה קדשה
נדה או שמצאה כתם כיון שהפדישה נהורה הרי"ו מונה מיום שע הפדישרת
טהרה ואע"פ שהיא פולטת שכבת זרע לא אמרו פולטת כדואה לא לטהר דוהר
אבל לא לבעל ויש פורו לאסור ולפיכך אינה מופרת עד יום ה' לשמושה
קנחה עצמה יפה חוקה הכל תכבד ולא שאר ממנו כלום ומנה מחדרת יום
שקנחה עצמה הכלל ברפיה הלכה דרך הלכה פלטה הכל ויש מי שמורה
נס בן להחמיר עד שתקנח יפה יפה ילמד אדם בתוך
ביתו שמהא מכבדת בית מורשה יפה יפה ודוחצת בחמין כד'

לעולם

שלא תבא ליד ספיקות לה' כד יקיות הלכו בן בדיקת הפסח בן
בדיקת ימי הספירה צריטין בדיקה בחמין וסדרין וסמה שריא
בדיקת לא בך שחור ואדום ולא בצבע פסחן מרש מתוך שהוא קשה לא בצמר
ט"ו ור"ך או צ"ב פשתן שחוק לבן וט"ו או בצמר צ"ב ואור היום יפה לבדיקה
שכן של בית מונבן אין בודקין מטותיהן לא ביום ומטותיהן אהן לסבב ש"כ
ה"ל מקורביל זל והלכה למעשה כל ימי ספירתה לוקח בן
פשתן נק וצבן או מוך ומכטסו באותו מקום בעומק לחורין
ולסדרין ולבטיא ולראות יום נבד בן אדמי מות כשעמדת ממטה

ובערבית כשהנולכת לבית הכנסת קורס שיהיה לילה ואם שחיה ולא בוקר
 עצמה עד יום כן שחרית וערבית מומרת ונולכת וכל מה וטהוריה והרף
 ול כל דשן ושל שאין מחלוקת דק שיהיה כדאי שפסקה מקודם יום ראשון של
 ספירה וספר המצוות קדמם יש לכן להחמיר עד שתבא תמצאנו נספח בבירור
 וכן נמי דעת הימבס וז' ואם אידע שטעמה צמח יום אחד וטבלה ושמירה
 עיר להחמיר ו' עמדת שלמות וזה ד' ימים עם יום הבטלה שאין מן המצו
 ואחר תשובה יום אחד נקי וטבול אך סתירה של אחר כן של טבלה
 סדאי ושמירה דרי זו נולכת בכל עת: **וכי** ינהוג שמה בעל
 כל ימי נדונה אסור לו להשתבש בה אפילו בערבית
 וזהו הדיון לכל שאר המקומות המכונים שם ואין בך הפרש בין דואלמא
 לבעלת כתר וכן אין הפרש בין ימי נדונה לימי לבעת שכל אסור בזה אסור
 בזה ולא ישוב עמה במטה אחת ואף הוא בסולמו והיא בסולמה ואפילו
 לשבב במטה המיוחדת לה אסור אף איה עמו במטה ולא יצא בה אסור
 באצבע קטנה שלה: **כתב** הרשב"א ול במשולב הבטלה בבקרא
 ואשתו חללה ונדה יום בערב בקי סמוכה אטו יום למשגש
 הדפן שלה אע"פ שאין ניעת הנדה אסור לא משום שבות במקום שהתירו
 שבות ממנו וכן מקום שלא התירו אין ממנו וכן נביא הדבה דאילן לברדיו
 אסור ונדה שהרי יש בערב בקי כמורה ואפשר ע' אותו אחד נמקום שיש
 מוסר נהיה אין באכילת אף האדם את דג האסור ואף בשל דבדיהם
 ע"י מלשון ואסור לישם בספסל שהיא יושבת אם אין קבוע שלא תוכל
 לעצב אנה ואנה ואין אסור לה משום היסט דאין לך זמן הזה עומדת
 היסט לא ספק הדקה יתירה אסור ויש ממנו אין יושב אדם אחד בשעה
 וכן אסור לחשוט לה דבר מיד לידה או מידה לידו ופ' משום ברוך קרה
 ולא האכל עמו בקערה אחת ולא תגען לו את הקסן ומנן בידו וכן
 שהיא אסורה למזון לו כוס כן הוא אסור למזון לו ולא עוד לא אף לשלח
 לה כוס של יין אסור בין כוס של בשר בין כוס אחד דשמן ובעלר בבוס
 שיהיה לה וכל זה מפרש הקדש ע"י דה' ולא כוס בעלר אחר לתת בידו לא
 אף כל דבר כן מענת ומקנה והם מיד לידה אע"פ מענת לו את הכוס
 ומנחתו על ידו שלחן או על יד הארץ במקומות שאינה ד"ל לה להטח
 ומקנה לו את המטה טל בפתג אע"פ לא מפרש הקדש ע"י עבירה
 שטעם בבוס אחד כתב ה"ר מקורביל וז' דאין קפדה
 אחרי שהם שומרים בזה אחר זה והרף ול כתב ונהוג

ולשמות

העולם להפסיק באדם אחד וכן נראה דעת הראב"ד ז"ל ודעת הרשב"א ז"ל
 ואינה אסורה עמו על שולחן אחד אם לא יאכל הכר בעצמו והיטן דווקא במימיה
 ואם שולחן לנפולס אין להקפיד רק שלא יאכל בקערה אחת והב' השלש
 כתב דווקא בקערה אחת אסור אבל בשולחן אחד אפי' במימיה מותר ע"כ
 ונפקדה לאכול זה מה שהתיר זה מותר וכן השיב לי הר' יעקב ב"ר שלמה
 ז"ל בשם הר' אשר אשכנזי ז"ל ולפי דעת הראב"ד צריך לט' לעשות הכר וז'
 בשולחן כמו שהבין לאוכלי כשר וצנעה וכל שאר שלמות מלאכות
 אשה עושה לביתה ולכלד שלא תעבן ומותרת להקטש בימי נדתה כדי שלא תתנה על בעלה כגון בתשובה הנאמרת
 ז"ל כ"י הנדה בזמן הזה שאין לט' טהרה מותר לזבשן בין אנשים בין נשים
 וכלד שלא יהיה בבית דם אבל אם יהיה בהן דם לאנשים אסור ולא משום
 טומאה כ"י בענותתן אין לט' טהרה מטומאת מת ומשאר טמאות עד
 טהרה פרה אדומה ידאו עטמן וישמח לבטן ותקב נפשן אליו

נשלמו הלכות נדה ה"א יקבץ בקרוב טה' יהודה

הלכות טהרת הנדה וד"ן המקור וטהרת ה'ג
 הכלים כ"ג טבילה והגשלה בע"ה

אין האשה שולה

מטומאתה ויוצאה מידי עדוה עד שתטבול במי מקוה כשר ולא יהיה
 דבר חוצץ בין גשרה וכן המים אבל אם רחצה במרחץ אפי' נפלו עליה
 כל מימיות שבעולם אין עליון לה והיה היא כזו לא רחצה והבא עליה
 בברית שאין דבר שעולה מטומאה לטהרה אלא טבילה במי מקוה או במעיין
 או במים שרץ סמעיין ואפי' שהיתה כמה ימים או כמה שנים אחד ימי הספירה
 ולא ראתה בהן הבא עליה בברית עד שתטבול אבל אינה צריכה מים חיים
 שאין מים חיים צריכין לטבילה רק לזבבבד כמו שהורה חומר ב"ב מ'
 מב' ב' שהוא צריך מים חיים ולא הוציא ואע"פ שאין לנדה טבילה מפורשת

מן התורה מן השמועה למדו שאין עלות מטומאת אלא בטבילה ויש
 למדו אותה מדכתיב ורחצו במים כגון אב לכל הטמאים שהוא צוממאין ע"ד
 שיטבול ודב האין נאון ול כל בתעבות טבילת נדה מן התורה ק"ו ממנו נה
 כל המנע במשכבה יכנס בנריו כל המנע עצמה וכן לנדה עצמה שהיא
 בטומאה עד שיתבול וכן התורה הנדה והנדה וכן לנדה בכל מים המסגין
 ואף בטאובין טובלין בהם והוא שיהיה בהן כדי להעלות בהן טבילה לכל הנר
 בבית אחת ושיעור חמשים שוהן אמה ברום וְאִמּוֹת אמה על אמה לפשוט ידים
 ורַבֵּם ברום וְאִמּוֹת כשיעור קומתו של אדם ושיעור זה מחצית ארבעים סאה
 והה שיעור צריך מקנה ואף במי מעין ובה הדטבא ול יש מן הברול שאמר
 שמעין מטהר בכל שהן ובלבד שיהיו במים כדי שיתבול כל וְהָיָה בברית
 אחת וְלֹא־שׁוּטֵם שומעין להחמיד בדבר שיש בו איסור בזה וביאר על שאף
 אדם קטן שכל וְשׁוּט עולה בפרות מכן לא יטבול בפרות מארבעים סאה שכן
 קבלו מפי שכל וְשׁוּט של ביטול עולה בהן ואף פחות קדטוב פסול ע"ה
 אפי' לנר מים שאובין פוסלין את המקורה

ומדבריהם

כיצד אם היה במקרה פחות ממ סאה ונפלו בו
 ג' לוגין מים שאובין והשלימוהו למ סאה הכל פסול אבל מקנה שיש בו מן
 סאה מים כשרים נשאב בזה ומלא בבתיו מי' כל היום הרי זה כשר ואין
 המים שאובין פוסלין את המקורה בן לוגין עד שיפלו למקד המקורה מן הכל
 ל הכל אבל נכדו המים השאובין חוץ למקנה ונמשכו וירדו למקנה מיט פסול
 עד שהיה מחצה על מחצה אבל אם היה דאב מן הכשרים המקנה כשר וכן
 נבי דעת דב אחא ול והרז והדאבד והדטבא ול והרז מקודביל ול וביאר עד
 וכל מקנה צריך שימא מלו בידי שמים נטלו שאוב פסול אך כולו מי נשמים
 כשר וצריך שימא בקרקע אך אם הוא במקד כל פסול ואם הוא בקרקע
 והמקנה שס' ואח נפלו בתוכו כל מים שאובים שבעולם לא פסלוהו ואם
 יש במקנה כ"א סאין מי נשמים ממלאים יט בבתך ופומתתו למקנה בהמשכה
 וכן וטורין שהשאיבה מטהרת בדבירה והמשכה ויהא ול כל הנר על דרך
 בדירה והמשכה אבל שלא בהמשכה לא דקיי"ל בן כי ליער בן יעקב ושיעור
 המשכה פ' דב צדק במשכו וטפחיו ע"ה כלל ליש טס דוב מים כשרים
 והשאובין באו למקנה בהמשכה ואם המשיכה ע"י צמר שמקו ובלסוקה בעל
 פסלין את המקורה אבל אם קצט ולסוקה חקקו כשר ע"ה ויש מברול המרים
 שחולו שאין צריך שיהיו טס דוב מים כשרים שברי אמרו ול שאבה שהם
 שהמשיכה כולה כשרה והדטבא ול כל בשער המים נש מהם מממדין

לפסול ולהם שומעין שהחמירו בשל תורה ע"ה : **מקוה** שפיר

עליו ג' טון מים שאובין מכל אחד אחד ונ' כלים אין מערפין אם לא נחם והוא שהתחיל השט עד שלא פסק הראשון כד כלים אין מערפין אם לא נחם ונחמו רבות אחי המקוה א"י לא נפל מלא משקל דינר בכל שנה מערפין בין שקדמו הנשלים א' השאובין בין שנפל השאובין אלא הכשרים בין שקדמו הכשרים א' השאובין בין שנפל השאובין והכשרים כחתי בין שנפל ג' טון למ סאה בין שנפל לפחות ממ סאה נפסל הכל ונעשה שאוב ונעלם הוא פסול עד שיצאו ממנו מלאו ונע' פ' טע"עור המים שהיו בה מתחלה ונע' ממנו כדי לשטח ח' טון שנפל בתוכו וכן שטח בתוספתא וכן פסק הרשב"א וספקו נהיר' כלום ואם נסתפק אם היו שם מ סאה או שהעמו דין ומצאו מלא וא"י נפלו שם מים שאובין ספק אם יש בו מ סאה ספק אין בו מ סאה עבדין בשעת נפילה ג' טון מים שאובין ונעלם נמיר מתחלתו והיה בו מ סאה וכן ע"י פסק ה"ז ו' וביאר ע"ה ואם ספק אם יש בו מ סאה אין בו אלא ב' מקואות אחד יש בו מ סאה ואחד אין בו נפסל לאחר מכן ג' טון מים שאובין וא"י יורע לוי זה מהו נפל ספיקו נהיר' מופט שיש בו במה לתלות להקל ע"ה :

כד

כלים שאין

הכלים העשויין לקבל שהכלו המים עליהן או שנפלו בתוכן הדי לו שאובין ופסולין את המקוה וא"י : היו מקבצים עומאב וכל הכלים שאינן עשויין לקבל כגון צינורות ופירא בהן א"י שמקבצין טמאה אינן פסולין את המקוה וכן דבר שאין מערת כל' עליו כגון חבית גדולה שנקבה לקבל ש' שטובד אותה שקבעה בארץ ונעשה מקוה הדי י"ה כשר ואפ"ל פהק הקב בסיר ובחרסית ונצרא בו אחד שקבעה בארץ :

הט"ו

ביתר קודם שקבעוהו בארץ מקום שמקבל הצורות הסתכלים במים כדי שלא ידעו עם המים אם היה היציר של עין פוסל את המקוה מתוך שהמים יורדין ממנו כל' העשוי לקבל וא"י לא חלט בו אלא כל שה"ה ואם היה צמח של חרס אינו פוסל עד שיהא בחקך כדי לקבל דבשעת וא"י נחמלא צורות במקום החקך לא נהיר' נחמלא עפר וסלמו כשר והי' ול' פוסל בין בשל עין בין בשל חרס בחקך כל שה"ה :

כתב

הרשב"א ו' והדפוסים שממסים בהם הנחת אש"ש שיש ל' לפעמים חטטין שיכולין לקבל עפרות אין פוסלין את המקוה לפי שאין עשוי כמתכוין לקבל אש"ש של סדי' חטט' פ' מה טמא שמה ידבו הנטיפין ע' הוחלף הנוטף על הנחת ופסולין מהמת שאובין שעברו על הדפוסים ע"ה :

כ"ד מקואות המנח טבלה תחת הצמח אם יש בה לבנות פוסל :

ה"ה

ואם לאו אינה פוסלת וקפה להדיח בין כך ובין כך אינה פוסלת פ' לבובן טפה
מד' דוחותיה ומה שאמרו ול שמי צטרף תוסלת המקור הייט כשנפילין המים
מן הצטרף למקור אבל אם נפלו מן הצטרף לקרקע למשכבה הוא וטעיה ששש
למקור כא' סאה וממשיכו בן יט סאה עשר המקור לטוב בו אבל שאיבה
שהמשיכו בלא אין טובלין והשאיבה שאמרו שפוסלת הייט כשנשאב ומדעת
אבל המטה קנקנם בראש הארץ ד' יתענה אולי ישבר הקנקנם או יספה אותו
והמים והנקים כשידיים אבל לא יערה שאם נפל הקנקן וערה אותו הרי כל
המים פסולין הנה כל חמת הצטרף משעת פטור עולם כשידיים בשעת קשור
עננם ולא נחפזו דברי הכל פסולין
למקור ואין מוטבין בו פד' וז' מים
מיט' דפ' שכן כשנפילין בל' תעבובת
שהקנה יורד מאין דברי ד' מאיר ד'
שאי' קנה המורה עמוד ד' אלעא אולי משום לעד אולי מקום שהמקנות
יורדות ד' לעד אולי היורד בפי חבית ד' שמעון אולי הלכס בשפ' פדרת
הט' ד' לעד בד' צדוק אולי הוא הנמרד בלון ועדא דהלכס
כדברי כלל להמיר
בקר המקור לא פסולין
כל שנפילין ובן מים שאובין
בהם לא אם היו קרובים
שוער כ' איצבעות בינוניות
לס הצדן אין טובלין בה אי
טל' יהיו בה אחד שהדי עמודי שש המים אבל העדויות וכיוצא בהן והם
נמשכן עונב בהם
הטעם אלא כשיטין
מקור לבתולה פוסלין אותו בשיגי מדא' כולן יין וחלב וד' פירות שפלו
לענין נשיג מדאין פסלוהו ואם לא שיט מדאין לא פסלוהו מפ' לו נפ' **ואין**
במכו סאה שאין לולין פוסלין לא במים שאובין אבל אותן משקין אין עליו
לששט שיעורו אבל אם יש בו מ' סאה מכונסמין ונתן סאה נטל סאה
מז' המשקין עשר עד יט סאין ונתן נחלוין טאר טאהמשקין מן המים
ד' במים אם נתן סאה מים שאובין במקור שיש בו מ' סאה נטל סאה אפי'
כ' היום כולו כשל וכן פסק הדשט' ול' ונאמר עשר מקור שיש בו מ' סאה
נטל סאה אפי' כל היום ונא' רחב והמים מיוחדין ואין נפ' עולה בהן מכלא

וטיט

באיזה

נפל

השדה

וחבית

ואין

בבתן אפי' בלא המסכה אם ידעה ונזכר שהמים חטאונן נעשין ע"י מי מקוה
או אם לא ידעה למת מים שאובין אם ידעה מן קד אחד אפי' חבלי ערס
וקטן כד' טיפבון ופ"י שיכול למת ט"ס אבטס או חבלי ערס וקטן כד' טיפבון
שהמים נעשין בהן לא חשיב הפסח ומעשרפן ע"פ: **השל** והבדל
והפסח מעשין ולא פוסלן ולא עוד אלא הביא מ' סאה
והטמן במקוה ודסקן הרי זה מקוה כשר: **נשתנו** מדאיו מחמת עצמן
ולא נפ"ב ב' דבד' אחד טע"ד שלא אמרו
אלא שעתה מחמת משקה אחר: **הריח** ב' סל' ונתנו נעבים ושיטן
אונתו כ' לנפ"ב ולא בעניי מהא"י:
מקוה שפסל כותבו י"ן או מי פירות ושיטן מדאיו ונפסל אין לו חקירה
עד שיודעו מי נשמים ויחזרו מדאיו למראה מים ויהי' מקורב
ול כל שממלא במתק ונתן למקוה עד שיחזרו מדאיו למראה מים: **השתנה**
מקצתו וזו ב' מ' סאה שלא נשתנו מדאיון טובל במקום שלא נשתנה ונשוב'
במקום שלא נשתנה לא עבתה לו טבילה:
לכותו י"ן או סאה משקין נשתנו מדאיון ונפ"ב
עד שיפילו למתו ונפ"ב מים שאובין בלא הערובת מי פירות:
סאה שאמדת אפי' הם ב' ונמות או ב' ונלבד שיהא נקב
ביניהם בטפולת העור פ' כ' ארבעות חודרות למקומן ופי' המוסף טאן יריך
שיהיו המים רפין בערך הנקב דק טופח על מנת להטפוח: **והשיעור**
הוא אמן דק במקוה מים אצל המעין אין לו שיעור שהמעין
מטבד בב' שור' ואפי' ב' ונחלן ובלבד שיטבול בהן כל ענף לאחד וכן דעת הר"ע
במ"ל והדאבד' לו' נהדר' אונס' אם אין שם שיעור' נהדר' א' ול כל לראין דבדיו
בדבר שיש בו כרת כמו שכתבנו: **והמקוה** איט' מטבד דק ב' ס'
באטבדן כלפי' במקום עמוק ט'
מקומן ונמות: **מעין** שהיו מימיו יוצאין ונמשכין לתוך השוקת
נאח' יוצאין מן השוקת ונחלן הרי כל המים שחוז' למקוה
ושבשוקת פסולין: **היו** מקצת המים נמשכין על שפת השוקת אפי' כל
כל טהור הרי כ' המים שחוז' למקוה כשרים שהמעין מטהר
בכל טהור: **היו** מימיו נמשכין לתוך בריכה מלאה מים ונח' ט"ס
הרי אומת בריכה במקוה וכל המים מטהרין ב' ונחלן: **כל**
הנחלן מן המעין שנתערבו עם הטפסין הרי הכל כמעין לכל:
דבר ואם רבו מי נשמים ע"י מי הער' אין מטהרין ב' ונחלן אלא באטבדן ספיך

נפ"ב
פ'

עיר לחדן סוף וכו' כן באנו הנגד המעורב עד שיקון המים ויטבול
 בהם : מחיצה בבליס עד שיתקבץ בישהם מ סאה
 ממים **ועושין** הוזהרן ויטבול בהן וכן נמי דעת הרמב"ן ז"ל
 וכתב עוד ויערך לזוהר שלא לטבול בגדרות בשעת הישמים ולא בזמן
 שגשגים מן השלשם שנתפשו קד אמרו חכמים אין המים מטהרין בזה חלש
 פירש במי טעם בלבד ואין עיר לזל בגדרות שמכניסין שאין טובלין בהן אלא
 בשעת השגב וסלא יתעבב בהן מעטין עב"ל **וכן** פסקו הר"ח והר"א
 ז"ל וכן נמי סל הרשב"א ז"ל ע"ל ומדבריהם למדת
 בגדרות לא עושין ונמא סביב הנגד ומשכין שם מימי הנגד כאבורה
 דשמואל ולבס שומעין בשל תורה להחמיר טאבנה דשמואל עב"ל והדי
 מקודשין ז"ל סל ונעלה מומדין בזמני טעם ומשרי ולא מיישיט שמוא ירבו
 הנטפין כשמשל דאמא נהרא מספיק מחדיר **כתב** חרשב"א ז"ל
 בשער המים הארוך נבאר מתן המקומות כתר עשאוה
 מקוה מים מכונסין הם מן הנטפין יטבול המים כדי שלא ישארו שם לזמן
 מועט שהמים נטפין שם מתוך הדלי והנו לבו שאובין בדלי ואפי' נפל שם
 לאחר מכן כל מימות שבעולם מן הנטפין הדי הן בפסוק כמו שכתבנו
 לא למעלה אם לא נשארו שם לזמן מים שגפלו מן הדלי הדי זה שער אם נפל
 שם מ סאה מן הנטפין דבין בתחלה בין בסוף אינו פוסל המקוה בפרות מן
 לזמן דקיימין בין כרצו דל אינדר ולא כד אשר ראש ממחלת דבשעת וכמו שכתבתי
 אלא שאותו פחות מן לזמן אינו פוסל ואינו מיערפין לחשבון מ סאה וכן שיהיו
 שם מ סאה שלמים של שלש סהרים אינו נסר ואם מים טבלין הם אין מושפין ל
 לשאובין שמי המעטין מטהרין השאובין ואפי' דבו השאובין על הנטפין כל שהן
 באשבורן ולא שמי קדמו מי המעטין על השאובין ולא קדמו מי השאובין למי
 מעטין לא שאין מטהרין בזה חלשן לא אם ידוע שהן הוזהרן דהיינו מי המעטין
 על השאובין וכן הדין בנטפין שלא על שאיבה שאין מטהרין בזה חלשן לא אם
 דבו מי המעטין על הנטפין עב"ל **ול** שנתבסס מן היס לבישה ונפל
 על הדין טבילה אם נפלן והדי יושב ומצטרף עד שיבא הדי
 אם יש בו מ סאה נעלה לו טבילה לרבי שנתבון בו ואין מוטבלין בל אבירה
 קודם שיפול לארץ היו שם ראשו מן הארץ מוטבלין בו ואין מוטבלין
 בכתף שלו מופע שהוא באויר **כל** הנוסב עירך שיטבול כל ונפל
 סטבוא ערוס בבית אחת ואם היה בעל שער יטבול כל שער
 דאטו שהרי הוא כנפס' דין תורה וכל הטמאין שטבול בפריהם עתה

לז

לכן נבילה מפת השמים נטען בן ואין מוצין וכל הטובל צריך לה תבין לטבילה והנהרה שטבילה בלא כוונה מותרת לטבילה כגון שידרה להקר ונפלה במים או שנתלה מן השר למים ולא בשען כוונה לא לטהרות וכעשה כמנחן דמי וכל הנהרות שטובלות אחר ספירתו ט טובלות ככל שמעין או ביום

למחר ככליה מפת השמים שטא יפגשו אוחן ויזנבו אוחן זו מפת הצנה זו מפת שטעבן שגדי המדינה כליה ותיצא כליה דמו בדאמו או שהיתה חולה ואם אין שם אחר מכל מה לא הטבול חלה כליה ואפילו נתאחדה כמה ימים אחד נקיים שלא תבא נדה אחרת לטענה אחרת והטבול ביום זה שהוא יום ספירתה וכן נמי דעת הרשב"א ז"ל ואם עברה וטבלה ביום זה כתב הראב"ד ז"ל בשם דבאחא ממשכא ז"ל ולא עלתה לה גמלה והר"ן ז"ל מותר לטבול ביום זה אפי' למתלה ומה שדברי רב אחא ז"ל אין ראיה שהוא לדאורייתא קאמ' וכתב הרשב"א ז"ל וגרמין דברי רבי הקצון שבת הקצון ז"ל חלה שכבר אמרנו שאפילו בשמיים לכתחילה אינו נראה כדעבר אפי' ביום זה נראה הדברים ולרובי המל בטובלת בשמים בדעבר עלתה לה טבילה דהא טלין למתלה משום צנה ע"כ

בית הסתרים ובדמיה מים אין צריך שיבאין בן המים לא כאיברין הנראין מלבד נאעפם צריך שיהיו ראויין לטא בן מים ולא יהיה בן דבר מוצץ לפיכך צריכה האשה להיות מריחה קמיה (אחם הטבול) הדין נאחר האשה לא יטבול לא דרך צדלתן האיש נראה

ואחר נעדר וכמוסן ותשם שמביה ורועותיו והאשה כעורבת ואורנית ומעקה אלה כנה פי האשה כשהיא עומדת שוחה עליו ומתוך כך מפרדת העצמות זו מזו ואורנית שמפרדת ורועותיה ומקלה בית השחי ומעקה את כנה שמפרדת הדבר לנתת כפי התיאור

ולא תטבול אשה בגמל ימי מפת היטט שלא יכנס בן אצבעות רגליה ויום משום צנעות דשמן תבדה לטבול ולא נטעין שפיר וכן נמי לא הטבול במקום שנטן אדם מוצין שם

וצריך שלא יהא דבר מוצץ בן הטובל ובין המים כגון בשר או טיט מדין צבטור ואם היה דבר מוצץ אפי' כטיפת חולד והוא מן מקפיד עליו לא עלתה לו טבילה ואם אינו מקפיד עליו עלתה לו טבילה ואם אינו מופה את רובו מיהו נראה מסתמא שהנהרה מקפרת היא אפי' כסם שהוא מלבד שהרי מתקטטת היא לבעלה לפיכך צריכה לברוק בעמה היטט קודם הטבילה

ואדר הדברים החוצצין לטבילה לפלוס שמוין לעין ונצל שעב המוכה והדטיה שעליה ונלדי נראה שכל כשרו ובשרן או טיט שעב הכפוף

והיה'ם לנשואה שנתת הצפור לא חייצא והכי איתא בפי' במסכת מן וואות
 והמלכות'ן שעל הנק' וניט היין וניט של ינעדים וניט של דרכים שמצא שם
 המיד ואפי' במות הרמה ושאד הניט חס הוא יבש' אבל הכל אינו חוצץ שהוא
 נמסר בריים: **הרין** היבש והחלב והדם ושק' הדג' ושוק' השק'מה
 ושוק' המרובין: **בין** חיים מן יבשין חוצצין: **בית** הסתרים
 של אשה חוצצין עד שיהיה תורה: שהינה

מתקבץ שם חוצצין: בלא בשואה אבל בפניה הווי' ואינה מקפרת אינו חוצצין
 וד' שערך בשדר מפי' לח חוצצין: **האבר** והבשר המדולדל בארס חוצצין
הכבר שעל המכר: והקטנים שעל השבר

והסדרים והנמים והטבעות בזמן שהם דפוח' אין חוצצין מהו
 הנהגשים להסירן זה לא נאמ' מלא כמסכתו ולא הסירו אותן: **חומי**
 צמד וחומי פתח' ורעושות שקוסדות הנשים על דאשיתן לב'.

חוצצין סוף שסבדייל' בין המים ובין הנק' אבל חומי' שער אין חוצצין שהמים
 אין בהן אעפ' שאינ' דפח' וחומי'ן שבצואר אין חוצצין ואפי'ם של פתח' בפה
 שאין האשה חוצקת עצמה בהן: אבל הנעק'ים והרורים חוצצין מפני שהנקרת

עצמה בהן: מפני שתראה בעלת גסד: **שער** שעל הכל שקד' חוצצין
 וכן שער הנק' חין תחוב בארס: **חין** חס יס לב קין סל'ה ונקרת חוצצית אינה נקרת
 והק' ול סב' חס יס לב קין סל'ה ונקרת חוצצית אינה נקרת

חנה חוצצית: בגמ' צדקות וקסמין בסד'ה הרבים חוצצין: **אספולנית**
 מסובא ודויה שעל נבי הסתרים חוצצין אעפ' שאינ' צדיק

שיכנסו המים בבית הסתרים צריך שיהו ראויין לבא בהן ולא יתאדבר חוצצין כמו
 שביארנו: **היתה** שם שבעה אמת או שתי שערות חוץ למכה נראש' מוצח
 גמ' או בעצמה או שהיו ב' שערות מדי'ם ששן שלמות מלי

מדוקות בדי'ם ששן שלמות חוצצין: **לא** יטבול אדם בעפר שברצו'ו
 ואם טבל אינו חוצצין ומכאן הדבר'ם: **לא** יטבול אדם ששן שברצו'ו
 טבל וקא מנחא תמל רפ'ה ומורות שפ'ר דמי' ואפי' לכתחלה וכן גמי' נראה דעת

הרשב'ם: **האוחז** באדם או בבגד'ם והטביל' הרין חוץ מן טומא' רבין
 ידיו עד שטבאו בהם המים ויורה שמה' לא

יפ'ה יפ'ה ואם הדיח ידיו במים עלתה בהם טבילה שמשקה טופח' שעל
 ידיו חבור למים שבמקוה וכן גמי' כתב הרשב'ם: **לא** יביא עור שאם רפה ידיו
 יראה לו ששן דלתה לכן טבילה עב'

המפשלת

האשה

בנה לאחוריה וטבלה לא עלתה לה טבילה שמא היה
שיט בדני' הומוק נדבק בה בשעת טבילה ונשעמה נפא
שנתנה שער בפי' או שחפצה ידיו או שקרעה בשפתיה
או נמצא עצם בין שיטה כלל לא טבלה נתנה מעורר

ואלו

לנך פיה וידה וטבלה טהורה מטומאת נדה
באדם קלף הראש וביה השחי וכות הסתרים
שבשן וקר שעתה המסה ולכלובי צואה שעל בשרו מפני שאינה מיוחדת
ועוהה שחתת הצפרין וצפרין המדולדלת
הצואה שחתת הצפרין שלא כנגד הבשר
דחוצין ואע"כ דבמשה אמרין דאין חוצין ומחלוקת דל' בן הנדבקות דומיא
דבשן לשאינה נדבקות נ"ס יש אומר דאפי' נדבקות אם אינה מקפדת אין
לחוש ולפלוך שבשן ל"טא בלע"ז כל אינ חוצין יבש חוצין והוא שהתחיל
להרויך שער הרק שעל בשרו אינ חוצין שתי שערות או יותר שהיו קשורות
כאמר קשר אחר אינ חוצין מפני שהמים באין בהם ונעברה אחת נק שררת
חוצית והיא שיהיה מקפדת עליה ואם אינ מקפדת עלתה לה טבילה עד
שיהיה רוב שעריו קשור נמא בפני עצמה וזה דעת הנאונים ול' לפי מה שכת
הרימ"ש ול' וכן דעת הרשב"א ול' ובאר גור נ"ס אם היו קשורות שש שנים
אבל אם היו קשורות שלשה שנים או ביותר אינ חוצין לפי שאי אפשר
להתחזק יפה והרימ"ש ול' כת ויראה לי ששערן של אדם חשוב לענין טבילה
ואינ כחף בפני עצמו כדי שנאמר רוב שער יאלא אנפ' שכל השער קשור
נמא שמה אם אינ מקפדת עליו עלתה לו טבילה אלא אם נעורר לחוצין אחד
של ענף ונמצא הכל רוב ענף כמו שביארנ' ואמר הנדה נאמר שאר הטמאין
שיש בדאשן שער

כתב

מעליהם כל נדב
הק' ול' ולפי זה אין ליה לאסור לטבול לאשה שיש לו חטטין של נדרת בדאשה
ומתנה לטבול ע"כ
ש"מ דהי מקום
שכר שעל פי המסה
האשה שפתח
יש מי שהורה לאסור נ"ס מי שהורה לה יתר' ומה שאמר
פירמה שעה או עצמן ביותר דלא עלתה לה טבילה יש מי שאומ' לענין
טהורות נאמר בלבר אבל לבעלה עלתה לה אע"כ שנתנה תבשיל לבנה או

שרטה

כוחל

בבשרה והוציאה דם וטבלה בתוך
השריטה חוצין מפני שהדם קופא
שבשן אינ חוצין שעל נ"ה השן חוצין
שיטה ביותר אין עצמן ביותר

שהיתה בה שרף ימי יום שיהיה כהן על צד השני או פתחה ועצמה עשה
מותר שכל אף הרבים יקריבו ביום אמן ולא מדיבדו ילעגין טהרה נדון אבל
לשגן בשלש טוונדו והלאה נהיה וזה ול חלקין על זה

כל דבר

שרדכה לחקיד עליה כן טי היצרים וטיט העבה
והנורות חוצין לא הקפידו או בהן טבלה דעברה ויכל שער הנשים

שעל ידי הנשים או שעל השער בני אמן חוצצין לפי ש
שאר מקפידות לעולם ונער שאין ממשן של יצבג בשער

צבעים

אלא יצבג וכן הנשים שכלא כרתו לצבוע אין אומן הדבוע שעל ידיהם חוצין
מחשבים הנה שאמרין

וכל

חוצצין בגדה לטהרות חוצצין באו
וחוצצין בנה בשערת טביסה

טביסאות לטהרות

עגרא היא שבתא האשה חופפת ראשה פי' מלשון חק ונשי

תקנה

שהוא כמורד ואם איפשר לה לחוף ראשה ולשכול מיד הדין

משוכחתו ונשעת חזיק חופפת בעג וטובלת במיט' והרף' ול כל מעשה תורה

זה מלאין בנשה שהיתה טבילתה בערב שבת והיה להם פחד שסוכרין השעבים

ולא היתה יכולה לשכול בלילה והיה רב' מנלם שהיא חופפת בערב שבת

נטולת בשבת ביום ושכל' ר' לא נעשית כהן י' ששעית שתי קולות' אמרת

החמקת טבילה מחפ' פ' ואחת עשית טבילה ביום דייג בה משום סרך

בת' והי' מקורביל ול כל שערסדה לחוף ראשה ונפשה ולסרוק יאשה בנשקן

סמוך לטבילתה כפי' ויכולת שלא יהא טמא אחת חסודה

הא אחא נאון ול האידנא נהון כל הנשים לחוף ראשן בחמין

ולשתוק כל ונפן בחמין משום חשש דבר החוצצין והטבילה המובחרת

סמוך לחפ' פתה אבל במקום דלא איפשר כן דאמרמי לה טבילה בלילה

שבת ולא איפשר לה למיט' מלא חייפא ביממא וטבלה בלילה ואפילו

אינדימין ב' ימים טובים חסידים נעש' וזמן טבילה בעג חייפא ב' בשבת

וטבלה בי' שמי' משום דטבילה בומנה מיעו עב' וסמ' צריכה לשמור

עצמה בנפשו מכל דבר החוצצין ונש' בשעת טבילה צריכה לבדוק עצמה וכן

נמי פקח דיעבא ול' וירא' ול כל וז' מ' דבר דב אחא טעמא משום

טבילה בומנה מיעו חשתא ולכא טבילה בומנה לא לבע' ליה למיט' עב' ב

בלי שבת נ' ולא איפשר למימין סמוך לחפ' פתה טבילה ואי טבלה טבילה

ובלבר נהנהרין עצמה בשעת טבילה לפי' איפשר שלא נתנה תבטי' ב

לבה ולא האבילתו ולא נהנהרקה בבמה עשית ואי לא שמרה בכל' לא

בדקה עשמה בשעת טבילה לא עלתה לה טבילה ואם תמיה היאך אשה

מסור

יכולה לטבול בלילה שבת ויט' איך תעבד מומחית ויט' (לכך את זמנך) שראויה הטובה
לדמות עד מוצאי שבת ויט' עבד : **כתב** חב המרומה ול מעט
שטבילה בנמנה מוצאי אשה שחל

השעה באב אסורה לטבול עד לילה של אחרה : **כתב** דהא שפיר
האידא נהון כול' גשי למיסטק כל נפיהו בחמימי

לכו' מיהו כיון דמעוקר דינא לא עריכו מי עינא בענין בעלמ' שלא במקום
שער וחפפה במקום שער שפיר דאמי' ועלתה לה טבילה עבד : **ולא**

החוק האשה בחד מפני שמקטף השער ולא באהל מפני שמסדך
השיער לא בחמין : ואפי' בחמי חמה מקטף שהחמין משדירן השער ומשלישן

אוונ' אכל הצנן מקבץ השיער ומבבלב אורו ומקשר ונחפיתיה בחמין
(ומסדך יפלו השערות המסובבין והמקושרין) : **וכן** צריכה לרדוף
שניה שלא ימצא שם עצם אחר הטבילה וצריכה

טבולה ומצאה עלה דבר חוצץ צריכה לטבול פעם שניה : **האשה**
(ואם באותו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף פעם שניה

לא חתורה וטובלת כלבד' ואם לאו צריכה לחוף פעם שניה ולטבול :
ומי טבול ועלה ומצא עליו דבר חוצץ אעפ' שנתעסק כל היום כולו
באותו מין מדי' הוא בטומאתו עד שירע בודאי שלא היה עליו /

זה בשעת טבילה הואיל והחוק טמא דעמד טמא על חוקתו עד שירע בודאי
שיטהר : **ועל** געילת יצרנים נהון ונטישן לנפ' אעפ' דמן הדיו ב

בנקור בעלמא סג' : **כתב** הדי' מקורביל' ול' ובחורין
של מועד טוב לנפ'ם בשיט' או עב' ידי צויה' והנה עליו הקף

ול' מיהו במוספות מתיר לנפ' צפרטה כדרכה מידי' דהוה אלא' אהעבדת
שער של קטנה כגון בית השמי' ובית הערבה : **האשה** צריכה
שמעמוד אשה אחת על נבה בשעת הטבילה

שלא תהא שער משערת ראשה ולא מבשרה מאומה על המים לא הפל
תחת המים : וכתב הרמב"ם וצריכה שתהיה יהודית ונדולה מים שטם

יוס אחר אייביה עמה בעלה לראות אם טבלה כדין' ולא צריכה הואיל
ואי תחזק איסורא' ואשה שטבלה עם העמזרה או לאחיה אין קפירה

והורה לבעלה וכל' חדש בן אדרת' ול' שאם ברכה שעומתה עב' ראשה
בדבר שאינ' חוצץ אעפ' שטבולת בינה לבין עצמה עלתה לה טבילה וטוהר :

וכל העיר' טבילה מבד' קורס שטבול באי' אמה אקבין על הטל
הטבילה' כן דעת תלמוד' ול' וכן פסקו הראי"ה ורד"ב' שמשון

ויהי דב' שמשון ול שהמעבד הברכה עד אשר הטובלה טועה והה בגלילת
 ידים ובר ביארטן טבילתה שיש מברך עד עפיתו ויא דהה לטבילת נדה
 וכן דעת הרש"ל שבס הטבילות מברך עליון אחד הטבילה נעשה א דב' האוי
 ואל עלמו שאין יורע לבדך אם עתה כל הטבילה והשיב שאין הברכות
 מעבדות המדות ואעפ"י שכל בירך הטובל עתה לו טבילה ואם יש מי של
 שמתנדב ומליד אותן דבר דבר לאמרו פה מוטב ואם לאו אין טבילתו פס
 מהד' יחודה בר יקדש כל ואם יש אשה שאינה יורעת לבדך ונעטן לה דער
 מטביל בירך המטביל או המטבילה על הטבילה ולא יאמ על הטבילה

מעשה

היה שפעם אחת עלתה יהודית אחת מבית הטבילה ופגעה
 בחיור והפסיק בנה ובין חברתה וחורה לטובל שוב פגעה
 נבל וחורה וכן האמת וכן המנהג שאם פגעה בהמה שחורת וכן אף משגל
 אשה שחורת מבית הטבילה ופגעה בבלב תזוז ומטבול קודם שתשמש
 פן מתעבד בעד דומים לכלב וכן בחמור פן יהיה לבס חמור וכן אם פגעה
 בעל הארץ וכן המדברים ואין נאס בדברים למדיס ומטבחים מהלבין בבוזק
 והדבות משחקים עליהם כל טבילה אמו פגעה בעל הארץ ולא תורה לטובל
 וכן נמי כתב מראשו כתוב בעד דב' אבל פגעה בסוס פגעה טובה ואיך
 יאשיה אם ראית איש תס ויטר והלכו נאב ונאב בדבורי למד תורה ואיך
 משכח שומע ומבין ודבין נשמען בידוע שאמו פגעה סוס בעליה מבית
 הטבילה ואחר טבילה בלי שמיס מהלכה מותרת לבעלה מידי דמה ש
 שאמרו ל בץ עב אשתך טבילה וקדוקה לה לילה הראשון כבר ביאר דבא
 בגדה דאורייתא הואיל והחוק מעין פלג דילא שפעה גבה ורוב ארבע
 מדינת ד שם טוב יצא השיב בלשונה כמו כן שאת החשטה היתה לה
 שנהגן נדה דאורייתא אין לאותה שישבת לעולם טובה שבוס מל לזכר או
 ביוס פלגקה מצעור וסיה דס טוהר ובלילה טמא והורגו לשמש על
 דס טוהר אבל עתה כבר החמירו עליון לישב עליו נקיים ומענין פלג
 עב אין באן סוס חשטה בעלם אחד ספירה ונקיים אם תמט לט טבילתה עב

הדיוק

כלי תשמיש סעודה של מיט מתכות מן הקנים דברים
 שמתמש בהן בעצמם כגון כוסות גלגליות וקיתניות
 מדיחן ומטבילן במי מקוה וכן טהורין ודברים שמשמש בהן על ידי האור
 כגון השפודים והאי סלאלות חלבן עד שישיר קליפתן ומטבילן והם
 טהורין ואם הטבילן קודם ההעברה לא עלתה לה טבילה כל זמן שהיא סוד
 במכס וכתב הד' אשר ול אותן כלי מלכות שעל חלודה ואין

יכול להעביר ההלכה לא עידי שפסוק ולא עי' חלום שלא יאמר בה מעט
היה ליה ממישטו שאיט מקפיד ואיט חוצץ בטבילה ודברים שלא נשתמש
בין כל עשר כגון הכלים החדשים צריכות לה טבילה במים אחר אורח
שנשתמש בהן ודקא לקוחין אבל ממוססין לא אם איט יודע שישתמש בהן כל עשר
בדיו והרשב"א ז"ל סתם הלוקח כל תשמיש מן הדין שלא נשתמש בהן כל עשר
מטבילין והן שהורין אבל קודם טבילה לא ישתמש בהן כל עשר לא בדא
בכלי לעזרה וכלי של חתונה אבל שאר כלים שאיט של חתונה ואפי' היו
כל מעורה מין צריכין טבילה אבל לוקח ומשתמש מהן מיד לכלי מתנות
אמורין בפרשה הדין של חתונה ואיט כלים של מערה מין צריכין
טבילה שאר חרשים מן הדין או שכן מהן איט צריכין
טבילה לא חייב הכותל טבילה מלא בטל ישרל כגון כל מדין שבדין
איש לו ושלח וטכירות איט קונס כלים עמטבטן הדין אם נראה
לשרל שדעתו של הדין לעקש כידו והדין חן טביל צריכין טבילה
ויש מי שהורה שאין צריכין טבילה והראשון נראה לי עיקר
וכותית כיון דא נעבדו יש להם תקנה בכל מתנות הדין
וצריכין טבילה כל חרש המצופין באבר הדין ככל מתנות וצרי
וצריכין טבילה כלים טבילת נדה וצרי שלא
ימא בהן דבר מצופין מן הדברים החוצצין בטבילה
וכתוב שזה כל עבמה ששלת מזה להטביל כל עי' וזו לא שמעת אבל
נאין הדברים שהיא מותר שלא אמרו לא נטילת ידיהם לטבילה שהחמירו
בה משום סרך טומאה עבב במשובה על כל עי' כלל גדול אמרו
בכל הכלים נצלו עך פלטו לפיכך הלוקח כל תשמיש ישנם
מן הדין אם כלם ששמש בטמן כגון כוסות ונלמיות וקיתניות וכו' בהן
מטבילין היטב כדי להסיר ולמחן חלודת האיסור שגלה ואח' שטמן ב
בדין כפיפכת הכוס ומטבילין והן שהורין כל מקום שאמרין בהם
מטבילין בכל מתנות או וכותית או מצופין באבר הדברים אמורין
אבל שאר כלים איט צריכין טבילה דכל מתנות אמורין בפרשה כגון שאיט
נכל מקום שאמרין מטביל איט לא לבסוף לאחר שאר הכסף שאין הטבילה
אלא לצאת מטומאת הדין לקדושת אש ישרל וכל שחלודת האיסור בכל איט
נפרד מטומאתו של הדין מן שהורה שאם א עבר והטביל קודם לכן עלתה
לו טבילה לקח מהן כלים ששמש בהן הדין בחמין כגון הירות והכל
שחמין בהן חמין או במטבילין מנעלן ומטבילין

וכי

דין ההעברה משפספס היטב כדי להעביר החלודה ואחכ
מונעין אם כל ראשון הוא כען הידות וכו' ואם בהן מונעין ב

בכל ראשון ולעשות עליהן בכל ראשון יש מי שאומר שהקלח שורר
בכל ראשון הוא בכל ראשון ואין דברים אלו מחוץ אלם עדין שיעצט
בהן כל ראשון וכן נראה הסכמות האומע ל וכן עקד אם כל טע הוא

מונעין מפי בכל טע ודיו : כל
הכלים שגדעו בהן ביומן באיסור
אין מונעין אותן בזמן לא אם יש במים מונעין במזון ששים
בגד ונתן של כל שהוא מונעין הנשל בפחות מכך לא עשה לו טבילה
לפי שכל המים איסורין שבכל הכלי אין משעבין לפיכך איסור הנפלט חוץ
ונבלע וחומר כל לאיסורו כמות שהיה ואם טעם אומן בקי בטעמי המים
ואין טעם האיסור נרשם בהם עלמה לו כיון שאין הטעם נרשם בהם בידוע

שאסור הנפלט מונע עד שיתבטל טעמו במזון המים
מפארא לו כח דוקא כלים של איסור אין מונעין אותן

ביומן אבל כלים של חלב וד צד להנעיל להשתמש בהן כבשר או ההפך
אין להשתנות יום ולילה לא מונעין מיד דהו לכו על בעל מה אין טוב ל

להורות שלא ילמדו מהם לכלים של ימים או של אסור אחר עכ
כלי שאינן בן יומן אע"פ שאין במים ששים כגד הכלי מותר

והוא שיהיו במים כדי שיוכל פסות הכלי שהוא מונע בהם
שאפילו קבל המים טעם האיסור הנפלט הדי המים מותרין שכל כלי ש
שאינן בן יומן נהנין טעם לפנף ומועד לפיכך אם טעם מפי'ו בכל אסור
מותר והוא שלא ירבה בן יומן : שיהיה במזון המים עד
שידאובאוסר יפה שיפלוט מה שבכלי

היה

כל

כל שנועל עדיך שטיפה בעין לאחר הנעלה כדרך שאדם
שטוף את הכוס ואם של וני היה מטבילו לאחר כן כמו שביארנו

כלים

שמות משמין בהן עכ"ל די האור כען השפך והאיסור
עדיך לטפוח היטב ואחכ מלבטן ומונעין ומטבילין כען

מלבטן מציא באש עד שיהו נטירות נהנות מהן
כל הדאי ללפן אסור להשתמש בו על חמין שכל

ששתכסיו על האור אין פולט על ידי הנעלה הכל וקטמשתמש בו על
ידי חמין פולט הוא מעט מעט למה הדבר דומה לכלי חדש שאינן וקא
מדי דופא לעולם שאע"פ שהנעיל אסור להשתמש בו

יראה לו שכל ששתכסיו על משקין מונעין על נפי האש דיין

בשפור ואיסכבל שאף האיסכבל מושחין בשמן עד שלא יעלו בה וחורדין
 ומוטחין רביד לא שהמטחין המושחין אינן עומדין בפת האש מלפניהם
 הבטע במדף הסל ולתפס מחבת שממנה נהנה במקום שאין השמן מונע אולי
 הדי הוא באיסכבל וצריכה לבון דהמ אס היא של א
 מיסור אבל לענין חמץ בפסח כיון דהיתירא בבל דיליה בהעלה יוש מי
 שמתב דבן של איסור בן לחמץ בפסח די לו בהעלה ונה לאותן כלי
 של בדיד שקורין גבירש של גיס די להם בשפשוף והעלה והמה אצלן
 לעשות בהן גבירש או ד' ונורדין מותן ואמם אוסבין האחרות דהו להו ב'
 בהעלה כך סת' ל יהודה ב' אבא מארי במדנשי וכן גמי שמעמי בשם החכמי
 ד' חסראי הכהן זל' והרשב"א זל' כת' במשנה האסמ' לו שטין אומן בשמן ישיבין
 לבן אבל אג' דואץ אומן כבלי מותר שאין שטין לא בשמן ואין מושחין לשיטת
 שומן מפת שט דבדיס האחר מפת שהשמן יומד בןל מושמן חזיר כמותה
 שאמרו בסומח ונע' שאסור להם במעמם ונעמין על זה וכן מן דין שהשמן
 משחיר פט הלחמים שעושין בן עבל במשובה על כת' זל בלורת הביית
 שלו: **ברך** מתכות שנסאסר מקצתו נאסר כולו לפי שהוא מתחמם
 ביותר וכשחם מקצתו חם כולו ולא אמרו לא לענין איסורו אבל
 לענין הכשרו לא עלה לו הכשר עד שינעל כולו ואם מלבנו עד שילבן אתכולו:
ברך הסלים נכשדים לחצאין כיצור לבן שפור עד מחציתו וליבן
 מחציתו האחר מותר: **הסריס** בין גדולס בין
 קטע' אס בא לחתוך בהן צונן ואפילו הרבדים
 המדיפס באחריו וצנן וכו' צא בהן געצה עשרה פעמים בקרקע קשה ודיו
 והלא שמהא הסכין יפה בלא נמולת' שאין בה צירוף לא שהוא חלק למדי
 אבל אס הי' בה נמולת צריך העלה אפילו לצנן ואם בא לשופה במשחור
 של טפמים מעבירה על גבה היטב עד שמשיר קליפתה מותר לחתוך בה צנן
 אפי' דגים מדיפס' בא לחתוך בה דומה יש חרדלי הכורים שאמרו שצריכה
 לבון ויא' סכנים גדולס צריכים לבון פעמים שצולין בהן מר על גבי האש
 כשפור אבל הקטע מנעשן ודיו בדי' בסכנים של גיס אבל סכנים שמעל
 שמשחשם בהן בפסח מנעשן ודיו אפי' הנדולס שבהן ויש מי שהורה להחל
 אף באלו הנעשן בכל ראשון ודיו וכן נהגו: **כלי** חרס שבטל אחד
 מן האיסורין לא ישוב להשחיר לעולם לפי שאין יוצא מיד
 דאין לעולם בדי' בהעלה אבל אס הסיקו מבפנים עד שיתלבן מותר
 בדי' בשהסיקו מבפנים ובכלי שדרסו להסיקו בפנים סתגור וכיוצא בו

וזה וזה הסיקו מבחורין לא ואם כפי שאין דרכו להסיקו מבפנים כן קדרה חשך

שהסיקה מבפנים חסוד: חוששין שמה יחוס עליו שלא יבדק ושל איסורין כל

צדקו: ואם החזיקו לבטלן מותר: **דברים** ואלו שאמרתם בטבול אחד

מאיסורין של תורה: אבל בלע אחד

מנשבל: ופגעם ודיו: ואיפשר להם שלא התקנו לא באיסורין של דברים: שאלו

להם עיקר במורה: כדומה וחלת חזקה לארץ וכן בשלל ויש אבל שאר אסורין

של דבריהם החמירו בהן בשל תורה: וראוי לחוש שלא להקל בהן ע"פ הרשעה: ואלו

במחנות כל שנאמר מקצתו: מינו עריך להעביר מלא מה שנאמר

בלבד אבל לא כולו: מפני שהיה להבטיח בהן לחלוין: והם כל ע"ז אבל

כל מחבות עריך להעביר כאשר אמרו: **וכולן** ששאלתם בהן ער

שלא יעביר או ילכו או יטבול מותר: דמסמל חייט בעיניו

ואתן טעם לפסח: הוא שמוסר: וטעם שמוסר ידיו הכהנים מנשור בלעזת איסור

כך מסיקין אחרון בהעשה או בליבון מחמת דבר מאוס כן מי דורש או

דבר אחד מאוס דמילא: והטעם: ואלו שפוטנו: וכן נהגו כל ישראלי ואתן

דאין להקל על המנהג: **כתב** הדין מקודש: ואלו היבא שיש טעם

בסוף במדבר כל ע"ז נראה שזה שערך לבטל: כן נראה

דשאלתם: בתוך הספק אבל מבחורין: ואע"פ דמעינין: ויש מחמירין: היבא

דמעינין להטביל בלא בדיקה: וזה כוונת המפורין: כחוט של ספק או בדיקה

אין נחשט: אין צדיקין טבילה: **מתב** הדין: ואלו שפוטנו: שנקורין

פירוש: אין צדיקין טבילה: וזה פסוק הדין משה כל אברהם: וביאך

עוד דכסיו הקדירה בן של מחבת בן של חרס: הטעם באבר עריך טבילה

שהדין מסייע לבטל מביטל לפי שהקדירה כשהיא מטסה מעשה ותחמה

וממדת לבטל ע"ז: **והטעם** כל: לומר להתקן חייט עריך טבילה

(מיהו אם הנקב דביעית מפת הנקב ונתקן הווי עריך טבילה: דקיימלן כרב נחמיה דהכר

הולך מחד המעמיד: **וישראל** שחנה כל מן הוי והשארין

להדין אחד: עדין חולק לעשותן טבילה דנהי

דאמרינן: אבל שארין לא: היינו דווקא בשל כל מן הווי: אבל שארין כי

היי ואלו כן שנתחייב טבילה עריך שיתבטל הישראלי השט:

וכלי משכון עריך טבילה בלא בדיקה: ואם דעה לראת ידין חובו

יקנה כל אחד שיהיה עריך טבילה ודאית ויבטל טבילה

בהר טבילה כל זה שקנה : ועל כלכל חרס השונן באבר אינו
 צריך טבילה מלא אם חתך השפלת מבפנים אבל חרס הנק
 מבחוץ כלבד אינו צריך טבילה עכל הדין : ויא דכלכל חרס השונן
 באבר כגון כלס ציטט ריט צאטן אפי' היו של חרס או של עין
 שהיו שונן מבפנים בין מבחוץ צריך טבילה אפי' נתן מתנות לני לעשות
 לו כלל או נתן לו כלל לעשות לו כלל אחד לפי טעמים חדשות באו לכאן
 ישראל שמכר כלל לני וחזק וקטא צריך טבילה כגון שהיה חס הני עבדי
 משכנ לני ופראו אינו צריך טבילה כי לא קטאו לנמר כי דעת המפרש קל
 וזו אינה מפת טומאה וטהרה אלא לטהר מיד גיעולי נשים
 ומדבבן הוא וסמכו עב מה שאם הסתו כל דבר אשר יבוא
 באש וטהר כגון שאם וטהר ממנו חמץ ול הוסף עביו טהרה על טהרתו אחד
 העברתו באש להחטיו מיד גיעולי נשים : כלל שיש לו תוך שהטבילו
 דרך פיו כאל לא טבילי' שהפך פיו למטה מפת הדוח טעם
 שנתקבץ לתוכו אין המים נכנסין לתוכו יפה וכי צר מטבילין אותו מזה הכלי
 אין לו תוך לאחרי' יטבילטן שיעמד פיו למעלה ואם יש לו תוך מאחרי' כשיטל
 כשיטבילטן יטחן על צדו : וקורם שיטבול מבדך חקמן על טבילת
 כלס ואפי' לא טביל לא כלל אחד ויש פסקן להטביל כלס :

נשלמו הלכות טבילה תהלה לערא עליה

הלכות גטין

כתב ה"ק מקורבן זל מצות עשה לכתב האשה בספר דמעת כי
 מצא בה עדות דבר נמל לה ספר כדיתות נמל בידה עדות
 דבר כגון עבדת על דת משה ויהודית מאכלתו דבר שאינו מעגשר
 ומשמשנו נדה ולא קוצה לה חלה נעדרת ואינה מקיימת וכן עבדת על
 דת יהודית שעבדה בשוק וראשה פדוע ואפי' קלמה על ראשה אז
 יוצאה לרשות הדבס : ולת הרף זל ולדירן שבה שקורין קופא היו כסו
 קלמה אבל מחזיר לחצר דרך סבוי מותר : וטוה וד כגון פטירה
 ומשחקת עם הבחורים ואומ' בתוספתא שצריך התראה להפסיק טהר טהרה
 ואם לא התירו בה יוצא ויתן כמורה ומתקנת דב' נשן אינו מוציא על א

העבודות ויצרו הוא שתקפו וכן שהוכר עד שתשש יצרו ואם דונה אכסבי
 נידש לרצונם לא היה הדין נהג שכוין אותו לרש וטעה בד' של ישרא' או
 שבו הדיוטות ואנסוהו או שנגש הדיוט נע פסול' הואיל ויגדל אכסבי דין
 יציר וקצ' ואם הנניס אנסוהו לרש שלא כד' אינו נע' אעפ' שאמרו ב'
 הנניס דונה אע' ואם לשידש כתבו וחתמו הואיל ואין הדין מחייבו להוציא
 והנניס אנסוהו אינו נע' עב' **כתב** חר' ול' נסדך שיבעט כל
 מודע שש פעמים אחת לפני עבירה ואחת לאחר עבירה

וכתב לה' מסדר שאינה מתקבצת אלא בכתובה ולא בדבר אחר
 ובכלל זה שיהיה הקהל והדיוט משל בעל' ונע' אכסבי' בפר'
 נע' פשוט שצריך שיפדע הבעל שכל הסופר והעדים מן הדיוט לא שהעידו
 חכמים שנתן האשה סכרם כדי שלא יענה' ותקטן חכמים סכר זה לבעל
 והפקד ב' הפקר' והבעל יתן לסופר ולעדים' ובהו מתקיים' גמ' כדאמר' בנען
 פקדט' **והרמבם זל** סג' כיון שהתקין חכמי' שנתן האשה
 סכר הניס' כדי היא כאומרת לו לסופר לא כך

וזו ונקנה הניס' לבעל לפיכך אינו צריך להיות הקסת ונע' והקולמוס והקבל'
 לא של סופר' והוא מוכר לו הכל באותו זמן עב' לה' שיבא עבד לטובה
 ושור דרשו ול' וכמה לה' ולא לה' ולחברתה שלא יהיו ב' נשים מתקבצות בט'
 אחד' **ספר כריתות** הדין' ול' כדאמר' בספר הדברים הויה

ותק' ונע' דרשו מכאן דבר הכורת בינו לבניה שלא ישים שום תנאי' בנע'
 שיהא אקדא ביה כלל' אחר נענית הניס' כיון שאם הדיוט נשך על מעד'
 שלא תעני' יין' ולא תכלי לבית אבך לעולם אינה מנעדת כי עדיין נשאת
 בעלה עליה כשאם לעולם עב' ושלם ישל דשות בעלה עליה אחר נענית
 הניס' **כתב** הדינ'ס' ול' האומר הדיוט נשך' על מנת שלא תעשאו
 לפע' הדי' למה הדבר דומה לזמן' עב' שלא

תעני' יין לעולם או כל ימי חייו' והדינ'ס' ול' חולק עליו בעדותו בתשובת
 שאל' אבל אם אמ' עב' שלא תעשאו לפע' עד' שנה הדין' נע' ולא תעשאו
 לו כל זמן שהחנה' ואם נשאת בעל הניס' למפרע' ונעמה' עמו הולך' סדר'
 ופנ' סדר' שלא התנה עמו לא על השטואן' אלא הדין' נע' ונשך' על מנת' ש'
 שתעשאו לפעול' אם נשאת לו הדין' נע' ונשך' כל התנאים' אבל אמרו'
 חכמים לא תעשאו לו ולא לאחר שמא יאמרו' שיהיה מהניס' זה לזה ולאחר

והנניס דונה אע' ואם לשידש כתבו וחתמו הואיל ואין הדין מחייבו להוציא
 והנניס אנסוהו אינו נע' עב' חר' ול' נסדך שיבעט כל מודע שש פעמים אחת לפני עבירה ואחת לאחר עבירה
 ונע' פשוט שצריך שיפדע הבעל שכל הסופר והעדים מן הדיוט לא שהעידו חכמים שנתן האשה סכרם כדי שלא יענה' ותקטן חכמים סכר זה לבעל והפקד ב' הפקר' והבעל יתן לסופר ולעדים' ובהו מתקיים' גמ' כדאמר' בנען פקדט' **והרמבם זל** סג' כיון שהתקין חכמי' שנתן האשה סכר הניס' כדי היא כאומרת לו לסופר לא כך
 וזו ונקנה הניס' לבעל לפיכך אינו צריך להיות הקסת ונע' והקולמוס והקבל' לא של סופר' והוא מוכר לו הכל באותו זמן עב' לה' שיבא עבד לטובה ושור דרשו ול' וכמה לה' ולא לה' ולחברתה שלא יהיו ב' נשים מתקבצות בט' אחד' **ספר כריתות** הדין' ול' כדאמר' בספר הדברים הויה ותק' ונע' דרשו מכאן דבר הכורת בינו לבניה שלא ישים שום תנאי' בנע' שיהא אקדא ביה כלל' אחר נענית הניס' כיון שאם הדיוט נשך על מעד' שלא תעני' יין' ולא תכלי לבית אבך לעולם אינה מנעדת כי עדיין נשאת בעלה עליה כשאם לעולם עב' ושלם ישל דשות בעלה עליה אחר נענית הניס' **כתב** הדינ'ס' ול' האומר הדיוט נשך' על מנת שלא תעשאו לפע' הדי' למה הדבר דומה לזמן' עב' שלא תעני' יין לעולם או כל ימי חייו' והדינ'ס' ול' חולק עליו בעדותו בתשובת שאל' אבל אם אמ' עב' שלא תעשאו לפע' עד' שנה הדין' נע' ולא תעשאו לו כל זמן שהחנה' ואם נשאת בעל הניס' למפרע' ונעמה' עמו הולך' סדר' ופנ' סדר' שלא התנה עמו לא על השטואן' אלא הדין' נע' ונשך' על מנת' ש' שתעשאו לפעול' אם נשאת לו הדין' נע' ונשך' כל התנאים' אבל אמרו' חכמים לא תעשאו לו ולא לאחר שמא יאמרו' שיהיה מהניס' זה לזה ולאחר

לא תעשא שמיטת נע אלא בקיום התנאי עברה ונשאת לאותו פלג לא תנאי נשאת
לאחד קודם שתעשה לו ככל הנע ונחמי נהולד ממנו וצריכה נע שני עבד

בדור מלמד שאינה מרוב שבת עד שיתן הנע בזה או ביד שלוחה
שהוא בזה או לחצרה שהוא נמי בידה אם אם הנע מונח על

בני הקרקע הרי זה אינו כלום וכן אם הנע קשור עב ידו או עי שלוחו וקרקחו
משם אינו כלום אבל אם הרבין לה ונפן או בטה ידו או ששפפה הנע הרי

זה נע **כתב** לה אינו אשר אינו בעבד אינו נע ושלחה ולא
את עצמו וכתב ונתן מי שאינו מחוסר מעשה אחד

שילח כותבו יא שם מחוסר קנינה ונתנה אחד הסתיבה לפיכך אם כתבו ב
מחוסר לקרקע איננו שותפיו עדים אחד שכתבו ונתן לה אינו נע ונס

בקנינה חסר יש פוסקין אם צריך למה שקצץ אך אם עשה כדי לנאותה
כמלעסק הוא נכסד ואינו **ואינו** נותן לה אלא בתורת ירושתו שם ספר

כריתות ונתן בידה משמע שיתן אותו בתורת ספר כריתות
אבל אם נתנה בתורת שטר חוב או מנוחה או כוונת כדן או שנתן בזה והיא

ישנה איננו שפטה עברה הרי הוא בזה אינו נע ואם אלא לה אחרי כן הרי זה
נעך הרי זה מנוחשת בפר דיוורק שהלכה בזה מחבדיו

לעדים דאן נראה שאם נתן לה נחור ואם לה כנסי שטר
חובה הרי זה נע שהרי אמר ונתנו לעדים שנתן לה בהודת ירושתו ומה

שאל שטר חוב מפני שהוא בשם ונכלם ממנה **המגרש** צריך
כשתין הנע לומר הרי זה נעך או הא נעך

בזה ואם נתן לה ולא אמר לה כלום פסול אמנם אם מדבר עמה על עסק
וידועיה ואחר נתן נע בזה הרי זה נע כד יומי דאם כן כפף דקדושין ו

שיתן הנע כפף עדים כשדים יש על פל טעם עדים יקום דבר
ואפ' יהיו אותם החתומים בנע כשדים וכן פסק הרמבם ול

ר אליעזר אומר איננו שאין העדים החתומים בנעך הנע אלא
שנתן לה כפף עדים כשדים בשם דעדי מילה כתיב ולא

עדי חתמה והלכה כד לענין דאם אין העדים חתומין על הסטר אלא
מפני תיקון העולם והם בניין אבל במהרה אף עדי חתמה מועילים לברס

כל עדים בעצת מסירה ואם היה מנויף מלכות פסול ומה
העולם לכתוב יב שטין בנע וכתב הרשבא ול משוברה

אם לא מצאתי משע ההלכות וסר לזה ונעב לכתב כן ודחו למה שהעולם
טקנון אבל אינו נפסל בזה והעדים זכאל לחתום בשטת יב או בשטת אחת

הרמבם ול הכותב נע בשבת או ביום הכפודים בשבת ונתן לה
כתב

הריות מנעשת: כתבו וחתמו בלע ברין ונתנו לה אינה מונעת שהרי העדים
 פוסלין מן התורה: כתבו ברין בלע ונמסר לה בלע עדים כשהם בלע הדי והי
 פסול כתו כשהם לא מנעשין ולא חולצין ולא מדימין כולם
 אסורין וצדק שמו יכתוב: אמנם בפר' הורה מוכיח שמוחרג לו כן קורט במקום
 שיש לחוש שמה תקוף לבס כר כת הדי מקורב: ול בהלכות יט' עב'
 ההוא שסב מדע דלכתב וציא לדבותהו ספקא דמעבי שבתא ולא הספקא (א)
 למיתביה ענה לה למחר תקוף לה עלמ' טובא: אתו לקמיה דרבא אמר לתימן
 וילא אמרו ליה נקנה נכסא להדיא דוכתא ד'יתב בה נשא ותגיל איחי ותקור
 ותפתח ותחזיק בה: דהן עב' נדר פרץ כל שהוא הדי היא חוקה והוא לה נשא
 (ו) צדק באין כאלה: ומסוס חשש ששן ימות בשבת ולא יכול ליתן הערכו לא
 להקנות לה הדית בשבת: **והכותב** נש' צדק שיכתוב אותו כרין
 סת' שיהיו האותיות מוקפות: נניל' ואם נהן בלע כלא מוקף
 נניל' מום רבי יחיאל דאין לפוסל בקר' אך אין האותיות צריכות לניין' וכן למי
 כת הדשכא ול בתשוב' שאל שאין צריכות לניין' ושאין צריך שירטוט ואפידיו
 בבטנות משר' כשר: ונש' שבתא בכל לשון כשר: וכן כולו בתוספתא ד'ניין'
 וכבא בתיא נש' שבתא כה לשונות' ונדין בה לשונות כשר: כן הירש ספקא
 שכן אמר שהדמ'ס' ול נראה טעם כה מה לשונות ונדין בלשון אחר: ואן
 בהפר' כשר עב': **כתב** הדמ'ס' ול אין מכתבין את הכתב אל-
 בדר' שר' שמו: עומד' כן דיו וסר לא וכוצא בדר'
 אלס' אם כתב בדר' שאין שמו עומד כן משקין ומי פירות ומי פירות וכו'
 כן: אין נש': כתבו באבד בשיחור בשחור' כשר: ואין מכתבין לכתוב
 הכל כותבין קטן ואפי' על אינדי' הנאה: וכותבין על דבר שיכיר
 להזייה והוא שיתנו לה בעדי' מסירה: כיצד כותב לה ע'
 השיר מחוק ועב' הדפתרא ועב' החדס וכוצא בה ונתנו לה בלע עדים:
 ע' כת' ול בתשובה כשם רבו דבי יוסף הלי' ול שאסור לכתוב את הנש'
 כתיבה אשורית ואמ' היאך נשתמש בל' קוב מכתב אהם ונזמן אורנו
 לבזין ולא נס בבתיבה ששן הספרדיים מפני שהוא תלוי מאד ואמר
 שיא מוק' משמו מדי' לשט' בנישא: וזה פסל אותו: אבל יכתב בצמות זה
 הכתב שאין קוין אותו א מרדכי' פי' משק': **כתב** הדי' מקורב'
 ול ומתב לה ולא חקק מכאן נראה שאם לא
 קתקנה כן דל'ת' או ההא וכן כירטא בזה אין לחקוק קוצו טל היא לבזר
 דלת אבא אם נפל בה דין אחר שנגשית האות כתקנה אין לחוש בזה:

נניל' ונניל'

טעמא

והיה עליו הדף ול' ורובו כחך פסיל ליה וכן נהגו העולם עם:
שלא יעברו ב' אותיות מן התורה חוץ לשיטה והיה עליו הדף
ול' ענין להקפיד אפי' מאת אמת וכן בספר רבו בדרך עם:
שלא יהא שום טעונו ולכלוך בפע' ולא יכתוב על המחך.

ואם כתב וקיימו כשר בדיעבד ויהיה הדף אצל און מהלך כן עם' והדמם
ול' כת' שמחך ב' אות או תבנה או שתלה בין השטין אם מלופס הנש כשר'
ואם סן הדורף אינ' ואם החזיר ופירש בסוף הנש שאות פלגת על מקום פל'
אפי' מתורף הנש כשר כשאר שטרות עם' **ועריך** לכתוב לשם
האיש והאשה ולחיתום לשמם וסת' הדשכא ול' שאין עריך
לכתוב שם אביהם כנע דטמו וסמך חנ' שם אביו לא חנ' עבא כהנא שאלה:

ועריבין הערינו להיות עם הסופר בשעת כתיבה שיטה דאשונה
וכן הטליח להולכה והדמם ול' כתב הערו חמשים לסופר
שכתוב טופס הנש ויטח מקום האיש והאשה ומקום הדי אית מותרת לכל אדם
כדי שיכתבם לשם האיש המנע' והאשה המלך' וכן יחממו העריבין
לשמן עם' והב' התרומה ול' קל ונראה שאם אין עם' בשעת כתיבה דהוא
כשר דלא העריכו דבר זה לא למביא נע ממדינת וזים שיוכל לומר בפני נמנה
וכפני נחמם מל' טוב הדבר להיות עדים בשעת כתיבה וכן עמא דבר עם'
ועריך שיאם לסופר ולעריס כדבן וחממו הדבה סמו שתרין כי
סמא יחמבו נע כשר שמא יאבד ולא ירבין:

ויש רוצים לפוסלם שלא כדון כיאחר שכשר הוא מן הדיו יש לומר עשו עמי
שליחותם ואף בזה יש קצתן מין ואומרי' לבעל שיטת לסופר על כלשן ונע'
והבדל כשרים לכתוב הנש אפי' חש טעות קטן אם נבול עומד על
נכס ומלמדס והיה הדף ול' זהו לפי שעת הקונטרס ולפי'
שטת דבי ברוך דפי' לה כד' שיעור מיהו נראה מלדן ודיון שרענו שהם
פשוטין אפילו כבול עומד על ופס' והוא כדב' וכן עקד' והריאף כדב' והם
כשרים ובלבד שישייכו מקום הענקה עם' וכן גדי פסק הדמב' ול' ונל'

הכל כשרים לכתוב את הנש חוץ מחדש שיטת וקטן ונע' ועבד' והטעם
לפי שערך לכתוב שם המנע' והמית דשת שכל אלו ענין לדעתם והעבד
אינו כדור' וישן וקדושו' והאשה נמנה לעצמה עבד':
והחביא נע ממדינת היס עריך שיאם כפס נמנה וכפני נחמם

והטעם כדי שלא תהא עריבה לקיימו אם יבא הבעל ויעדב מקום שאין
עדים מצינו ממקום למקום בחוצה לארץ ואם שרע הבעל והביא דאירה

שהוא מוויף הדי זה בעל שאין דברו של אחד נאמטם שאם בפני נבטב ו
לא לדחות עדער העל שאין עמו דאיה אכל במקום עדים המכחישים אורכו
אית נאמן ואם מכדין אית אית עדיך וכן אם הפשטמבין אית עדיך וכן שש
שהוא אן ושתן שלמים אן עדין ושתטלח סביא יאם הדי זה נשך מלע
בערך והדי את מושתת ממנו והדי את מושתת לכל אדם ובתוך כדי דבור
מן הנתינה יאם בפני נבטב ובפני נחתם אבל לזמן מובה אחר הנתינה אית
מושל כלם והנה הרף ול עדיך שיתלט ויאם בפני נבטב ובפני נחתם
אפיל מביט לעליה עדיך כדפי רת מדי דהוא אבט מחווא דעדי ופי דת כב
מחווא דשדי ורמיט לחו דאין אן קבועין וימיהא דנשין פה המקבל פה במוספת
טבה בעל האשה בעיר שיתטבט הכעל בעימו ולא עי טלח בין להולכה בין
לקבלה משום דאי עביד עי ידי טלח מהימן הכעל לזמן בפקדון נתינו לשלח
כדאם רב הוא פה המקבל דפקדון דה כמותו ואען תלכט מחווא מכשר רת
עי שליח אען דשטתם בעיר משום דעדי כדפי במוספת פקדון התקבל מל
אן לא שדיט כס ואען רפי רת דהאידא כולו עדי אן לסמוך על זה
לחקל דאיהו להחמיר ומרה ויש להוהר שלא לעשות שום שליח
כשטתם בעיר אחת כדפי וכן עקד עי ואפי מביט לע
לעליה עדיך לקדומו עשה שליח לחבל נעור
מיד בעלה אכל מיד שליח בעלה לכתחלה לא
העשה אבל בדיעבר שרי לר מטא וכן פסקו רב האי והדאגז
והרמבם ול כתב שאפי לכתחלה נעשה וזל יש לאשה לעשות שליח
קבלה לחבל נעור מיד שליח בעלה וקטנה אן עשה שליח לקבלה עי
וכהל כשדן להביא הני ואפי אומן נשים שאין נאמנות לומר
מת בערך ואפילו קרובות חזן מחדש טונה וקטן ועבר
ני וסומא בחורה לארץ אמר אממך השעם שנתנן הני ב
כפיהם עדין לקדומו ופיש ול ב פעמים אחת קודם
נתינה ואחר לאחר נתינה ואם לא קראוהו קודם הנתינה פסול אבל
אם לא קראוהו אחר הנתינה הואיל וקראוהו קודם כשר
הזיך וע לאשמו והוא בתוך ביתה או בתוך חצירה
מועשת אבל ברשות הדבס אפי בתוך בית אמו
אית מושל עד שיהיה בידה והנה הרף ול מנהל העולם שלא לרבי
האשה לזמן לא בתוך ביתה ובתוך חצירה ואפילו לתוך קלטה ובתוך
מלבושה אומי דאין לעשות כן כי לפעמים שבויה שאומין ואולי

בעל הבתים מקפידין בזה ונחל לא היו יצא דלאו להכי אושלתהו וטעם
זה נמי לתוך ביהא או לתוך חצירה לכל נכון למה הוט תוך ידה
סמך ותהיה ידה פתוחה מתחילת גזירה עד צד גזירה עב
חנמין הוט צריך שלא יהא הסופר אחר
ובשהערים מהם דאמרינן דהם חתם סופר ועד פסול

וגם אם אמר בעל שטעם אמרו לסופר לכתוב ולפלוט ופלוט לכתוב
פסול כדאמרינן עד שיטעמע קולו. לאפוקי ממאן דאמל אמו
כשר ואע"פ דהוי תרי חומדי דסגרי אהדי כיון שלא נתבדר כל
הלכה כמאן צריך לזכור משעבס. ובשם דה חנך מימתי למו
צדק שיאמר הכעס לסופר לכתוב ולעדס חתמו. ואם אין שם אמר
הסופר ועד אחד יאמ לסופר לכתוב ולעדס אחד חתמו. וחנמס הסופר
אט פלי בקפלות הסופר וחנמס הסופר אט פלי בקפול הסופר עד
ועד ולא יטלה ארס כתב יד לסופר ולעדס לכתוב על חנמס
בין שהוא חדש בין שהוא פקח אבל אשה יכולת
לעשות שליח ממנה דכמה: **והריש** מעקרו טעם כיון שכתב
בדיבור כח יתירה

בדקין אותו בפעמים אם אמר על לאו לאו ועל הן הן כותבין על לאוהרן
על פ' דמיונה ובסידורין דאמל תרי לאו וחד הן או תרי הן וחד לאוהרן
של ימות החמה למוות הנשמים או להפך ירושלמי לאו דוקא של צד
לבד או של לאו לבד. אמרין ו' לאו ו' לבד בסידורין פי' אומר לו בכתוב
וע לאשתך אמר הן לאמר ואמל לאו לאשתך הן לבד לאו לאשתך הן
לאמונה לאו: **ובעל** שישלן שט שמות וכן אשה שיש לה
הדמם ול' כשקורש כותב שמו ושמה
שהם דבין בני ידועים ביותר ואומ איש פלוט וכב שם שישלן ידע אשה
פלט וכב שם שיש לה אם כתב חתמהו וחטבה כשר ואם פתח
השם שאין ידועים בו וכמה כל שם שיש בו פסול. והדי' ול' כתמי שישלן
ג' שמות חלוקין ואחד מהן עקב כתב העקב קורס ואמל אמר פלוט
דמיתקרי פלוט וכן האשה והמל היא דאית חוק בתרי שמות חלוקין
אבל לא איתחוק בדיעבד כשר. והנה דהך ול' ואיתחוק בתרי שמות
ספורס בתפלות נעין ובספר דב' בדוק עב: **ואין** צריך לכתוב
יצחק דמתקרי חקין וכן כל כיוצא בזה:

ומשומד אין צריך לכתוב שם גיות הוט וכן נמי ביאר הרשב"א

בתשובה ואם כתב שם יהודית וכל שם וחטא שיש לו טוב הדבר מאד
כדי לבלול שם הנזות בסתם כי אין להסיר שום עותק בפרדוס והנה הנה
ולאך במאד יגיע דישל שטט השמות דיהודית הם אין לכתוב וכל שם
שיש לו לא אלא פלג דמתקרי פלג כדפי דל בנתיין ונתיין לכתוב שהשם
השט בלגין עברי דמתקרי ונשחש השט בלגין בלגין המכונה ואם ששונה
שמו מחמת חולי אעפ שקורין אותו תמיד בשם הראשון מה אותו השם השט
לשני הוא עבר ונכתבין מולק קודם עבד וכתב המלשם ול שניה שמו ול
ושמה ושם עברו אעפ שכתב כל שם שיש לו וכל שם שיש לו אין לו השם
שלא אלהים ול יוסף ששניה שם אביו שהיה שמו יעקב והוא כל שמואל
לפי שהיה אותו יעקב מסומד ומת שמדונתו אין להטיר בו מאחר שהחזיק
שמו ושם אביו וכן במדינה ומתקנת דבן נמליש עבד לכתוב בנתיין פלג בן
פלג וכל שם אחר וכתב דאיתלי ולאברהם הנש כשר שלא הצריכו
הסמים לחור אחר העדים להחזיק שמו ושם אביו ולא עפד עשמו ומפני ה
הדמאין שהיו משתטן שם תתן רבן נמליש לכתוב כן נמיר שניש בבב שם
שהיה לו ולאביו ואם לא מפת ששאת האשה ושלא להוציא לשם על הנש
שלא תצטרך להוציא מנה הואיל ונתיחדה עמו היינו מסכים לדורות
אה הדש ולכופו עד שיכתוב לה נש ששם שביד לו ולאביו אבל עתה אין
השכן בדבר לסמוך על הדין ועל דתמשה דישל שהנש קשר ומכא האשה
בהלודא וצריע יאיר עשט במודת שמה בד יצחק ול

כתב

ה"מ מקורבול ול יצחק לכתוב שם העבר שהספר והלדים
עומדים בשעת הכתובה שומעין למען שאת מוזן כאן במקום פלג
ונם מקום דירת האים והאשה ועבשיו שאין אנו ידעין דירתם כותבין
מקום עמידתן בשעת כותבת הנש כל הדבר ול הדי שכתב בנש או
בשטר אחר מלא והוא כפר או מנדול כשר ואין לפוסלו בזה וכן דאית
מי שנהל בזה

כתב

לאשתו שהיה
לא בלגין דידה ולא בלגין עמידה והלירות נמלען מלכתוב לפי שיש טועים
בסם ושכיב מרע שכותבין על מנא יצחק
אם לא מרע לא יהא נש ואם מרע
יהא נש ואם לא מרע לא יהא נש ואם יעמוד מחוליו הנש בטל ואם יתה
אחז צריך נש אחר וצריך שיאמ/ מעבשיו ששם יאמ/ מהיום ומרת
באורת היום שמה בסוף היום קאמ/ ולא ידעא מה אידיו ופי' רת

דשמיא דעמל מעבשין משעת נהנה קאמל או מסוף היום קאמל ואם מסוף
היום קאמל אם מה באותו יום פסל הניץ והנה הדף ול נמזי רב ימיל היה דרך
בני דשכב מדע לה צריך לך שפד לטפיקי לטפיה מכל ספיקא אר מקיקים
לכב חדש של תקנה קהלת לישא אמתה כשיעמוד מחלי עב ונהרעש ול
כתב יא שהתנה שיהיה זה הניץ אם מת או חולד שהתנה שיהיה זה וס אס
מת מחולל זה לא אמר כאלו משלם אם מתו לאחר מיתה ומשמע מעשה לפיכך
אם אמר אם מתו ל הרי זה וס אסמל לאחר מלתי ואין וס לאחר מיתה אמר לה
הרי זה וסך מעבשין אם מתו או מהיום אם מתו הרי זה וס וכשימות תהיה
מן ורשת אמר לה הרי זה וסך מעבשין או מהיום לאחר מיתתי ומת הרי זה
ספק מן ורשת שמה אחר שאם מעבשין תוד וסמכה בו דעתו עוד לאחר
מיתה שכיב מדע שנתן וס לאשתו ורשתה נעמד אינו יכול לתור בו ואם
דיה קרש את אשתו על תנאי כשימות כדי שלא תפול לפני יס ואם
נעמד לא יהיה וס ולא דער לרעה מעבשין כדי שלא תגדף דעתו כד
הוא כול בנ אר שכול המדף או אומר לה שנתן לה הניץ אם לא מת לא
יהיה וס ואם מתו יהיה וס ואם לא מתו לא יהיה וס כדי שיהיה תנאי ספק
וכן קודם ללא ולא יפתח פיו מחלה לפורענות ואם מת תהיה מן ורשת
כשימות והוא שיניע הניץ לדה קודם מיתה עב המדבר
מורה למנוב וס לאשתו דק שיהא מיושב עד סוף

ועס

ומתית הניץ והנה הדף ול ונפס המדבר מצוה לזקיקי שיעור למנוב
ולתן וס לאשתו וכדבין ונתתן בעדו חי דק שיהא מיושב בדעתו משעת
הצווי עד שעת נתינת הניץ עב וצריך שלא תתיחד עמו כל
ימי החול משום חשש דנטיא ואם קבעו מן למנוב
צריך שיקיים התנאי בתוך הזמן ואם אמר במנוב לאחר שבוע שנה פ'
שמיטה שנה דל לאחר שנה וס חדש דל חדש שבוע דל שבוע שבת
דל שבת יום דאשון שט ושלמי ובאר הרמבם ול אחד השבת אין כותבין
אלא עד שנה מאחר השנה אחד שנה לאחר חדש משנה ששה אחד
חדש אחד שבת מהחדש השט אחד השבת לאחר שבת עד יסן קוס
בשבת מיום ד עד יסן נערה המאורסה היא ואברה מחבלין
נערה ובה לקטנה וככ שאינה יכולה לשמור ונערה
אינה יכולה להתקדש פשי עב ידי אברה ודל דמת ורשת עב ידי אברה
השוב שזה לרשי ול המדע ארוסתו נראה שצריך למנוב בנ ארוסתו
שכל זמן שלא נקטה לחופה מין עליה שום אישות עב כתב הרמבם

ונשטת לא יצא וקטנה ששאת אין אבה מקבל ויטה ונבתב בזים ונחמם
 נבילה פסול אבל אם נבתב ונחמם בזים אף לא נתן מלא לאחד ימים רבים
 כשר ואין לחוש בזה משום מוקדם ונהנה הדף ול מיהו נהן העול
 להקפיד טיפת בן ביום דק מן שארם שולח לאשתו ממקום אחר והתם
 לא יאפשר עב' **ועד** הן אין חותמין רק זה בפני זה ויהדרו שלא
 ירחיקו חתומין מהיבת הן שטן

ואין

מסיין הן רק ביום שטה פן יחממו העדים באותו
 אמצע שטה ואין למדין מן השטה שלמעלה הימנה לפעמים יהיה
 באותה שטה עיקרן של פ' אך אם יחממו העדים רחוק מן הסבא אמצע
 שטה אחרונה יכול לזיף בחי' החלק כל מה שירצה וכן נהן העול
 לחתום העדים ממלת השטה זה ומלת זה ועדי הן שאין יודעין לקרור
 קורין בפניהם חותמין ואם אין יודעין לחתום מקדשן להם יד חלק ומלאין
 הדקשן דין וניהו טוב לתור אחר עדים שירשן לחתום
 ששמה שליח לקבל ונה צריכה לעשותם בפני עדים

האשר

והם יתבול לו סבא ונשיקבל הן יקבלם בפני עדים ויתבול לו סבא ונהן
 הקף ול מיהו דב' בדרך סבא במתיבת ידו דלענין שליח לקבל צריך
 להושיבן שיטרו חתמות העדים החתומים בשטר של קבלה וכן נראה
 דהא קיום סדרה בשלשה ואע"ר דאמר פוק התקבל במעט ולא צריך
 כי אם שנים שאמרו בפניהם קבל המ כשהעדים הראשונים שאמרו בפניהם
 לשליח התקבל לי נשי הם עומדים שם בשעת נתינת הן שליח אצל
 ע' שטר צריך קיום ואין קיום בפחות מן הלבד קודם שקבל הן השליח
 דקבלה יושבו שלש שיכירו החתומים וטוב שיהיו האנשים ידועים כי
 הם יעידו בבית ידם על נתינת הן והפרושים לשליח לקום האשר
 לבדו יעלה מכאן נראה שאין לסמוך על פ' שלוחים דקבלה שרן לים
 לעשות היום חותמין מועד לעד לפי שאין דבילות להיות טאות קיום
 בט ארס ידועם וכלדים במקום הנתינה שיכירו עדי השטר לקבלה כי
 כן צריך ושלשתי יחד כדפ' רש"י וטוב לתור אחר שליח העבד
 שהוא וכולו על ידי צבא או על ידי וקין בין שליח לקבלה בין לבדו
 שאם לא כן אפי' מוחק לשנים היה נראה שערך לבדן לכל הפחות
 על ידי עד אחד מכל דמליצה ומיהו בעדי חתומה אין להקפיד
 כיון שהוא מחתום בשנים דקיי"ל כן עדי מסירה כרתי ונשעת נתינת
 הן יש כמה עדים גדולים שהדי רבין ליתם במשן עב' דהך ול'

[illegible][illegible]

ש
לדוד
ש
שניק שלח
לגל שלח

6
 1870

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page.

כשעשה שליח להולכה דקיימ כן קטן אינו עושה שליח ואם יש לו וכן ישתדקדק:

ושטר הולכה מלשון הרף אל זהו נסחתו:

ב פטנא עדים חתמיא מטה בכך וכך בשבת בכך וכך ימים לירח פלו
שנת כך וכך לבריאת עולם למטן שאטן מוטן סאן בפלגות מתא ממר
ל פלג בל פלג המכונה פלוג נע זה ליד ל פלוג ל פלוג אוהו לא שרבו
פלגות בת ל פלג המכונה פלוג אהא יד יד כפי ופך כפי נעשייתך
נעשייתו וכך ככוי ונתן את לך רשות לעשות שליח נשליח שליח עד
מאה שלוחים וליתן נע זה לאשתי פלגות בת ל פלוג המכונה פלוג
בכל מקום שתמצאנה אתה או שלוחך או שליח שלוחך והנע שנגעה עד
ל פלג שליח להולכה בכל הכתוב למעלה נסמך ונחמס בפלגות מתא
בכך וכך בשבת שנת כך וכך לבריאת עולם וכן נעדיהו החתומים בו ל
פלג בל פלוג ול פלג בל פלוג ובפטנא בטל הבטל ל פלוג בל פלוג
כל מודעות שמסר על נע זה ונפ בפטנא קבל עליו מרס חמוד שלח לבטל
הנע ולא אתה השליח ומה שראית בפטנא שנגעה בפטנא נחמטן וכן
כתב הרמב"ם השליח שעשה האשם לקבל לה נע מיד בעל הבא
הנקרא שליח קבלה ומשינע נע לידו מתוך שראו הנע לידה וסריסה
לעשותו בפני נעדיה ונעדיה ש עדים שהנע הנע ליד שלוחה ברא
בשאר הנע או נקדע אצל אס הנע יוצא מתחת שלוחה אין צריך
דיצאיתו מתחת ידו כיצאיתו מתחת ידה ואעפ"כ לא יתן לו הנע אלא
נעדי מסירה כמו באשה נעמרה : הבעל עושה שליח להולך נע לא
לאשתו וזהו הנקרא שליח להולכה וכן האשה עושה שליח להביא סב
נשה מיד בעל : וזהו הנקרא שליח הובאה ואין שליח הולכה והובאה
צריך עדים ואין האשה מתרשלת בנע ששלח בעלה אן שהביא שליח
הבאה עד שינע הנע לידה והרף אל כתב :
ושליח

להולכה צריך לעשותו בפני עדים אף אין
צריך להביא שטר או עדים שעשאו הבעל שליח בדמשמע כי ההוא דאיתו
בי תרי וכן כתב הר"ל לר פארול : ומה שכתב בתקון טירות הרשאר
לשלוח נע לאשתו ממקום למקום נראה דאין צריך אא ספי שכתב בהן
שנתן לו הבעל סמ לעשות כמה שלוחים ואפי' לא יאמנו עב מתשובותיו
העולם בלא הרשאה אצל שליח לקבל מן האשה צריך

ועדי

מחבר תלמי מרדכי
פי דינא דינא וכן

וכן אמר לו רמב"ם

הדשאה וזה נבחרתה : וסודו עדות אשר היה לפני אצל עדים חמומי מטה
בכך כשרה למשן שאם מוטן כאן במתא פלג דימבא על נהר פלגני איך
פלוטת המכונת פלוטת בת ד פלג כל פלג העמדת היום במתא פלגות
דימבא על נהר פלג ממדה בפתג כל פלג שלמה המקבל לי ויטי מיד ד
פלוט כל פלג בעל ומהא ירך טדי וקבלתך קבלתו נמסרה ליבו וקבלתו
לי נמיד שינוי העל לירך אהיה מונדת ממנו ומקבלת לכל אדם ומה שעשה
פגנא נשמענו כמבט נחמנו לבאות שלמות קבלת ויטה נהכל שדיד וקיס :
ויש סחבין ודי מנהר פלג כל פלג בקטין ד אמות קרקע לקבל ויטה מן פלג
בעלה ונהר שתי ד שנת נמור שמהא ידו סודה לקבלו ומשנה שיטול הנט
מיד פלג בעלה נהא מונדת ומה שהעדה אמת קטע ממנה בקטין ונמור
וסמא ומתמנו ונמנו ונל : ביום פלג ונל : ויחמנו טעם זה נמנה זה מתמנו
וסה : וינרץ שיחמנו טעם בשר שיהו ירושם ומתמנו נכרה וידועה
במקום הכתוב : ונפ צריך לזה ולדקדק שמהא האשה שיעשה השלח
בזולה בשטם ובסימנים ולא אין השעש ידועים רק על פיה צריך דיבין
שעשה שמורות ונדלות ושכבות כדי לסוף דאש על עיקר כמל לעני
חליצה לפי שאין שלמות לקטן : ובעת נתינת הנש לשלח דקבלה
ושובי הבעל ד יושם כשרים ונ ונשם שלח יהיו קרובים נס לנה לא לבעל
ולא לאשה ולא לשלח : וראו בשטר הדשאה אם יהיו כל החתומות נכרות
ירועות להם : ואחרי אשר יבאו שטר הדשאה של שלח קבלה נאמר
הקיום יבא הבעל לפניהם ויקראו הנש קודם שימנה ויחזירו אותו לבעל
ויבול הבעל כל המורעות וימנהו כל השלח ויאמר לכן התקבל נ וזה
פלגות אשה המכונת פלוטת בת ד פלג כל פלג ויהי היא מונדת שטר
מונע ומותרת לכל אדם : ולא יעשה שם הנאי ויחזרו ויקראו אותו אמה
הנתינה : והדיינים ימנו עדותם וימסרו ביד שלח לקבלה : וכל יתב :
בכך וכן כשרה נכל למשן שאם מוטן כאן בפגנא מתא דימבא על
נהר פלגני אמת כל חמומי מטה במונע תלתא כחרא הויא
נא ד פלג כל פלג המכונה פלגני ולא יכתוב שם מקומה כיון שאין ד
עמדת שם : ונהן ויטה ביד ד פלג כל פלג שעשה אמת : שלמה אמת
ויטה מיד בעלה ד פלג כל פלג ואם לו בפגנא המקבל נ וזה לפלג :
מת ד פלג אשה המכונת פלגות נהי היא מונדת ממנו : והי
מונעם לכל אדם : וקודם נתינתו בטל כל מודעה בפגנא שאם חן מסר
שם מודעה נהא מבטלת : ולא נתן שם הנאי בנ : אלא וינשין וינשין :

והנש קראתו וראיתו סוד סוד משה וישראל והלכה וסודות שהאין וידוע
 פלגות בת ד פלגות ד פלגות מל פלגות כ פלגות המכונה פלגות שנתן נ
 ליד ד פלגות בד פלגות שלחה לקבלן כתבין שני זה להיות בזה לראיה ולכמות
 והכל סוד וקיים ויירמון שטרה זה תחתיה פלג בד פלג דין ונפ הנגלה המת
 מתחתן יתוב את פלג בד פלג נחת נפ לאשרי על שלחה ד פלג ככל המת למעלה

זהו לשון העתקת הרק זל

אע החתום למטה פלג בד פלג המכונה פלג השמר היום בפלג מתא דיתא
 על עה פלג נבטות את אשרי פלגות מת ד פלג המכונה פלג ונבטות
 ספלטת מתא דיתא על עה פלג ניד ד פלג בד פלג שלחה כהן בד פלג
 ופלג בד פלג המכונים פלג על מעלה ונבטות בנדרשין נבטות כהן כהן
 מורעו ככל שום המי כמו שכתל למעלה ונבטות ונבטות חמה ונבטות כהן
 אמת נבטות נפ את שטר להיות לה כתב ידי לראיה ולכמות שלא יהא פלגון פלג
 עבד ככל ככל כי כל שטר בד וחתמתן אמת והכל עבד נבד נפ

הנה פירש סדר שלוחות לקבלה

אמנם וזה לא על ידי הרחק נכון לזהו כי בקושי נבול יכול אדם לטאת
 ידי חובת נקי כי ברוב הפעמים אינו מיני שדין נבא אדם ידועם
 וחתמותם נבטות במקום כתובת הנפ עדים נבטות כל השלטה דייטם אמת
 דמת נפ שלוח קבלה צריך שיהיו כתי עדים שיאמרו בפנינו נבטות ומשמע כי
 די נבטי בשנים שיעשו שיעזרו שלוח לקבלה הלא כמבאים השנים אותם
 עדים שנשאית שלוח לקבלה והם נבטים ומעבדים במקום נבטות הנפ
 ונבטי נבא שלוח לקבלה דעל ידי שטר צריך קיום שלוחה כרפשי וצריך
 שהשלטה דייטם שהם נבטות נבטות הנפ שיעזרו חתמות שמחמו שגשגות
 שלוח לקבלה ולא ספ בקיום חתמות נבטות לעבד דאיכא לגיחש שמא לא
 הכירו חתמות מכח הנפ וצריך קיום מעל הנפ בקיום שטרות נפ לכת
 נכון לחמיר אס לא על ידי החזק לנבטות שלוח לקבלה

לשון שלוחות

זהו שטר הולכה כשהבעל נעצמו מוליד נפ לאשרי חבד אחרת
הנה ד פלג בד פלג המכונה פלג מוליד נפ זה לאשרי פלגות מת
 ד פלג בד פלג המכונה פלגות נבטות ונבטות כהן כהן לנבטות
 וזין כותבין בו מקום ככל כפי שלא היתה האטה במקום כתובת הנפ מידי

דבוא אעשן הבאין ממדינת הים וכן קבלו מדבותי והוא נכתב ונחתם
 כהסכמת פקד הבגל כדי שיוכל לאמ בפני נכתב ונפסח נחקם כיון
 שהבגל עצמו מביאו כדאמרינן בפך דיוניין הבגל עצמו נכין
 בענותתו אין את עת תורה כמו הראשונים וזה חלטון שיאמר
 הבגל בשעה נתינה קודם שיתן הפך לאשתו
 מזה והדי את סגורשת ממנו והדי את מותרת לכל אדם ונש לא בפני נכתב
 ובפני נחתם ויתנהו בפני שלשה ויבטל כל מורעות ויקראוהו קודם נתינה
 ואחר הנתינה כמו שכתבנו ויקבל חסד שלא יוציא לעז על הפך ועל
 החתימות וכל החתימות שבתוך הפך ידועת לנו ואין כותבין בפני שום
 כימי מאיש כגון מיתחק חקיקו או מיעקב יקוביג וכן מאשה מחנה חשנה
 כי אין עדיך כי עיקר השם מה וכן יתחק וכן יעקב

סדר הגט אל הרשכתא זל

אמר הבגל לסופר כתוב נע כשר לאשתי פלונית ויאמר לעדים
 חתמו נע כשר לאשתי פלונית וקודם כתיבת הפך יבטל
 הבגל כל מורעא שמסר לבטל הפך ומידע דפקי מיון מודע ויאמר כן
 הדני מבטל כל מורעא שמסרתי על נע זה וכן את מבטל כל דבר שיוסר
 שיתקיימו אותן הדברים בטול לפי זה וכן את מעד על שנימי שלא מסרתי
 מורעא שום דבר על נע זה שיבטל הפך מחמתו והדע פוסל עלי כל עד
 ועדים שיעדו שמסרתי או אמרתי שום דבר שיבטל נע זה מחמתו או
 שירע כחן של נע זה מחמת אומה מורעא או אותו דבור ויכתבו העדים
 כן בטעור אחד להעיד שחא בטל לפניהם כל מורעא בענין זה או דבור
 שאין או שמסר על נע זה שכתב לאשתו פלונית ואחכ יתייחדו הסופר
 והעדים והבגל במקום אחד בשעת כתיבת הפך עד שיכתב הפך ויחתום
 וימסור ליד האשה או ליד שלוחה כדי שלא ידבר ולא ידמו הבגל באגבע
 ולא במום ענין לשום אדם וישתוק עד שיכתב הפך ויחתום וינתן בידי
 האשה או ביד שלוחה כדי שלא ימסור שום מורעא לאחר מכן ויבטל
 ויכתוב הסופר הפך לשם הבגל ולשם אומה אשה ולא יסיח דעתו לכוונה
 אחרת ויביא הקולמוס והקסט והדיו משל בעל ואם אין לו יתנם לו הסופר
 במתנה לכל חפצו או ימכרם לו בדמי טבר הכותב והוא שיהיו האותיות
 גברות ושלש יהיו וזקוקות לו וזהו שלא יעז לפיכך בשום מקום מהחל
 ויכתוב הפך ביד שתי ויביא הקלף חתך קודם שיכתוב הפך ולא יחלפן

הדין
 הקלף
 נכתב